Seria Alina Marinescu - Vol. 4
ROMAN BAZAT PE O POVESTE REALĂ
BARIERE DE
FUM
MONICA RAMIREZ
„Un roman care dă dependență... personajele principale devin persoane reale. Sunt aici. Există. La fel și organizația Elite."
Inland Empire Journal

BARIERE DE FUM

Monica Ramirez
Bariere de fum

Copyright @ Monica Ramirez, prima ediție
Love Thieves, Blue Ink Waters Press, 2011

Copyright @ Tritonic pentru ediția prezentă

Toate drepturile rezervate, inclusiv dreptul de a reproduce fragmente din carte.

Tritonic
Str. Coacăzelor nr. 5, București
email: editura@tritonic.ro
www.tritonic.ro

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
RAMIREZ, MONICA
Bariere de fum / Monica Ramirez
Tritonic 2013
ISBN: 978-606-8536-90-3

Coperta/Tehnoredactor: Silvia Furnea
Redactor: Bogdan Hrib
Comanda: octombrie 2013
Bun de tipar: octombrie 2013

Orice reproducere, totală sau parțială, a acestei lucrări, fără acordul scris al editorului, este strict interzisă și se pedepsește conform Legii dreptului de autor.

MONICA RAMIREZ

BARIERE DE FUM

Seria Alina Marinescu
volumul 4

Traducere din limba engleză realizată de autoare

TRITONIC

Monica Ramirez a locuit timp de 20 de ani în SUA, unde a publicat 8 romane sub numele Monica Daneţiu-Pană. Bucureşteancă, absolventă a Belford University din California, cu o diplomă de *Creative Writing*, membră a EWA – Espionage Writers of America, şi a Romanian Crime Writers Club, a debutat în România la editura Tritonic cu *Asasin La Feminin*, primul volum tradus în limba română din seria de spionaj internaţional/romance Alina Marinescu, apărut la editura Blue Ink Waters Press din America în ordinea care urmează: *The Unwilling Assassin*, *Whispered Identities*, *Balance of Power*, *Hidden Rules* şi *Love Thieves*. Editura Boson Books i-a publicat cele două romane istorice de dragoste, *Intimate Strangers Affair* şi *Kit Black,* precum şi thriller-ul *Blackout*. Au mai apărut în România: *Asasin la Feminin*, volumul unu din seria Alina Marinescu *, Identităţi secrete*, volumul doi din seria Alina Marinescu, *Balanţa puterii*, volumul trei din seria Alina Marinescu, *Bariere de fum*, volumul patru din seria Alina Marinescu, *Kit Black*, *Cum se scrie un best-seller - Tehnica americană pentru a transforma o idee într-un roman de succes*, *Traficantul de Umbre*, *Seducţia apei*, *Viaţă dublă la Veneţia*, *Fantoma de pe lac*. În prezent, Monica are în lucru ultimul volum din seria Alina Marinescu, precum şi *Comoara din vis*, un thriller/romance/fantasy.

www.monica-ramirez.com

Pentru Nona, Gems și Cristi

Mulțumiri

Aș dori să-i mulțumesc doamnei Alina Sîrbu pentru continua îndrumare, expertiză și încurajări, dar mai ales pentru prețioasa prietenie.

Îi sunt extrem de îndatorată doamnei editoare Liana Laverentz. Cu profesionalismul care o caracterizează, dar și cu multă blândețe, a transformat manuscrisul într-unul infinit mai bun.

Le mulțumesc domnilor Bogdan Hrib, George Arion și Alexandru Arion. Numai datorită lor a fost posibilă apariția romanului în limba română. Greșelile și inadvertențele îmi aparțin în totalitate.

Și nu în ultimul rând, aș dori să mulțumesc familiei mele: Sergio, soțul meu, Anais, micuța mea scriitoare, Aliea, Andreas, Aiden, Nona și James, pentru suportul moral, dar mai ales pentru dragostea lor necondiționată. Și pentru răbdare. Cu toții au crezut în mine chiar și atunci când eu îmi pierdusem încrederea în abilitatea mea de povestitor.

Celor cărora aș dori să le mulțumesc, fără însă s-o pot face, știu cine sunt.

PARTEA ÎNTÂI

RĂZBOINICII DIN UMBRĂ

"Poți avea putere asupra oamenilor atâta timp cât nu le iei totul.
Când cineva nu mai are nimic de pierdut, e din nou liber."
Aleksander Solzhenitsyn

Prolog

Umbrele lungi și întunecate înghițeau lumina argintie a după-amiezii, părând că se preling în continuarea stâlpilor de susținere ai depozitului părăsit. Bărbatul în negru închise ochii și își ridică fața către cer. Fulgi pufoși de nea i se așternură pe față ca niște săruturi ușoare. Amintirile îl copleșiră, aducând cu ele imaginea femeii pe trebuia s-o dea uitării, cel puțin pentru moment. Mârâi iritat. Se mințea pe sine dacă putea crede, măcar pentru un moment, că o putea uita pe cea care i se furișase în suflet, întipărindu-și acolo amprenta pentru totdeauna. Cu cât încerca mai mult să și-o scoată din minte, cu atât realiza că-i aparține complet și irevocabil. Fusese impregnat cu iubirea ei. Pe viață.

Scârțâitul prelung al ușii metalice îl readuse la realitate. Fața lui nu trăda nimic din gândurile ce-l bântuiau, adoptând imediat familiara mască a impasibilității. Brett Taylor îl studie tăcut din ușa depozitului.

–Mă bucur să văd că ești viu și nevătămat, spuse cu un zâmbet rece. Vino, timpul e un lux pe care nu ni-l putem permite.

Brett îl conduse prin depozitul părăsit, până ajunseră la un mic birou. Bărbatul în negru se opri în mijlocul încăperii într-o poziție aproape militară, cu mâinile la spate și privind drept înainte.

–Totul e pregătit?

–Da, domnule, răspunse fără nicio urmă de ezitare.

–Și ea? Știi ce trebuie să-i spui?

–Orice, atâta timp cât va fi eficient.

–Perfect. Nu ne putem permite s-o pierdem datorită emoțiilor inutile. E mult prea importantă pentru faza următoare a operațiunii.

Bărbatul în negru se forță să-i întâlnească privirea.

–Sunt conștient de asta. O echipă de agenți operativi o supraveghează în permanență din umbră.

–Perfect, repetă Brett cu răceală. Cum merge pe partea ta?

–Fac progrese majore.

–Membrii Consiliului sunt foarte mulțumiți. Știu cât de greu a fost pentru tine, dar rezultatele depășesc așteptările tuturor.

–Desigur.

Fără a mai aștepta un răspuns, bărbatul în negru se întoarse pe călcâie și ieși.

✦

Abur Alb

Milano, Italia

Mă sprijin de ușa balconului, un fior rece străbătându-mi tot corpul în timp ce privesc zăpada care se așterne peste oraș. Mai sunt doar cinci zile până la Crăciun și, ca de obicei în perioada asta a anului, mă simt mizerabil. Crăciunul trece neobservat în lumea mea. O zi obișnuită în care ucizi, ori ești ucis. Nu există loc pentru altceva în afară de operațiuni secrete, tactici de asalt și asasinate. Restul nu mai contează. Am uitat cum e să te bucuri de schimbarea anotimpurilor, de mirosul lemnului de brad, de gustul vinului fiert.

Existența mea se desfășoară în umbre. Nu exist. Sunt doar o altă fantomă într-o lume a fantomelor. M-am resemnat în fața realității, acceptând în cele din urmă că viața în cadrul organizației Elite nu este măsurată în bine și rău, ci în rata de supraviețuire. Elite este o organizație secretă care nu există, condusă de oameni care nu există, nu face parte din niciun serviciu de informații și nu este constrânsă de lege. Nu știu câți asasini lucrează pentru Elite, dar știu că eu sunt diferită. În mod normal, suntem instruiți în arta de a ucide, dar eu am fost antrenată pentru mai mult. Într-o altă viață aș fi dat înapoi, dezgustată în fața unei astfel de oferte, dar pe atunci eram încă Alina Marinescu. Nu trebuia să-mi asum o nouă identitate în fiecare lună. Alex Therein era încă în viață… mentorul meu, prietenul meu, iubitul meu, fundația întregii mele distrugeri. M-a transformat în copia lui perfectă: o fantomă căreia moartea i se pare mult prea ușoară. În viața mea nu există decât două opțiuni: supraviețuiești, sau ești ucis. Acum nu mai dau înapoi. De cele mai multe ori, nu mă mândresc cu ceea ce trebuie să fac, dar mi-am asumat rolul de agent operativ într-un mod extrem de eficient. Am fost antrenată să lupt și să ucid, și o fac foarte bine.

Cineva bate la ușă. Privesc cu atenție prin vizor. Marius Stephano așteptă răbdător de cealaltă parte a ușii. Părul i s-a ondulat într-un mod cu totul adorabil de la ninsoare, câțiva fulgi de nea încă vizibili pe la tâmple. Inima îmi bate mai tare. Îngerul meu propriu și personal.

Acum un an, Consiliul, puterea din spatele organizației Elite, a hotărât că progresul în lupta împotriva terorismului mondial nu este satisfăcător. Brett Taylor, boss-ul cel mare și implicit al meu, a primit un ultimatum: găsește-l și capturează-l pe Bashir Al-Fadhe, unul dintre liderii de frunte al Al-Qaedei, ori riști să calci pe bec. În mod normal, Brett n-ar da doi

bani pe unde calcă, dar existența organizației Elite a fost pusă sub semnul întrebării. Așa am ajuns să fac parte din echipa redusă de agenți implicați într-o operațiune atât de secretă încât numai Brett cunoaște toate detaliile, fără îndoială suficient de murdare. Dar acțiunile noastre au atras atenția CIA-ului și Marius a fost trimis să-mi afle adevărata identitate. Împotriva protocolului de tip Elite, ne-am îndrăgostit unul de celălalt. Nu știu dacă am menționat, dar nimic nu-mi face o plăcere mai mare decât să încalc afurisitul ăsta de protocol. Am fost capturată și interogată, dar tot n-am putut să-mi înfrânez sentimentele pentru Marius. Cele două organizații au stabilit o întâlnire pentru a discuta situația și toată lumea a fost de acord că o coaliție temporară ar fi în interesul tuturor. Marius Stephano, agent CIA specializat în terorismul Islamic, a devenit noul meu partener. Asta-i partea bună. Partea rea e că n-am stat niciodată prea bine la capitolul dragoste.

M-am născut în România și, spre ghinionul meu, am ajuns pe lista neagră a regimului comunist. Mai rău, opiniile mele în legătură cu libertatea de exprimare au atras atenția Securității, organizație creată cu ajutor sovietic în scopul de a anihila absolut orice fel de opoziție din partea populației civile. Cea mai importantă și secretă diviziune a Securității era Secțiunea Specială de Operațiuni. SSO monitoriza activitățile dizidenților exilați care îndrăzneau să critice conducerea de la București, de multe ori recurgând la asasinate pentru a-i reduce la tăcere. Agenții operativi SSO reprezentau elita Poliției Secrete. Asasinii. Metoda preferată de recrutare era selectarea potențialilor subiecți din rândul deținuților politici condamnați la moarte. Alternativa le era prezentată de obicei în fața plutonului de execuție.

Când a fost dat ordinul pentru recrutarea mea, SSO și-a aruncat în joc cel mai bun agent operativ, planul fiind unul destul de simplu: înscenare și șantaj. De la bun început, Alex Therein a fost o enigmă pentru mine. Pe cât de misterios și seducător, pe atât de letal. Procesul nemilos de antrenament la care a fost supus l-a transformat într-un asasin cu o expresie impenetrabilă. Alex își îndeplinește mereu ordinele fără a pune prea multe întrebări inutile. Misiunea lui a fost să mă seducă și exact asta a făcut.

M-am trezit în închisoarea politică, totul desfășurându-se după un scenariu foarte bine pus la punct. Am fost acuzată de înaltă trădare împotriva regimului comunist și condamnată la moarte, moment în care SSO a intrat în scenă pentru a mă recruta. Nu mi s-a oferit șansa de a-mi alege propriul drum în viață, ci am fost modelată într-un asasin eficient chiar de către bărbatul pe care credeam că-l iubesc. Pe parcursul procesului de antrenament, Alex a fost mentorul meu. Când am realizat

magnitudinea trădării lui, mi-am distrus și ultima fărâmă de inocență prin simplul act de a ține o armă în mână. Alex m-a învățat toate metodele posibile prin care să ucid și cum să mă folosesc de orice pentru a obține ceea ce vreau. M-a învățat cum să manipulez oamenii, cum să mă port, cum să gândesc pentru a deveni asasinul perfect. Apoi m-a învățat cum să trăiesc în propria-mi piele.

Mai târziu am aflat că bărbatul pe care-l iubeam și uram în același timp era un fel de agent dublu, lucrând din umbră pentru Elite. Nu era decât o chestiune de timp până când SSO avea să descopere identitatea trădătorului care opera din interior de ceva timp, singura opțiune viabilă fiind evadarea. Așa că m-a recrutat pentru a doua oară, de data asta pentru Elite.

Ne-am căsătorit la ordinul lui Brett, dar mariajul nostru n-a reprezentat decât o acoperire convenabilă pentru misiunile în care eram trimiși. Alex mi-a murit în brațe după o misiune dezastruoasă în Irak. Sau cel puțin așa am crezut timp de șapte ani. Acum știu că n-a fost decât o altă înscenare. Trăiește și e bine mersi, infiltrat sub o nouă identitate adânc în inima Al-Qaedei. Ceea ce înseamnă că vom lucra din nou împreună și asta destul de curând. Îmi și imaginez... eu, Alex și Marius, împreună sub același acoperiș. Mi se face rău numai gândindu-mă la asta.

Nu-l iubesc pe Alex. Nu l-am iubit niciodată. Între noi n-a fost nimic altceva decât o pasiune primejdioasă născută din disperarea și isteria unei vieți care nu ne aparține. Dar îl iubesc pe Marius. Ba nu, rectific. Sunt îndrăgostită de Marius. Tot ce știu despre iubire, genul acela de iubire care îți face inima să înflorească precum un trandafir, am învățat de la el. Câteodată mă trezesc în mijlocul nopții, îngrozită la gândul că, într-un fel sau altul, îl voi pierde și pe el.

Singura certitudine pe care o avem este doar moartea, dar am decis să rămânem împreună. Relația noastră e un fel de capcană cu margini ascuțite. De fiecare dată când sună telefonul și trebuie să ne asumăm adevăratele noastre identități, e foarte posibil ca unul dintre noi să nu se mai întoarcă. Cu toate astea, sufletul meu a început să se vindece într-un mod cât se poate de ciudat. Ne vindecăm amândoi. Câteodată un pas mic înainte și un salt înapoi, dar încep să întrevăd posibilitatea unui viitor. Unul extrem de neclar și de nesigur, un fel de experiment ciudat pe care l-aș putea numi viață în doi. Am învățat să ne bucurăm de ceea ce ni se oferă aici și acum, indiferent cât ar fi de temporar și fragil. Orice s-ar întâmpla mâine, până la urmă am reușit ceva cu adevărat remarcabil: miracolul de-a adormi unul în brațele celuilalt.

–Pot să intru? întreabă Marius în timp ce-și scoate mănușile.

Înalt și suplu, dar foarte bine făcut. Părul negru, dat ca de obicei după urechi, îi atinge gulerul paltonului. Pomeți înalți, buze pline, bine definite, ochii de un negru strălucitor conturați de gene dese. Încă n-am reușit să mă obișnuiesc cu ideea că i-a cășunat să se îndrăgostească tocmai de mine. Inima mi-o ia razna de fiecare dată când îl văd. Dimineața mă trezesc înaintea lui și rămân nemișcată, privindu-l în timp ce doarme, descoperind detalii pe care nu le-am observat până acum. Are câțiva pistrui pe umeri și o cicatrice în formă de semilună pe cotul drept. Într-un mod absolut miraculos, vârfurile genelor lui sunt aurii. Până și în părul negru i se ghicesc câteodată reflexe aurii, ca și cum zeii l-ar fi înmuiat într-o baie de lumină.

Deschid ușa larg pentru a-l lăsa să intre.

–Te-ai întors deja?

–Misiunea a fost anulată acum o oră. Nu știe nimeni de ce, dar se pare că ordinul a venit direct de la sediu.

–O reprogramează? întreb în timp ce-l ajut să-și scoată paltonul negru.

–Probabil va mai dura câteva zile.

Mă urmărește atent cu privirea cum îi așez paltonul pe un scaun, apoi mă prinde de încheietura mâinii și mă trezesc în brațele lui. Îi zâmbesc și mă înfior când își strecoară mâinile pe sub bluza mea. Îi simt palmele reci pe pielea spatelui. Mă strâmb la el și încerc să mă extrag din îmbrățișare. În ciuda sentimentului permanent de fatalitate care mă încearcă, sunt inundată de o fericire aproape ireală de fiecare dată când suntem împreună. Visele nu sunt menite să reziste... cel puțin nu în viața mea. Știu că și el simte același lucru. E fericit, dar se teme să se încreadă prea mult în aparențele înșelătoare.

Mă sărută și-mi șoptește că vrea să facă un duș, apoi dispare în baie înainte să apuc să-i răspund. Îmi iau cartea de pe noptieră și încerc să mă prefac că pot citi, dar o molie uriașă îmi strică tot filmul. De unde naiba a apărut? Poate s-a pierdut pe timpul verii, ascunzându-se printre haine în dulap, sau prin vreun cotlon întunecat pe unde-și fac veacul moliile uriașe. Arunc cu cartea după ea și o pornesc la vânătoare, țopăind ca o apucată pe pat.

Marius iese din baie, cu prosopul meu roz înfășurat în jurul taliei. E ud și îngrozitor de frumos și mă face să uit pe loc de molia mea uriașă. Așa cum mă face să uit mereu de lucrurile pe care le credeam odată importante. Gândul mă izbește cu forța unui marfar. Rămân paralizată, în vârful patului, privind în jos la el cu o luciditate pe care nu mi-o doresc. Cum am putut fi atât de idioată să mă înfășor cu bună știință în iluzia asta călduță a vieții împreună? Mi-a invadat viața complet, fiecare părticică din ea.

M-a schimbat total și iremediabil. Nimic nu va mai fi la fel vreodată, pentru că mi-am permis să mă amăgesc cu iluzia că e al meu, că totul e real, că el e real, că-l pot păstra. Dar nimic din toate astea nu e real. Marius nu-mi aparține cu adevărat, iar eu am știut-o de la bun început. De ce mi-am permis să uit, știind prea bine că e calea cea mai scurtă către dezastru? Ce-o să fac atunci când mi se va ordona să mă opresc? Oare el s-a gândit vreodată la asta? Și-a făcut planuri de viitor, ori își trăiește viața la fel ca mine, zi după zi, la fel de efemer precum stelele căzătoare, într-o lume în care viitorul nu există cu adevărat?

Mai fac o ultimă încercare de-a prinde molia și reușesc să o ating în zbor. Intră în picaj și-mi cade drept în palmă. Aripile i se mai zbat de câteva ori, atingându-mi degetele tremurânde. Aproape pot simți momentul în care viața părăsește trupul acela uriaș, dar incredibil de ușor. Aripile transparente sunt minunat colorate și nu-mi pot stăpâni o părere de rău. De ce-a trebuit s-o omor? Îmi întorc privirea la Marius. Pieptul mă arde și-mi doresc să pot plânge.

–Ce faci?

Nu-i pot răspunde. Clatin din cap, înăbușindu-mi un oftat. Sar jos din pat și mă îndrept către baie. Arunc molia în toaletă și trag apa. Mă privesc în oglindă. Sunt o mare proastă. Nu mă învăț minte odată?

–Alina?

Mă întorc în dormitor și mă așez pe pat, cu capul în mâini. Marius se furișează în spatele meu.

–Plângi mereu când omori insecte?

–Doar câteodată.

Îl privesc în ochi, admirându-i genele lungi și ude, stropii de apă care îi picură din păr. Se lipește de mine, susținându-mi privirea. Umărul lat și tare se mulează pe spatele meu. Îi simt căldura corpului și știu cu certitudine că o să-mi fie dor de el ca după propriul meu suflet atunci când va dispărea pentru totdeauna din viața mea.

–Marius?

–Da, mi amore.

–Vreau să știi că asta a fost cea mai frumoasă perioadă din viața mea.

Lacrimile îmi alunecă pe ambii obraji.

–Dar n-am făcut nimic special.

–Nici nu trebuia. Oftez și-mi mușc buza de jos. Nu vreau să merg mâine la sediu. Mi-aș dori să pot fugi… să te iau de mână și să nu mă mai opresc.

Mă privește atent, dar rămâne tăcut. Și atunci îmi dau seama.

–Ne supraveghează, nu-i așa? Tot ce facem, fiecare cuvânt pe care-l rostim.

Privirea i se întunecă.

–Nu vreau să vorbim despre asta.

Aprob din cap.

–Știu, știu... nu vrei să vorbești despre o grămadă de lucruri. Ne ascundem într-un castel de nisip.

–Poate. Întinde mâna și-mi înfășoară o șuviță de păr pe deget. Eu sunt regele și tu regina.

–Cred că-mi place mai mult cavalerul și domnița.

–Orice vrei tu. Cavalerul cere permisiunea de a-și săruta domnița.

Nu mă pot abține să nu-i zâmbesc.

–Cavalerul are permisiunea să facă ce vrea cu domnița.

Mă ia în brațe și-mi șterge lacrimile cu buzele. Îmi sărută fiecare gând amar, până când îl face să dispară. Un cavaler atât de nobil.

–Cavalerul are să-i ceară o favoare domniței, îmi spune cu o sclipire jucăușă în ochi.

–Ascult.

–Am găsit în sfârșit o casă care-mi place și mă întrebam dacă vrei să mă ajuți s-o pun la punct.

O rază de speranță îmi înflorește în suflet.

–Asta înseamnă că mergem la cumpărături după mobilă, perdele și alte nimicuri?

–Dacă asta-ți dorești, îmi răspunde vădit amuzat de entuziasmul meu brusc.

–Îți garantez c-o să regreți oferta asta. Ți-am spus vreodată că mi-am dorit mereu să decorez case?

Dau naibii toate gândurile negre și râd din tot sufletul. Mă privește zâmbind și-mi atinge buzele cu ale lui.

⌖

Cartierul vechi se afla pe locul unei foste păduri de stejari. Construcțiile din lemn masiv aduceau oarecum cu cabanele din regiunile muntoase, înconjurate de stejari falnici care păreau că-și desfac brațele pentru a întâmpina prima ninsoare a anului. Era destul de târziu, dar Alina insistase să vadă casa chiar în seara aceea.

–Facem o listă cu tot ce trebuie, să nu ne apucăm să cumpărăm chestii inutile, motivase cu încăpățânare.

Cu un etaj și o mansardă, casa era destul de mică și complet amenajată. Mobila rustică de culoarea lemnului natural era perfectă, decorațiile de bun gust adăugând câte o pată de culoare pe ici pe colo, contribuind la atmosfera intimă.

–Mie mi se pare că arată splendid așa cum e, comentă Alina oarecum dezamăgită. N-ai nevoie de ajutorul meu.

–Am o grămadă de lucruri de despachetat, arătă Marius spre cutiile de carton îngrămădite unele peste altele într-un colț.

Alina zâmbi.

–Putem începe chiar acum?

În următoarele ore, își jucă perfect rolul de gospodină, împăturind haine, prosoape, așternuturi și pături, schimbând paturile, spălând vase, cu Marius mereu alături. Nu vorbiră prea mult, comunicând la un alt nivel, prin zâmbete și atingeri întâmplătoare, bucurându-se unul de compania celuilalt. Aproape ca un cuplu normal. Pentru moment, organizațiile care le guvernau viața dispărură ca prin farmec, fără povești despre asasinate și misiuni imposibile. Terminară cu mult după miezul nopții.

Alina se așeză pe un scaun în bucătărie și mai adăugă câteva lucruri pe lista cu cumpărături. Oftă, nedorindu-și să plece acasă. Pentru prima oară după mult timp, se simțea ca un om normal. Marius stătea pe un fotoliu în sufragerie, uitându-se la știri. Ceva atât de simplu și de normal... bărbatul pe care-l iubea urmărea știrile. Își imagină că era soțul ei și că erau acasă, copiii dormind liniștiți în camera lor. Doar o fantezie care se destrămă mult prea repede.

Oftă și împături lista, apoi se ridică și se îndreptă către sufragerie. Marius aținise. Se așeză turcește pe covor în fața lui, privindu-l un timp îndelungat, zăbovind la umbra genelor pe obraji. Marius Stephano... până și numele lui suna ca o poezie. *Alina Stephano,* gândi aproape pe ascuns și roși. *Sunt o mare idioată,* se certă în gând, privirea alunecându-i către focul din șemineu.

–Îmi pare rău, șopti Marius.

Întoarse capul să-l privească, ridicând întrebător din sprâncene.

–Pentru ce?

–Pentru că m-am lăsat furat de pacea pe care o simt atunci când sunt cu tine.

–E târziu, comentă ea, cuprinzându-și genunchii cu brațele.

–Mulțumesc pentru ajutor.

–Mulțumesc că mi l-ai cerut.

–Ești obosită? întrebă Marius, ridicându-se în picioare.

–Da. Se grăbi să-i urmeze exemplul. Cred că ar fi timpul să plec.

Trecu pe lângă el, îndreptându-se spre bucătărie pentru a-și recupera haina și poșeta, dar el o prinse de mână.

–Vrei să pleci?

–Dar tu ce vrei?

Marius o trase lângă el. Îi putea simți căldura corpului prin haine.

–Avem atât de puțin timp la dispoziție, îi spuse în surdină, părând că mai degrabă gândește cuvintele. Rămâi.

Alina îi privi ochii în care se reflecta lumina focului din șemineu. Disperare și pasiune. Fuseseră complet nebuni să se angajeze într-o cursă împotriva timpului și-a realității. O știau amândoi prea bine.

⌖

–Mi-a venit o idee, spuse Alina a doua zi de dimineață, în timp ce turna cafea proaspătă în două căni. Peste câteva zile e Crăcinul și tu ai o casă nouă. Îi întinse una dintre căni lui Marius. Ar fi frumos să avem un brad de Crăciun.

Marius se încruntă de parcă nu era sigur că auzise bine.

–Un brad de Crăciun?

–Păi, da... unul mic. Ar fi perfect în colțul ăla.

Un brad de Crăciun, repetă Marius în gând, îndreptându-și privirea către locul indicat de Alina, apoi o privi din nou. Aștepta răspunsul lui, mușcându-și buza de jos, în ochi oglindindu-i-se o scânteie de speranță. O dorință atât de simplă... un brad de Crăciun.

–Bine, își dădu acordul și fu răsplătit imediat cu un zâmbet imens.

–Atunci îl adaug pe lista noastră de cumpărături.

Lista noastră. Marius își îndreptă privirea către fereastră. Afară încă ningea. Îngrijorarea îl copleși. Așa începea totul... cu expresia *al nostru*. O parte din el își dorea să creadă că are dreptul să spere la o mică bucățică de fericire, dar pe de altă parte, aștepta dezastrul iminent dintr-o clipă în alta. Cât timp avea să le mai îngăduie Elite să fie împreună? Și ce li se va cere în schimb? O privi pe Alina cum strângea masa, fredonând o melodie. Mai devreme sau mai târziu, aveau să plătească pentru fiecare moment de fericire furată. Se cutremură, încercând să nu contempleze prea mult consecințele.

–Gata! exclamă Alina cu un zâmbet strălucitor. Mergem?

Adora inocența care încă se mai încăpățâna să-i strălucească în ochi, în ciuda tuturor compromisurilor pe care fusese forțată să le facă. Era atât de frumoasă... părul de culoarea mierii sălbatice ținute în soare îi încadra trăsăturile delicate, ochi verzi ca oceanul pe timp de furtună, buze moi și pline care-l făceau să-și piardă controlul numai când le privea. O iubea cum nu crezuse că poate iubi vreodată, dar știa că Brett nu avea de gând s-o scape vreodată printre degete. Era mult prea valoroasă pentru Elite. Nimeni n-ar fi renunțat ușor la un agent

operativ de valoarea ei.

–Dacă te mai uți așa la mine, nu mai plecăm nicăieri, îl ciufuli Alina în joacă.

Îi întinse mâna și ea îl trase nerăbdătoare în picioare.

⌖

–Uite!

Alina traversă strada și se opri în fața unei vitrine, admirând niște decorații de Crăciun. Marius o urmă pentru a vedea ce-i atrăsese atenția: un brad împodobit cu șiraguri de mărgele crem, funde asortate și îngeri de toate mărimile.

–E perfect pentru casa ta!

Marius dădu aprobator din cap. Nu dădea doi bani pe cât de potrivite erau decorațiile, dar ar fi făcut orice s-o vadă fericită. Alina îl luă de mână și-l trase după ea în magazin. Vânzătoarea, o femeie trecută bine de cincizeci de ani, îi privi cu o expresie jovială.

–*Bon giorno,* o salută Alina, debordând de fericire. Vrem să cumpărăm decorațiile și îngerii din vitrină.

–Îmi pare rău, dar nu mai avem, răspunse vânzătoarea cu regret. S-au vândut foarte repede... bănuiesc că toată lumea are nevoie de îngeri anul ăsta.

Alina oftă, zâmbetul pierindu-i ca cel al unui copil dezamăgit. Femeia își mută privirea de la ea la Marius și înapoi.

–Primul Crăciun împreună?

–Da, răspunse Marius.

Bătrâna îi zâmbi cu căldură.

–În cazul ăsta, dacă vă doriți decorațiile atât de mult și nu vă deranjează că sunt deja folosite, pot să vi le dau pe cele din vitrină.

Zâmbetul Alinei reapăru brusc.

–Puteți să faceți asta?

Femeia chicoti încetișor.

–Sigur că da.

–Vă ajut, se oferi Alina, scoțându-și deja căciula și mănușile.

–Chiar vă rog!

Marius urmări zâmbind cum se agitau în jurul bradului din vitrină, apoi își plimbă privirea prin magazin, întipărindu-și automat în minte toate punctele de acces. Își scoase mănușile și se apropie de rafturile pline ochi cu tot felul de nimicuri, de la Moși Crăciuni de toate felurile și mărimile, la luminițe și globuri colorate. Un brad de Crăciun nu-și avea rostul fără cadouri. Ce-i putea oferi Alinei? Oare ce și-ar fi dorit?

O privi peste umăr. Ea întoarse capul și-i zâmbi, apoi își întoarse atenția la decorațiile din vitrină. Gestul acela simplu îl mișcă până în adâncul sufletului, o undă de fericire și speranță umplându-i inima. Ce i-ar fi putut dărui pentru a-i arăta cât de mult o iubește? Ochii îi căzură pe o decorație înfățișându-i pe domnul și doamna Crăciun, față în față, ținându-se de mâini, aplecându-se puțin pentru a se săruta cu ochii închiși. La picioarele lor se afla un brad încă nedecorat, pe care scria: *Primul nostru Crăciun împreună*. Marius aruncă o privire în direcția Alinei, un zâmbet minuscul plutindu-i pe buze.

⌖

În seara aceea, Marius turnă vin roșu în două pahare, în timp ce Alina punea ultimele decorații în brad. Trei ore se foise în jurul bradului ca un copil, aranjând luminițe, globuri, fundițe și îngeri, răzgândindu-se și făcând mici schimbări pe ici pe colo. Dar merita! Bradul arăta superb și bucuria de pe fața Alinei nu putea fi egalată cu nimic altceva. Îngerul lui de lumină. Se apropie de ea și-o luă în brațe.

–E foarte frumos, îi șopti la ureche. Tu ești frumoasă.

Alina zâmbi și închise ochii. Buzele lui le atinseră pe ale ei și rămaseră îmbrățișati un timp îndelungat, legănându-se pe colindele care se auzeau în surdină. *De-am putea rămâne așa pentru totdeauna,* gândi Marius cu regret.

–Mă bucur că ești aici, spuse cu voce tare.

–Și eu. Alina zâmbi și îi dădu părul din ochi. Sunt fericită.

Marius oftă, privirea alunecându-i peste umărul ei. Alina se încruntă.

–Fără gânduri în seara asta.

Marius o trase mai aproape. Telefonul începu să sune brusc, destrămând frumusețea momentului. Ochii lui se închiseră pentru o fracțiune de secundă. Alina se extrase din brațele lui, privindu-l cum traversează camera pentru scoate telefonul mobil din buzunarul paltonului. Conversația dură doar câteva secunde. Marius rămase nemișcat, cu spatele la ea. Alina se cuprinse cu brațele, pregătită pentru ce e mai rău.

–Brett?

Marius o privi zâmbind peste umăr.

–Nu. Greșeală.

–Greșeală?!

Izbucniră amândoi în râs la ușurarea din vocea ei.

⌖

–Unde pleci? întrebă Marius a doua zi de dimineață, privind-o în timp ce se îmbrăca în grabă.

–La cumpărături. Mai am câteva chestii de cumpărat pentru cina de Crăciun.

Se strecură în spatele ei și o luă în brațe, dezmierdându-i pielea sensibilă a gâtului cu buzele lui.

–Pot să vin și eu? îi șopti pe piele.

–Nu! Am un cadou de cumpărat și n-ai voie să-l vezi. Alina se întoarse cu fața la el pentru a-l săruta pe buze. Cu cât mă lași să plec mai repede, cu atât mă întorc mai repede.

Marius îi dădu o șuviță de păr după ureche.

–Promite-mi că nu stai mult.

–Promit.

–Fii atentă.

⌖

Mintea Alinei lucră cu repeziciune în timp ce se urca în mașină. Porni motorul, întrebându-se încotro s-o ia. Își dorea din tot sufletul să-i ofere un cadou lui Marius, dar habar n-avea ce anume. *Ce-i cumperi unui asasin de Crăciun?* Se strâmbă la gândul acela. Marius omora oameni în mod frecvent în timpul misiunilor, la fel ca și ea, dar oare li se potrivea termenul de *asasini*? Simți cum o cuprinde un val de iritare. *Nu!* se certă singură în gând. *Marius omoară doar atunci când este absolut necesar și numai pentru a proteja alte vieți. La fel și eu,* adăugă cu mai puțină convingere. Trase mașina pe dreapta și-și sprijini fruntea de volan. Rămase așa pentru multă vreme, simțindu-se mizerabil. Își ridică capul și privi în gol prin parbriz.

–Nu mai vreau să trăiesc așa, spuse cu voce tare. Vreau o viață normală, o familie. M-am săturat de conflictul ăsta permanent!

La colțul străzii, zări o fată tânără. Nu avea mai mult de șaptesprezece sau optsprezece ani, dar expresia ei părea cam dură. În ochi i se citea mai multă experiență de viață decât ar fi trebuit să aibă cineva la vârsta aceea. Era îmbrăcată într-o jachetă subțire cu glugă, mânecile trase peste mâini și strânse bine în pumn. Era clar că-i era frig. Fuma o țigară, tropăind mărunțel într-o încercare inutilă de a se încălzi.

Cât de diferit ar fi fost totul dacă viața nu mi-ar fi fost furată... dacă m-ar fi ajutat cineva. Gândul acela îi insuflă putere. Coborî din mașină și se apropie de fată.

–Bună, o salută cu un zâmbet binevoitor. E cam frig, nu-i așa?

Fata nu-i răspunse, privind-o cu un amestec de neîncredere și iritare.

–Nu vreau decât să te ajut, insistă Alina.

–Așa, și? Vrei o medalie pentru asta? o ironiză fata.

–Nu. Vreau doar să te ajut.

–Ce să spun, un înger căzut din cer, mormăi fata, suflându-i fumul în față.

–Nici pe departe, zâmbi Alina la ironia situației și scoase niște bani din geantă. Uite, cumpără-ți ceva de mâncare.

De data aceasta, fata nu ezită și întinse mâna să ia banii. Mâneca i se ridică și Alina zări urmele de înțepături în interiorul încheieturii. Trase banii înapoi.

–Ce droguri folosești?

–Știam eu că nu vrei decât să mă aiurești!Nu-ți dă nimeni nimic pe gratis!exclamă fata pe un ton furios, scoțând un cuțit mic din buzunarul jachetei. Dă-mi banii dacă nu vrei să te fac varză.

Alina se încruntă.

–Faci o mare greșeală.

–Taci din gură! Fata privi în jur, apoi îi făcu semn către o alee dosnică. Mișcă!

Alina ridică din umeri și se conformă. Când ajunseră în mijlocul aleii, se întoarse cu fața la ea.

–Dă-mi banii, îi ceru fata.

–Nu.

Alina își încrucișă brațele la piept și zâmbi.

–Dacă nu mi-i dai, te fac franjuri.

–Poți să încerci.

Fata mârâi și atacă. Alina pară lovitura și o apucă de încheietură, sucindu-i mâna la spate. Îi smulse cuțitul din mână și o propti în peretele din față.

–Dă-mi drumul! Mă doare, se plânse fata.

–Vreau să-ți arăt ceva, îi șopti Alina la ureche, strecurându-și mâna liberă în geantă. Se auzi un clic înfundat. Auzi asta?

–Da, și?

Fata încercă să scape din strânsoare, dar Alina îi forță mâna mai sus, convingând-o să rămână nemișcată.

–Știi ce e?

–Nu.

–Îți dau un mic indiciu. Alina îi puse Glock-ul de 9 mm la tâmplă. Fii foarte atentă la ce-ți spun. O să-ți dau drumul, iar tu o să te întorci foarte încet cu fața la mine. Ai înțeles?

Fata dădu aprobator din cap, cu ochii măriți de groază.

–Bine. Alina o eliberă și păși înapoi, țintindu-i capul cu pistolul.

–Nu, te rog! scânci fata, acoperindu-și fața cu mâini tremurânde.

–Dă-mi un singur motiv pentru care n-aș face-o.

Fata lăsă mâinile jos și o privi cu ochi plini de lacrimi.

–Pentru că nu vreau să mor!

–Serios? Nu prea cred. După cum arată înțepăturile de pe încheieturile tale, aș spune că ești deja cu un picior în groapă. Ți-aș face o mare favoare dacă te-aș trimite mai repede pe lumea cealaltă. Un glonț fix între ochi. E o moarte rapidă și fără dureri, te asigur.

Genunchii fetei se înmuiară. Se prelinse pe perete, făcându-se ghem pe caldarâm.

–Nu! Te rog!

–Ridică-te, îi spuse Alina, lăsând arma jos.

Fata o privi mirată. Se chinui să se ridice, încercând să-și controleze tremurul picioarelor. Era clar că femeia ciudată din fața ei nu avea de gând să-i facă vreu rău, așa că-și recăpătă puțin din atitudinea recalcitrantă de mai devreme.

–Ești polițistă?

Alina ridică din nou arma și i-o puse între ochi.

–Polițiștii au reguli. Eu nu. Dacă vrei să trăiești, ai face bine să mă asculți cu foarte mare atenție.

–Ce vrei de la mine? întrebă fata cu voce temătoare.

–Vreau doar să te ajut.

–De ce?

Alina lăsă din nou arma jos și ridică din umeri.

–Pentru că se apropie Crăciunul și în urmă cu mulți ani mi-aș fi dorit să facă cineva același lucru pentru mine.

Fata zâmbi forțat.

–Bine, atunci dă-mi banii și mă duc să-mi cumpăr ceva de mâncare.

–Ba n-o să faci asta. O să-ți cumperi droguri.

–Ascultă, mi-e frig! Hotărăște-te odată!

–Cum te cheamă? o întrebă Alina pe un ton ceva mai blând.

–Carla.

–Carla, vrei să faci o baie fierbinte, să primești niște haine călduroase și să mănânci pe săturate? Asta e ceea ce-ți ofer.

–Și ce vrei în schimb? o chestionă Carla pe un ton suspicios.

–Să te trezești la realitate și să te gândești ce vrei să faci cu viața ta.

–Doar atât?

–Crede-mă, e mult mai mult decât îți poți închipui. Batem palma?

–Bine.

–Mai întâi mânânci și să te încălzești puțin. Vrei ceva anume?

–Un curcan umplut, răspunse fata pe un ton sarcastic.

Alina ridică din umeri.

–De ce nu? Hai să mergem.

O oră mai târziu, Carla își termina a treia felie de plăcintă cu mere.

–Deci, îmi spui și mie cu ce te ocupi? întrebă, lingându-se pe degete.

–Te-ai săturat? răspunse Alina cu o altă întrebare.

–Ești de la asistența socială, sau ceva de genul ăsta?

–Ceva de genul ăsta. Hai să mergem la cumpărături.

⌖

Carla țopăi pe salteaua moale a patului dublu din camera de hotel, oferindu-i primul zâmbet adevărat. Alina despachetă zecile de pungi cu cumpărături, aranjând hainele noi și călduroase în dulap, apoi produsele cosmetice în baie.

–Camera e plătită pentru trei luni. Am aranjat să mânânci la restaurant de trei ori pe zi. Fă o baie fierbine și spală-te bine pe cap.

Suspiciunea se reîntoarse în ochii Carlei.

–Deci asta era.

–Cum adică?

–Nu sunt proastă. Mă speli și mă îmbraci, după care mă vinzi la vreun moș care vrea să pipăie adolescente.

Alina oftă.

–Carla, îți dau cuvântul meu de onoare că nu am niciun motiv ascuns. Nu te vând nimănui. Vreau doar să-mi promiți că te gândești foarte serios ce vrei să faci mai departe cu viața ta. Dincolo de ușa asta, e o lume mare și frumoasă. Dacă alegi aleile lăturalnice, poate deveni periculoasă. Ai o singură șansă, nu-i da cu piciorul. Și nu-ți irosi viața cu drogurile. După trei luni, folosește banii pe care i-am depus în bancă și închiriază-ți un apartament. Întoarce-te la școală, alege-ți o carieră, găsește un bărbat bun, căsătorește-te și fă o grămadă de bebeluși. Îmbătrânește mândră de ce lași în urma ta. Fă-o pentru tine... fă-o pentru mine.

Alina se întoarse cu spatele pentru a-și lua haina și geanta, ascunzându-și lacrimile. O voce interioară o avertiză că probabil Carla nu avea de gând să se schimbe, că avea să cheltuiască toți banii pe droguri, dar trebuia să spere că reușise să-i atingă cumva un punct sensibil. Deschise ușa să plece, Carla își drese vocea în spatele ei.

–Ascultă, nu știu cine ești, dar *gratie*. N-a mai făcut nimeni așa ceva pentru mine. Știu că probabil n-o să mă crezi, dar chiar am de

gând să mă schimb.

Alina o privi peste umăr.

–*Buon Natale*, Carla. Ai grijă de tine.

–*Buon Natale*. Și să știi c-am vorbit serios... mulțumesc.

⌖

–M-am întors! strigă Alina, deschizând ușa casei lui Marius.

Nu primi niciun răspuns. Lăsă pungile cu cumpărături în bucătărie și intră în sufragerie.

–Marius, m-am întors! Din nou, liniște mormântală. Marius?

Un fior rece îi străbătu șira spinării. Căută rapid prin toată casa, fără să găsească pe nimeni. Era singură. Tresări când telefonul mobil începu să sune.

–Alo?

–Alina, spuse vocea lui Marius.

–Da?

Urmă o mică pauză, apoi umbra unui oftat.

–Te așteptăm la sediu.

–Desigur, răspunse încet, apoi închise telefonul.

În lumea lor, Crăciunul se terminase înainte să înceapă.

Cartierul general al organizației Operațiuni Antiteroriste Ultra-Secrete Elite, Milano, Italia

Roger Hasley, directorul Brigadei Antitero din cadrul CIA-ului, se plimbă cu o nerăbdare crescândă prin fața agenților așezați la masa lungă din sala de *briefing*. Un bărbat abia trecut de șaizeci de ani, cu un fizic ce reflecta perfect antrenamentul intens din tinerețe, Roger era un șef extraordinar și un dușman de temut. Înalt, bine făcut, cu ochi de un albastru pătrunzător, veteranul cărunt n-avea pic de grăsime sub pielea perfect bronzată.

–Uităm puțin de situația cu Al'Qaeda, pentru a ne concentra la ceea ce se întâmplă în acest moment în Bosnia, își începu discursul cu voce gravă. În ciuda faptului că au trecut cinci ani de la semnarea acordului de pace de la Dayton, atacurile violente cu caracter etnic n-au încetat. Autoritățile au eșuat în mod repetat să-i protejeze pe sârbii bosniaci, câteodată participând în mod secret la represalii. Ținta noastră este Mahmed Habdija.

Roger luă telecomanda de pe masă. Pe ecran apăru imaginea unui bărbat brunet între două vârste.

–Habdija este un lider islamic extremist, care și-a făcut un nume prin

faptul că-și lichidează oponenții cu tot cu familii. Și asta la adăpostul tratatelor de încetare a focului. Dar nu e nici mai bun, nici mai rău ca alții.

–Și atunci de ce ne implicăm? întrebă Marius cu privirea la imaginea bărbatului de pe ecran.

–Pentru că moartea lui este necesară pentru menținerea acordului de pace.

Imaginea lui Habdija fu înlocuită cu cea a unui bărbat mult mai tânăr. În ochii căprui se oglindea o duritate amară, semn că fusese martorul multor orori.

–Goran Vjekoslav. Un lider sârb extrem de iubit și respectat. Avem nevoie de ajutorul lui pentru a menține pacea în zonă. Din păcate, Habdija i-a măcelărit întreaga familie acum două zile, așa că Vjekoslav amenință că vor urma represalii majore în cazul în care nu-i sunt îndeplinite condițiile.

–Ce condiții? interveni Alina.

–Asasinarea lui Habdija până la sfârșitul săptămânii, ori sârbii vor porni din nou ostilitățile. Nu mai e nevoie să spun că dacă se întâmplă așa ceva, acordul de pace e ca și nul.

–Execuția lui Habdija nu va crea aceeași dorință de retaliere în tabăra musulmanilor? întrebă Marius, îndreptându-și privirea către Roger.

–Nu și dacă pare o consecință a unei răfuieli personale.

–Avem un candidat?

Pe ecran apăru o a treia imagine, de data aceasta a unui bărbat care privea încruntat înspre teleobiectiv.

–Rufat Sadik, un traficant de arme ambițios, cu o reputație pe măsură. Habdija și Sadik nu se prea înghit unul pe celălalt, cu toate că au colaborat destul de bine cu ocazia unor transporturi ilegale de armament din Afganistan. Peste două zile, se întâlnesc în Kopaci pentru a negocia încă un astfel de transport. Agenția nu e de acord cu această tranzacție. Toată lumea va fi fericită dacă-l eliminăm pe Habdija în așa fel încât să pară opera lui Sadik. Vjekoslav rămâne un aliat puternic pe care ne putem baza, în timp ce noi rămânem neutri. Aștept sugestii.

–Operațiune izolată, un singur agent, propuse Marius imediat.

–De acord. Vreau profilul misiunii pe biroul meu într-o oră. Restul, sunteți liberi. Privirea lui Roger se îndreptă către Alina. Comunicările vor fi menținute la un minimum necesar pentru a evita pe cât posibil să fie interceptate. Marius va fi pe cont propriu până la eliminarea subiectului.

Alina îi susținu privirea.

–Fără o echipă care să-i asigure spatele?

–Fără.

Agenții operativi se ridicară și părăsiră sala. Alina îl urmă pe Marius în biroul lui.

–Au sunat la o oră după ce-ai plecat, îi spuse el după ce închise ușa.

Alina oftă și-și încrucișă brațele la piept. Nu avea rost să-și mai exprime dezamăgirea; învățase de mult să nu mai aibă încredere în nimic atunci când venea vorba despre Elite. Nici măcar în Crăciun.

–Operațiune izolată, un singur agent, fără echipă de acoperire. Roger te vrea mort?

Marius o fixă cu privirea, dar nu-i răspunse.

–Pot să te ajut la profil? se oferi Alina.

–Nu, mulțumesc.

Marius se așeză la birou și porni laptop-ul, transformându-se sub ochii ei în agent operativ. Alina clătină ușor din cap. Câteodată semăna îngrozitor de tare cu Alex.

–Sunt pe aici, dacă ai nevoie de mine.

Câteva minute mai târziu, se afla în biroul lui Roger.

–De ce? puse singura întrebare la care dorea un răspuns.

Roger o privi amuzat.

–De ce? O întrebare ambiguă, la care e greu să-ți dau un răspuns.

–De ce-l trimiți singur? E o misiune sinucigașă!

–E periculoasă, dar nu sinucigașă.

–De ce ești împotriva unei echipe de acoperire?

–Habdija ar putea deveni suspicios la apariția prea multor persoane noi în zonă. Simulatoarele indică faptul că un singur agent pe cont propriu are cele mai multe șanse de reușită. O echipă de acoperire ar pune în pericol întreaga operațiune.

Alina îl privi cu o expresie sceptică, dar părăsi biroul fără alt comentariu. Se întoarse la apartamentul ei, unde se antrenă până când se simți suficient de epuizată pentru a putea adormi. Să le ia naiba de sărbători de iarnă.

Europa de Est, 2:30 a.m.

–Tu ești agentul? întrebă pilotul, privindu-l peste umăr.

Marius înclină din cap, ridicându-și rucsacul cu echipament pe umăr.

–Ți s-a făcut instructajul?

–Da.

–Atunci hai s-o luăm din loc, că n-am venit la un picnic.

Marius își ocupă locul în cala avionului, verificându-și din nou

echipamentul. Operațiunea se lovise de o problemă majoră, una care nu putea fi controlată de nimeni. Zborul fusese amânat pentru douăzeci și patru de ore datorită vremii instabile, dar misiunea rămăsese pe rol.

–Lichidează-l și nu te lăsa prins, se exprimase Roger foarte clar la despărțire.

Timpul redus acordat de către Agenție pentru planificarea misiunii, precum și dificultatea de a introduce și a extrage o echipă completă din partea aceea frământată de lume, îi forțaseră mâna să-și trimită cel mai bun agent într-o operațiune de tip lup singuratic.

Marius oftă, gândindu-se la viața dublă pe care o ducea. Cu doar două zile înainte, plănuia un Crăciun plăcut. Se împărțea în prea multe direcții, constrâns de reguli, obligații și moarte.

–Am ajuns la punctul zero, îl informă pilotul.

Marius încuviință din cap și se ridică în picioare, pășind până în dreptul ușii, pe care o deschise dintr-o singură mișcare. Ochii începură să-i lăcrimeze de la vântul înghețat. Îi închise și sări în hăul întunecat. Cincisprezece secunde mai târziu, avionul explodă deasupra lui, schijele metalice fumegânde perforând materialul sintetic al parașutei.

Milano, Italia

–Domnule! exclamă Oliver pe un ton îngrijorat, făcându-și apariția în biroul lui Roger.

Oliver Deuth, analistul informatician aproape genial specializat și în comunicații, era un bărbat tânăr de statură medie, cu ochi ageri de culoare gri și păr șaten deschis, tuns poate prea scurt pentru capul o idee cam mare în comparație cu restul trupului.

–Ce este, Oliver? își ridică Roger privirea de la dosarul din fața lui.

–Am pierdut legătura cu Marius.

–Cum?

–Avionul lui a fost doborât.

–E confirmat?

–Da, domnule. A fost o greșeală... o baterie antiaeriană franceză a depistat avionul deasupra unei zone interzise.

–Convoacă imediat un *briefing* de urgență.

⌖

Când sună telefonul, Alina avu impresia că abia ce adormise. Deschise cu greu un ochi și-l îndreptă în direcția ceasului de pe noptieră. Patru dimineața. Înjură în gând și aruncă pătura de pe ea, bâjbâind după telefonul mobil.

–Da, răspunse pe un ton exasperat.

–Alina, trebuie să vii imediat la sediu, o informă vocea lui Oliver.

–Normal că trebuie, de ce să apuc să dorm și eu ca un om normal? mormăi cu un căscat. Bine, ajung cât de repede pot.

Se extrase din pat și aprinse lumina pentru a se îmbrăca. O oră mai târziu, fu surprinsă să-l găsească pe Jason așteptând-o. Părea complet extenuat.

Jason Adler, șeful Diviziei de Armament și Echipamente, era un bărbat între două vârste cu un nas mare și coroiat și o grămadă de păr alb pe peste tot, cu excepția capului, unde avea un început de chelie pe care încerca s-o ascundă cu o freză care ar fi părut severă chiar și celui mai înfocat cadru militar. O cicatrice lungă îi brăzda fruntea, gurile rele povestind pe furiș că ar fi primit-o în timpul unei misiuni din care abia scăpase cu viață.

–Care-i treaba? îl întrebă Alina, căscând cât o țineau fălcile.

–Au chemat pe toată lumea.

–O misiune nouă?

–Alina, îi luă Jason ambele mâini în ale lui.

Tonul grav o trezi pe loc.

–S-a întâmplat ceva cu Marius?

–Avionul lui a fost doborât. Am aflat acum o oră.

–Supraviețuitori?

–Nu știm încă detalii.

Jason o îmbrățișă, bătând-o încurajator pe spate.

–Trebuie să fii puternică. Brett o să ne pună în temă cu ce s-a întâmplat. Nu-i da apă la moară, ține-te tare.

Alina se desprinse din îmbrățișarea lui și încuviință din cap, urmându-l spre sala de *briefing*.

Valea Râului Drina, Bosnia

Marius deschise ochii, strâmbându-se la durerea pe care o simțea în tâmple. Zăpada strălucea orbitor în lumina puternică a soarelui. Închise din nou ochii, concentrându-se pe durerea pulsândă ce se extindea până la umărul stâng. Probabil se lovise la cap în cădere, plus că-și dizlocase un umăr. Dar asta nu era nimic pe lângă faptul că rămăsese agățat într-un pom. Măcar nu înghețase peste noapte și asta numai mulțumită ingeniozității lui Jason, care pornise de la ideea de mănuși și șosete încălzite, pentru a crea un echipament complet pentru agenții trimiși pe post de soli ai morții în locuri unde temperatura cobora cu mult sub zero grade Celsius. Bateria

costumului reprezenta singurul lucru rămas în stare de funcționare, restul echipamentului fiind distrus, ori pierdut.

Marius inspiră adânc, forțându-se să-și deschidă din nou ochii pentru a inspecta împrejurimile. Echipamentul de comunicații dispăruse, odată cu arma și GPS-ul. Le pierduse în timp ce se lupta din răsputeri să taie harnașamentul parașutei principale, care luase foc. Reușise să deschidă parașuta secundară, dar nu mai avusese timp să evite pădurea densă. Se izbise de un copac, umărul stâng preluând impactul din plin. Nu se mai putea folosi de mâna stângă, care-i atârna acum într-un mod complet inutil pe lângă corp.

Pe de altă parte, existau și puncte pozitive. Era în viață, nu-și pierduse cuțitul și crengile copacului în care rămăsese suspendat nu se aflau decât la vreo cinci metri deasupra pământului.

După o luptă asiduă, care-l făcu să amețească de durere, reuși să taie chingile agățate între ramuri și se prăbuși în zăpadă. Îi trebuiră cel puțin cincisprezece minute pentru a îndrăzni să se miște din nou. Când o făcu, își mai verifică încă o dată posesiunile, în speranța că se înșelase cu privire la echipamentul pierdut. Nu era cazul. Își impuse să nu se mai gândească la lucrurile pe care nu le mai putea schimba, pentru a se concentra la ceea ce era de făcut.

În primul rând, trebuia să se ocupe de umărul stâng. Din moment ce problema se ivise în urma coliziunii cu un copac, hotărî că era rezonabil ca tot un copac să o rezolve. Inspiră adânc și se izbi cu umărul de trunchiul unui copac, forțându-l să intre la loc în articulație. Căzu în genunchi, vederea întunecându-i-se de durere. După câteva minute, își scoase cureaua de la pantaloni și o petrecu pe după gât, improvizând un suport pentru brațul inert. O problemă era măcar parțial rezolvată. Mulțumind în gând cerului pentru ziua însorită, își scoase ceasul de la mână și îndreptă arătătorul mic către soare. Trase o linie imaginară între arătător și ora douăsprezece, știind că într-acolo era sudul. Un truc vechi și rudimentar, dar eficient.

Trebuia să ajungă la Kopaci, un sat de pe malul drept al râului Drina. Dacă era suficient de norocos încât să nu calce pe o mină de teren, putea ajunge acolo până la căderea serii. Îndeplinirea obiectivului misiunii și probabilitatea de-a rămâne în viață, depindeau acum doar de abilitatea lui de-a improviza.

Milano, Italia

Alina privea fix la un punct de pe perete, ascultând doar pe jumătate în timp ce Brett le prezenta ultimele informații despre

situația din Bosnia. Consiliul și Agenția insistau să fie trimisă o echipă secundară. Deocamdată nu existau informații în legătură cu situația lui Marius, dar misiunea se afla pe primul plan. La fel ca întotdeauna.

–Alina, crezi că poți să fii atentă? se răți Brett la ea.

Brett Taylor, un bărbat cu o constituție atletică în ciuda părului alb, cu ochi albaștri și reci precum adâncul oceanului, era omul din spatele organizației Operațiuni Antiteroriste Ultra-Secrete Elite, un personaj retras, cu un trecut militar. Detaliile acelui trecut erau consemnate în dosare inexistente, așa că întreaga sa carieră era un secret absolut.

Alina încuviință absentă din cap, dar adevărul era că nu auzise mai nimic din ceea ce se discutase până atunci. Nu dădea doi bani pe reușita misiunii. Jason o bătu pe genunchi pe sub masă, exprimându-și tacit suportul moral. Nu realiză că *briefing*-ul se încheiase decât în momentul în care tot Jason o luă de mână.

–Roger vrea să stea de vorbă cu tine, îi spuse în surdină, trăgând-o în picioare.

Alina întoarse capul în direcția lui Roger, care o studia cu o privire gravă. Îl urmă fără niciun comentariu în biroul lui. Roger închise ușa și se sprijini de ea, făcându-i semn să ia loc pe un scaun.

–O să fiu scurt și la obiect. Vreau să-ți iei câteva zile libere.

Alina îl privi șocată.

–Dar misiunea... Marius, murmură.

–Ambele irelevante. Știm amândoi că nu ești capabilă să funcționezi la capacitate normală în momentul ăsta. Deschise un sertar și scoase două pastile pe care i le întinse. Ia-le.

–Ce-s astea?

–Ceva care o să te ajute să te calmezi. Ia-le! îi ordonă pe un ton iritat.

Alina oftă și se supuse. Patru minute mai târziu, dormea tun. Jason băgă capul pe ușă și o privi.

–Vreau s-o duci într-o cameră de tranzit și s-o ții sub observație. E foarte posibil să-l fi pierdut pe Marius... să n-o pierdem și pe ea.

Jason se încruntă.

–Și cum rămâne cu misiunea? Brett vrea...

–Brett nu poate face mereu numai ce vrea, îl întrerupse Roger. Alina nu-și poate face treaba în starea în care e, și nu văd de ce-am risca o echipă întreagă din cauza asta. Vorbesc eu cu Brett. Tu ai grijă de ea.

Cajnice, Bosnia

Era întuneric și frig, dar măcar găsise un adăpost. Marius coborî cu atenție scara către pivnița unei case pe jumătate distrusă de o bombă. Se opri brusc, instinctul avertizându-l că nu e singur.

Se auzi un țipăt scurt și cineva încercă să-l împingă pentru a fugi pe lângă el. Din obișnuință, Marius reacționă într-un mod ofensiv, înfășurându-i brațul drept în jurul gâtului pentru a-i opri înaintarea. Un țipăt prelung îl forță să-și elibereze brațul stâng din curea pentru a scoate cuțitul de vânătoare din buzunar.

–Taci din gură, sau îți tai gâtul, spuse pe un ton amenințător.

Fu răsplătit cu încă un țipăt. Întoarse persoana cu fața la el, pentru a descoperi o fată de aproximativ doisprezece ani, care-l privea cu ochi măriți de groază. Lacrimile îi șiroiau pe obraji, lăsând dâre albe pe pielea murdară. Marius ascunse cuțitul la spate și încercă să-i zâmbească liniștitor.

–Nu-ți fac niciun rău, îi spuse încet. Ești singură? o întrebă în timp ce scruta cu privirea pivnița întunecată.

Fata îl privi tăcută. Marius oftă și culese un ziar de pe jos. Îl făcu sul și-i dădu foc pentru a investiga încăperea în lumina pâlpâitoare. Un pat mic într-un colț, lângă o masă cu trei picioare pe care se îngrămădeau rămășițele unui trecut sfâșiat de război.

–Ești singură? își repetă Marius întrebarea.

Fata încercă să se îndepărteze de el. Marius o prinse de braț, dar ea începu să țipe, forțându-l să-i astupe gura cu mâna. Fata suspină și se clătină pe picioare, apoi leșină.

–Minunat, murmură Marius iritat.

O cără în brațe până la pat și o acoperi cu o pătură zdrențuită. Pe masă descoperi o pâine și o bucată de brânză cu gust rânced. Mâncă puțin din amândouă, apoi căută ceva în care ar putea face un foc pentru a se încălzi pe timpul nopții. Descoperi un coș de gunoi din metal. Lângă scări, găsi o stivă de șipci, un morman de ziare vechi și două lumânări. Câteva minute mai târziu, focul duduia lângă fereastra spartă, curentul de aer absorbind fumul dens și negru.

Marius oftă și se așeză pe jos, sprijinindu-se cu spatele de peretele din fața scărilor. Se întrebă dacă-și putea îngădui să adoarmă. Oare fata ar fi încercat să alerteze pe cineva? Până la urmă, decise că nu mai conta. Avea nevoie măcar de câteva ore de somn. Închise ochii, sperând ca frica s-o împiedice să fugă.

Când îi deschise din nou, lumina dimineții pătrundea prin fereastră. Sări în picioare, dar se calmă când văzu că fata dormea liniștită în aceeași

poziție în care o lăsase. O studie mai îndeaproape. Era frumoasă, dar avea o expresie dură întipărită pe față, fără îndoială datorită greutăților prin care trecuse. Îi amintea de cineva... fu șocat să realizeze că fata semăna într-o oarecare măsură cu Alina. Dorul de ea îl izbi în piept. Oare se gândea acum la el?

Fata deschise ochii și-l privi nemișcată.

–Îmi pare rău că te-am speriat azi-noapte, îi spuse el cu blândețe.

Ea dădu din cap și arătă cu degetul în direcția scărilor, dându-i de înțeles că are nevoie să meargă la toaletă. Marius încuviință din cap și o ajută să se ridice din pat, permițându-i să treacă pe lângă el. Avea să aștepte câteva minute, apoi s-o urmeze afară. Dacă-l putea ajuta cu câteva informații, atunci cu atât mai bine. Oricum, trebuia s-o ia din loc.

Îi auzi strigătul înainte s-o zărească coborând scările în grabă. Intui că era urmărită, așa că se retrase într-un colț mai întunecat. Doi bărbați apărură râzând în capul scărilor. Unul dintre ei era descheiat la pantaloni și ținea o curea lată din piele într-o mână. Marius înțelese brusc teroarea pe care o zărise în ochii fetei cu o noapte înainte. Datoria îi cerea să nu se implice. Misiunea era mereu pe primul plan. *Războiul e război, cu tot cu tragediile aferente,* îi șopti o voce rațională, generată de ani de experiență și antrenament. Violul nu era decât o consecință firească. Nu-și putea permite să se amestece. Dar fata îl privea cu ochi mari, implorându-i ajutorul. Așa că Marius-bărbatul îl aruncă pe Marius-agentul pe fereastra spartă. Măcar de dragul Alinei.

Se mișcă rapid și fără niciun zgomot. Îi înfipse cuțitul în inimă primului bărbat, rupându-i apoi gâtul celui de-al doilea. Fata se prăbuși în brațele lui și începu să plângă, spălându-i sufletul cu lacrimile ei. O ținu strâns în brațe, iritat și mândru, îngrijorat și plin de speranță. Trebuia să ascundă cele două cadavre înainte de-a fi văzute de cineva, dar în momentul acela nimic nu părea mai important decât să-i aline durerea fetei necunoscute.

–Cum te cheamă? o întrebă când hohotele de plâns scăzură în intensitate.

–Senka.

–Unde e familia ta?

–Morți... toți morți, murmură ea într-o engleză aproximativă.

–Cine erau bărbații ăștia?

–Musulmani... din Gorazde, îi răspunse pe un ton plin de ură.

Marius o strânse mai tare în brațe, știind că avea să-i fie foarte greu să răspundă la următoarea întrebare.

–Vin des pe-aici?

–Da, suspină Senka, dar nu mai plânse.

–Cum se numește satul ăsta?

–Cajnice.

–Știi unde e Kopaci?

Senka încuviință din cap.

–E departe?

–Șase kilometri.

–Poți să mă duci acolo?

–Cum cheamă la tine? întrebă Senka, ridicându-și ochii roșii pentru a-l privi.

–Marius.

–Da, Marius. Senka știe unde Kopaci.

–Atunci, hai să mergem. Nu mai poți rămâne aici și nu avem timp să ascundem cadavrele.

Senka îl privi pentru câteva momente, apoi încuviință și începu să-și împacheteze cele câteva zdrențe care-i foloseau pe post de haine. Marius îi puse o mână pe umăr pentru a o opri.

–Lasă, n-o să mai ai nevoie de ele. Îți promit că te scot de aici.

Milano, Italia

Alina deschise ochii și privi în jur. Realiză că se află într-o cameră de tranzit și încercă să se ridice, dar era amețită și-i era greață. Jason era așezat pe marginea patului, privind-o cu o expresie serioasă.

–Ce cauți aici?

–Mă asigur că ești bine. Și văd că ești, răspunse el, evitându-i privirea.

Se ridică în picioare, îndreptându-se spre ușă.

–Stai! strigă ea, convinsă că durerea din tâmple avea să-i despice capul în două.

Jason se opri în dreptul ușii, dar rămase cu spatele la ea.

–Ceva vești despre Marius?

–Nu, îi răspunse încet, întorcându-se s-o privească. Brett și Roger fac tot ce pot... echipa secundară a plecat de două ore. Roger se învinuiește că a acceptat să-l trimită pe Marius singur.

Alina încuviință din cap, ochii umplându-i-se de lacrimi. Se ridică în capul oaselor, ingorând senzația de greață.

–Trebuie să-l văd pe Roger.

Kopaci, Bosnia

Senka se ținu de brațul lui Marius în timp ce traversau câmpul înzăpezit. Părinții ei și frățiorul mai mic fuseseră împușcați de un

comando alcătuit din bărbați musulmani. Ea se ascunsese în pădure. Dar acum, pentru prima oară în ultimele luni, se simțea în siguranță. Străinul chipeș o salvase. Dar cine era oare? Și ce căuta acolo? Îi era frică să-l întrebe... vorbea atât de puțin și era convinsă că întrebările ei aveau să-l deranjeze. Era clar că nu dorea să fie descoperit. Nu datorită fricii, părea că nu se teme de nimic, dar căuta ceva. Sau pe cineva. Pătrunseră în sat, atenți să nu fie văzuți.

–Există un loc unde să poți sta în siguranță pentru puțin timp? întrebă Marius, trăgând-o în umbra unei clădiri bombardate.

Mâinile ei i se încleștară pe braț.

–Nu părăsit... te rog, îl imploră.

–Senka, ascultă-mă, o prinse Marius de umeri, întorcând-o cu fața la el. Am o treabă foarte importantă de rezolvat și nu te pot lua cu mine. E mult prea periculos. Vreau să mă aștepți undeva în siguranță. Îți promit că nu te părăsesc. O mângâie cu blândețe pe obraz. Mă întorc cât pot de repede.

Senka i se cuibări la piept cu o inocență dezarmantă, crezându-l pe cuvânt. Marius o sărută solemn pe frunte, ca un jurământ că nu avea să-i înșele așteptările.

–Știi vreun loc sigur? o întrebă din nou.

–Acolo, îi indică ea clădirea de peste drum. Eu aștept acolo.

–Du-te, o încurajă Marius.

Senka dispăru în clădirea întunecată, apoi reapăru la o fereastră, făcându-i semn că a ajuns cu bine. Marius înclină din cap și se îndepărtă rapid. Senka simți cum i se strânge inima când îl pierdu din vedere. Se forță să aibă încredere că-și va respecta cuvântul.

Atenția îi fu atrasă de un bărbat care se ascunsese până atunci în spatele unei grămezi de moloz. Privi cu grijă pe după colț, în direcția în care dispăruse Marius, apoi se grăbi să-l urmeze. Cuprinsă de îngrijorare, Senka o rupse la fugă către ieșire.

Milano, Italia

–Roger, salută Alina pe un ton iritat.

–Te așteptam, răspunse el, dezlipindu-și privirea de pe ecranul laptop-ului din fața sa.

–M-ai păcălit, îl acuză ea. Echipa secundară a plecat spre Bosnia fără mine.

–Exact.

–De ce-ai făcut asta? Marius poate să fie încă în viață!

–Și dacă nu e? Roger se ridică în picioare, privind-o ușor încruntat.

–Dar vreau să fiu acolo!

–Nu se poate, replică Roger pe un ton ferm.

–Dar...

–Stai jos, Alina, o întrerupse el.

Alina ezită pentru câteva momente, după care îl ascultă.

–Dacă Marius ar fi fost încă în viață, ne-ar fi contactat deja. Sigur, în cazul în care asta ar fi fost posibil. Oricum, nu vom afla nimic decât după întâlnirea dintre Habdija și Sadik. Dacă Marius își îndeplinește misiunea, ne primim răspunsul. Dacă nu, echipa secundară se ocupă mai târziu de problemă. Reușita misiunii e singurul lucru care-l va opri pe Vjekoslav să încalce acordul de pace și n-am de gând să te las s-o pui în primejdie datorită unei nevoi iraționale de-a muri lângă Marius.

Alina îl studie încruntată pentru câteva momente.

–Nu cred că e mort.

–Sper să ai dreptate.

Kopaci, Bosnia

Casa în care urma să aibă loc tranzacția era extrem de bine păzită, ceea ce-l ajută pe Marius să o identifice mai repede decât s-ar fi așteptat. Se ascunse după carcasa ruginită a unui tir și observă mișcarea gărzilor. Cu toate că existau două căi de acces, numai una dintre ele prezenta o șansă reală de reușită: o creangă groasă de stejar din dreptul unei ferestre de la primul etaj. Nu trebuia decât să se cațere în copac, să deschidă fereastra pentru a pătrunde în casă, apoi să-și localizeze ținta. Începuse să ningă din nou cu fulgi mari și deși.

Pipăi cuțitul pentru a se asigura că se află la locul lui, pândind momentul prielnic. Știa cu certitudine că-l poate lichida pe Habdija, numai că habar n-avea cum urma să scape din casă pentru a-și respecta promisiunea făcută Senkăi. Oricum, misiunea era pe primul plan. Mușchii i se încordară, adrenalina îi acceleră bătăile inimii, mintea i se concentra exclusiv pe ce avea de făcut. Era pregătit. Acum, ori niciodată.

–Marius! îl avertiză vocea Senkăi de undeva din spatele lui.

Se întoarse într-o fracțiune de secundă, cu cuțitul deja pregătit. Spre surpriza lui, o descoperi în spatele unui bărbat înarmat cu un cuțit. Bărbatul murmură o înjurătură și o înjunghie în partea dreaptă, aruncând-o în zăpadă. Marius se repezi în el, izbindu-l de peretele din spate. Într-o fracțiune de secundă, îi tăie gîtul și-l înjunghie de două ori în inimă.

–Senka! șopti îngrijorat, lăsându-se pe genunchi lângă ea pentru a-i lua pulsul.

Era foarte slab. Își scoase geaca și apoi bluza, rupând-o fâșii pentru a o bandaja strâns în jurul coastelor.

–Nu te mișca, îi șopti, strângând cât putea de tare.

Privi în jur pentru a vedea dacă fuseseră observați. Din fericire, locul era pustiu, dar cu fiecare secundă care trecea, șansele de-a pătrunde nevăzut în casă se evaporau în ninsoarea tot mai densă. Pe de altă parte, Senka nu avea nicio șansă de supraviețuire până la întoarcerea lui. Trebuia să aleagă între două situații imposibile. Pe cine să salveze? Fata care-l privea cu ochi mari în care se oglindea durerea, încrederea și speranța, ori miile de necunoscuți în ochii cărora ar fi citit aceeași suferință amară? Rămase cu privirea la ea, încercând să găsească răspunsul în ochii ei.

–Rezistă, îi șopti, sărutând-o pe fruntea rece ca gheața. Rezistă...

Singura speranță pentru a-i salva viața era o casă de siguranță a CIA-ului. Umărul îl durea în timp ce o cără pe brațe, dar asta era cea mai neînsemnată problemă pe care o avea. Eșuase lamentabil și nu avea vreo explicație care l-ar fi putut satisface pe Roger. Dar pentru prima oară în viața lui, Marius nu dădea doi bani pe faptul că nu-și îndeplinise misiunea. Pur și simplu nu-i păsa de nimic altceva în afară de salvarea vieții unei necunoscute.

⌖

Drumul până la casa de siguranță dură mai bine de o oră, timp în care Senka își pierdu cunoștința. Datorită frigului și a bandajului extrem de strâns, sângerarea se oprise. Marius deschise ușa casei cu piciorul, dând-o de perete. Omul de legătură sări ca ars de la masa unde lucra la un laptop, ținând un pistol cu ambele mâini.

–Am nevoie de un doctor, spuse Marius, așezând-o cu grijă pe Senka pe o canapea veche și murdară.

–Voi, americanii, bombăni bărbatul, vârându-și pistolul înapoi în toc. N-ați auzit de ciocănit la ușă? Dragan, se recomandă, întinzându-i mâna. Spre norocul tău, sunt și doctor. Cine e? întrebă, arătând din cap către Senka.

–A fost înjunghiată în partea dreaptă, explică Marius, ignorând întrebarea lui.

Dragan rânji și se apropie de fată.

–Tocmai ce-am aflat, îi spuse peste umăr. Ai făcut o treabă excelentă.

Marius îl urmări în timp ce tăia bandajul improvizat.

–Nu înțeleg ce vrei să spui.

–Habdija și Sadik sunt morți. Am primit confirmarea.

–Unde? se încruntă Marius.

Dragan îi făcucsemn cu capul în direcția laptop-ului.

–În afară de ei, mai sunt încă vreo douăzeci de cadavre presărate peste tot. Nu știu ce-ai făcut, dar se pare că ambele tabere s-au curățat una pe cealaltă.

Marius se îndreptă tăcut către laptop și citi cu atenție toate informațiile. Misiunea fusese îndeplinită cu succes. La naiba, chiar mai bine de atât. Dar cum?

–Poți s-o salvezi? întrebă, revenind lângă Dragan și privind cum punea ultimele copci.

–Lama cuțitului a ratat organele interne. O s-o doară ca dracu' câteva zile, dar dacă nu i se infectează rana, cred că o să-și revină. Și acum vrei să-mi spui cine e fata asta? întrebă Dragan, întorcând capul să-l privească.

–Un bun samaritean... mi-a salvat viața.

Dragan se încruntă.

–Ai fost compromis?

–Nu. Nu știe nimic despre atac.

–Ce vrei să faci cu ea?

–S-o scot din țară.

–Dacă ai impresia că-ți poți convinge superiorul să te ajute cu treaba asta, atunci nu-ți doresc decât succes, spuse Dragan pe un ton ironic, reîntorcându-și privirea la Senka pentru a-i aplica un bandaj steril. Să știi că te-am declarat dispărut. Ai naibii francezi, au confundat avionul tău cu unul sârb.

–Au trimis deja echipa secundară?

–Da, dar i-au retras imediat ce-am primit confirmarea atacului.

–Când e programată extragerea mea?

Dragan se îndreptă și privi ninsoarea prin geamul murdar.

–Dacă nu se înrăutățește vremea, probabil în noaptea asta.

–Ea poate călători? întrebă Marius, coborându-și privirea la Senka.

–Sigur, dar unde vrei s-o duci?

–Am un loc în minte.

Milano, Italia

–Da! sări Oliver de pe scaunul său, aruncându-și căștile în aer.

–Ce s-a întâmplat? întrebă Brett din spatele lui.

–Marius! A reușit!

–Cum? De unde știm?

–Am primit confirmarea de la omul nostru de legătură din Bosnia. Habdija e mort, la fel și Sadik.

Câteodată, Brett invidia entuziasmul imatur al lui Oliver. Experiența de viață putea fi cel mai amar profesor. Marius își îndeplinise misiunea, dar mai era oare în viață?

–Marius ne-a contactat?

Oliver se dezumflă precum un balon înțepat cu un ac. Nu luase în calcul faptul că Marius ar fi putut supraviețui unui accident aviatic pentru a-și îndeplini misiunea, dar era foarte posibil să nu fi supraviețuit operațiunii în sine.

–Ăăăă... nu. Încă nu, spuse încet, așezându-se la loc pe scaun, complet demoralizat.

–Încă nu, repetă Brett, vârându-și mâinile în buzunarele pantalonilor. Ține-mă la curent.

24 de ore mai târziu – Graz, Austria

–Unde? întrebă Senka, privind somnoroasă în jurul ei.

–Undeva în siguranță, o asigură Marius, dându-i cu blândețe părul bălai din ochi.

Fata își întoarse privirea către călugărița îmbrăcată în veșminte de un alb imaculat, care stătea tăcută la capul patului.

–Eu murit? Aici rai?

–Nu, îi zâmbi Marius. Ești la spital.

–Și acum?

–Acum te faci bine. O familie foarte drăguță te așteaptă să trăiești alături de ei.

–Marius pleacă? întrebă Senka, ochii umplându-i-se de lacrimi.

–Da.

–Totdeauna?

Marius clătină din cap.

–Șșșșș... dormi. N-am fost decât un vis... doar un vis.

Ochii ei se închiseră și Marius așteptă să adoarmă înainte s-o sărute pe frunte. Când avea să se trezească din nou, el nu avea să mai fie decât un simplu vis.

Milano, Italia

Mă strecor pe ușa casei lui Marius și o închid fără zgomot în urma mea. E târziu, dar nu mă pot gândi la somn. Nu vreau decât să fiu singură cu amintirile mele. Aprind focul în șemineu și mă așez în fața bradului de Crăciun, fără să pornesc instalațiile electrice. Totul pare întunecat și trist. Câteva ace de brad au căzut pe cadourile rămase nedesfăcute, ca o amintire amară a unui Crăciun care n-a fost să fie. S-au împlinit trei zile de când

Marius a fost dat dispărut. Pornesc beculețele colorate și inspir adânc aroma încă proaspătă, încercând să trezesc din nou sentimentul acela luminos de acum câteva zile. Întind mâna după unul dintre cadouri, răsucind absentă panglica roșie între degete. Privirea îmi cade pe felicitarea atașată.

Crăciun Fericit, mi amore. Te iubesc.

Marius.

Trag de panglică și deschid cutia mică. Domnul și doamna Crăciun. Nu încep să plâng decât atunci când citesc mica inscripție: Primul nostru Crăciun împreună.

Mă ridic și urc scările către dormitor, cu bibeloul la piept. Nu-mi doresc decât să plâng până adorm.

⌖

Marius rămase lângă pat pentru un timp îndelungat, privind-o cum dormea. Știuse cumva că avea să fie acolo, așteptându-l. Roger amânase raportul final, intuind cât era de extenuat. Își scoase hainele fără niciun zgomot și se strecură în pat, tresărind când îi simți pielea caldă și catifelată în contact cu propria lui piele.

–Alina, îi șopti la ureche.

Alina se trezi într-o fracțiune de secundă și se întoarse cu fața la el, sărutându-l cu lăcomie. Oboseala fu înlocuită cu pasiune pură și fierbinte.

–Am fost atât de îngrijorată, îi șopti, trecându-și degetele prin părul lui.

–Mi-a fost dor de tine, îi răspunse Marius pe un ton aproape visător.

–Ce s-a întâmplat? Am crezut... Alina tăcu, incapabilă să-și ducă gândul până la capăt.

–Crezi în miracole? o întrebă cu o expresie serioasă, trăgând-o mai aproape.

–În ce sens?

–În sensul că nu eu am îndeplinit misiunea.

Alina îl privi surprinsă.

–Cum adică?

–Habdija și Sadik s-au lichidat unul pe altul, fără niciun ajutor din partea mea.

–Roger știe?

–Nu. Probabil o să-i spun... la un moment dat, murmură Marius cu ochii pe jumătate închiși.

–Ce-i cu brațul tău?

–Am avut o întâlnire neașteptată cu un copac, răspunse absent,

conturându-i buzele cu degetul. Te iubesc, Alina, ador îngrijorarea din ochii tăi, ador să te simt în patul meu. Îmi place gândul că vin acasă la tine, îi șopti.

–Mi-a fost atât de frică, își îngropă ea fața în pieptul lui.

–Îmi pare rău că am lipsit de la primul nostru Crăciun împreună.

Marius îi ridică capul pentru a-i atinge buzele cu ale lui.

–Ești aici, ceea ce bate Crăciunul de departe, îi șopti ea pe buze.

⌖

–Fă-mă să înțeleg... nu i-ai lichidat tu? întrebă Roger, ridicându-se surprins de la biroul lui.

–Nu. Probabil Habdija și Sadik au avut o dispută serioasă, replică Marius pe un ton ironic.

Un zâmbet diabolic apăru pe buzele lui Roger.

–Ce să zic? Câteodată ne lovește norocul fix în moalele capului. Păcat că simulatoarele n-au putut anticipa asta, ca să nu-ți mai riscăm viața pentru nimic.

Marius se gândi la Senka și zâmbi. *Pentru nimic? Nu prea cred.* Măcar o dată în viață, riscase totul pentru cineva care nu avea nicio legătură cu lumea lui plină de umbre. Măcar o dată pusese o persoană mai presus decât misiunea.

–Nu contează, atâta timp cât obiectivul a fost îndeplinit, răspunse într-un mod cât se poate de diplomatic.

–Lui Brett n-o să-i vină să creadă una ca asta, chicoti Roger.

Marius încuviință amuzat. *Crăciun Fericit, Senka. Crăciun Fericit...*

✦

Știință la locul de muncă

Johannesburg, Africa de Sud

Mirosul era groaznic. Puturos și înțepător, se întindea precum o plagă în tot laboratorul. În curând, aerul deveni de nerespirat.

–Pentru numele lui Dumnezeu! exclamă un bărbat îmbrăcat într-un halat alb în momentul în care mirosul ajunse în partea lui de laborator. Ce faci acolo? întrebă, astupându-și nasul cu mâna.

Creatorul putorii înțepătoare își încreți nasul într-un mod cât se poate de apreciativ. Pe o plită electrică aflată lângă el, un lichid maroniu fierbea de zor într-un recipient din sticlă.

–O chestie foarte drăguță, răspunse cu un zâmbet ironic. Vrei să guști?

Colegul său își smulse în grabă halatul de pe el, scormonind într-un sertar în căutarea cheilor mașinii. Se grăbi către ieșire.

–Ești nebun de legat, Geyer! Ești conștient de asta?

–Mulțumesc, Kuuhl, rânji Geyer. Știi doar că sunt cel mai bun, nu mă încurc cu jumătăți de măsură. Își puse o mănușă și întinse mâna după recipientul din sticlă. Sigur nu vrei o gură? Mai bagi și tu ceva fier în organism.

Deja verde la față, Kuuhl aproape se împiedică în graba sa de-a părăsi laboratorul.

–*Alsjeblieft, een goede reis!* Călătorie sprâncenată! îi strigă Geyer Van Breitenkamp, după care aruncă lichidul maroniu la chiuvetă și porni sistemul de ventilație al laboratorului.

Fir-ar să fie! Trebuia să recurgă la metode extreme și asta numai pentru a obține puțină intimitate în laborator. În timp ce putoarea începea să dispară treptat, Van Breitenkamp se întoarse cu spatele la computerul la care lucrase până atunci și se concentră la finalizarea proiectului său. În mai puțin de o săptămână, urma să-și prezinte ultima creație la cel mai important congres științific al anului. Avea să-i lase pe toți cu gura căscată. Niciun imbecil de doctor docent nu avea să-l mai privească vreodată de sus pe Geyer Van Breitenkamp. Nu avea să mai fie nevoit să-și împartă locul de muncă cu un înapoiat mintal precum Kuuhl.

Van Breitenkamp învățase din propria experiență: dacă nu faci parte din elită, ești forțat să-ți pierzi vremea în mijlocul gloatei. Dar el plănuia ceva cu adevărat măreț, ceva ce avea să șocheze întreaga lume științifică. Zâmbi în sinea lui. Abia aștepta să le vadă fețele.

Luminița roșie a unui transmițător clipea neobservată în spatele computerului. Fără să realizeze că nu era nicidecum singur, Geyer Van Breitenkamp se ocupă de ultimele detalii ale lucrării ce avea să-l propulseze pe culmile succesului. Cu tot cu un laborator propriu și personal. Fără jumătăți de măsură.

Ventimiglia, Riviera Italiană

Brett închise dosarul din dreapta lui și împinse într-o parte farfuria cu rămășițele micului dejun. Se jucă absent cu cana de cafea, ridicându-și privirea către Roger.

–Nu sunt convins că merită atenția noastră, declară fără prea mare tragere de inimă, privind cum Roger își termina propriul mic dejun. Nici măcar nu știm dacă experimentul în sine e reușit, ori dacă oamenii lui Bashir Al-Fadhee se vor afla acolo.

Roger își împinse și el farfuria într-o parte și se șterse la gură cu un șervet alb din bumbac.

–De acord, spuse pe un ton diplomatic. Dar știm sigur că Al'Qaeda îi monitorizează computerul de cel puțin două săptămâni. Și bănuiesc că ceea ce-au aflat despre experimentul lui Van Breitenkamp e suficient de incitant pentru a-i forța să intre în scenă.

Hotărâți să scape chiar și temporar de o iarnă care debutase în forță, Brett și Roger deciseseră să ignore distanța, evadând într-un loc unde frigul nu-și făcea simțită prezența niciodată. Măcar pentru un mic dejun pe o terasă însorită. *La Riserva di Castel d'Appio*, hotelul preferat al lui Brett, era situat pe culmea unui deal, la aproximativ trei sute de metri desupra nivelului mării și dominat de ruinele celebrului *Castel d'Appio*. Terasa restaurantului era splendidă, priveliștea Rivierei Italiene și a Coastei de Azur care se zărea de la masa lor fiind de-a dreptul impresionantă.

O pasăre mică de un galben delicat ateriză pe balustrada din metal ce delimita spațiul generos al terasei. Roger turnă puțin zahăr pe marginea farfuriei lui. Pasărea își aplecă capul într-o parte, privind de la zahăr la cei doi bărbați așezați față în față, ca și când ar fi cântărit riscurile și beneficiile unei incursiuni în forță.

–Van Breitenkamp urăște tot ce are legătură cu convențiile și autoritatea, plus că e suficient de paranoic încât să nu îngăduie nimănui accesul la lucrarea de cercetare. Dacă experimentele reușesc, impactul va fi imens, comentă Roger, urmărind cu privirea mica pasăre care se hotărâse că merită să-și asume toate riscurile, părăsind balustrada și aterizând pe marginea farfuriei lui. Deja a anunțat în mod oficial că a

reușit să dezvolte o nouă armă biologică pe baza virusului Ebola, precum și un vaccin care să contracareze complet toate efectele. A invitat toți doritorii să trimită un reprezentant la o licitație privată. Nebunul ăsta e pregătit să vândă tot pachetul oricui plătește prețul corect. În cazul în care vaccinul chiar funcționează, oricine se alege cu premiul, poate controla virusul cum dorește. E posibil să-l folosească chiar și pentru a crea o piață pentru vaccin. Imaginează-ți ce-ar însemna asta... mii de morți și un colaps economic de proporții. Din păcate pentru Van Breitenkamp, modul lui de operare a simplificat lucrurile pentru Al'Qaeda, care nu trebuie să facă nimic altceva decât să pună mâna pe el pentru a elimina competiția. Și vor avea ocazia s-o facă atunci când Van Breitenkamp își va prezenta lucrarea la un congres științific internațional din Cape Town, sau în timpul licitației private de după, care va avea loc pe un yaht privat în noaptea de Revelion.

Brett întinse mâna după zaharniță, gonind pe moment micuța pasăre galbenă, și turnă puțin zahăr pe marginea propriei farfurii. În câteva secunde, pasărea se reîntoarse, urmată de o alta.

–În cazul ăsta, bănuiesc că trebuie să ne trimitem și noi oamenii la licitație. Își scoase ochelarii pentru a-i lustrui cu șervetul din poală. Convoc un *briefing* de urgență în după-amiaza asta.

Cele două păsări își terminară tratația dulce și-i priviră pline de speranță pe cei doi bărbați, înclinându-și căpșoarele și devenind tot mai guralive. Realizară rapid că nu aveau să mai primească nimic și își luară dezamăgite zborul către mare.

Milano, Italia

Masa din sala de *briefing* era acoperită cu hărți, peste care tronau PDA-urile. Fără nelipsitul sacou, îmbrăcat doar cu o helancă neagră, ale cărei mâneci erau suflecate până la coate, Brett degaja un aer îngrijorat și oarecum frustrat. Oliver îi înmână o hârtie.

–Asta-i tot ce-ai putut afla despre el? îl întrebă Brett pe un ton glacial, după ce aruncă o privire la cele câteva informații.

Oliver ezită un moment înainte să răspundă.

–Da. Ridică din umeri. Parcă ar fi mort... nu găsesc nimic pe nicăieri despre el.

Ridică din nou din umeri, de data asta plin de regrete, și se grăbi să se așeze lângă Alina, la capătul cel mai îndepărtat al mesei. Brett își trecu o mână prin păr, oftând înciudat.

–Bun, deocamdată cam asta avem: doctorul Geyer Van Breitenkamp, începu *briefing*-ul, apăsând un buton al telecomenzii.

Poza unui bărbat între două vârste apăru pe ecranul cât un perete întreg. Părul grizonat îi era pieptănat într-o parte pentru a ascunde un început de chelie, dar ceea ce atrase atenția tuturor agenților operativi erau ochii de un albastru intens în care se oglindea un aer de nebunie pură. Mai văzuseră așa ceva înainte și nu doar o singură dată: privirea de om nebun a unei minți luminate închinate științei, pentru care milioanele de morți colaterale nu însemnau nimic altceva decât un progres necesar.

–Olandez prin naștere și școlit în Statele Unite, Van Breitenkamp a invitat un număr necunoscut de persoane cu influență la o licitație privată, unde va prezenta ultima lui creație: o armă biologică bazată pe virusul Ebola și un vaccin împotriva ei, continuă Brett. Știm cu certitudine că Al'Qaeda îi supraveghează computerul, așa că ori vor trimite pe cineva la licitație, ceea ce sperăm să se întâmple, ori îl vor răpi ca să pună mâna pe virus. Van Breitenkamp a apărut prima oară pe radarul nostru cu zece ani în urmă, atunci când nu era decât un simplu cercetător specializat în boli tropicale rare. L-am prins în timp ce încerca să vândă o mostră de variolă unei grupări teroriste japoneze. Brett făcu o pauză, îndreptându-și privirea către Roger. Ne poți face o scurtă istorie, pentru a pune în perspectivă acea tranzacție nereușită?

–Cred că da, răspunse Roger cu un zâmbet slab. Variola e un virus cu o letalitate de până la nouăzeci la sută, care s-a dezlănțuit în voie până în anul 1967, când Organizația Mondială a Sănătății a instituit un program de vaccinare. Abia la sfârșitul anului 1980, variola a fost eradicată din toată lumea. Ultimele mostre ale virusului au fost preluate spre păstrare de o organizație națională pentru boli rare din Washington, precum și de o clinică de virusologie din Novosibirsk, Rusia. Van Breitenkamp a profitat de o breșă în sistemul de securitate pentru a fura o mostră din clinica rusească.

Se așternu un scurt moment de liniște.

–Norocul a fost de partea noastră și am reușit să-l prindem înainte ca virusul să ajungă pe mâna teroriștilor, interveni Brett, privind agenții pe deasupra ochelarilor. Avem de-a face cu un individ care nu posedă nici cea mai mică urmă de conștiință. Fără știrea noastră, s-a luat decizia ca Van Breitenkamp să nu fie judecat imediat, astfel încât a reușit să evadeze la scurt timp după arestare și a dispărut de pe toate radarele în ultimii zece ani. Ford a lucrat sub acoperire în timpul operațiunii respective, pozând într-un tehnician laborant, explică, aruncându-i o privire lui Ford. A fost arestat împreună cu restul personalului, așa că probabil Van Breitenkamp nu-i cunoaște adevărata identitate. Oricum, ne luăm toate măsurile de precauție și operăm plecând de la premisa

că știe de fapt mai multe. Ford va participa la licitația care va avea loc în noaptea de Revelion la Cape Town. Alina și Marius vor poza drept bodyguarzii lui. Un reprezentant de-al lui Van Breitenkamp vă va aștepta la aeroport. Vallis va conduce echipa secundară, pe care o vom infiltra cât mai aproape de punctul zero. Trebuie să fim pregătiți pentru orice.

–Mai departe, trebuie să aflați câte ceva despre virusul Ebola, pentru a realiza cu ce avem de-a face, preluă Roger, ridicându-se în picioare pentru a lua telecomanda de la Brett.

Apăsă un buton și poza lui Van Breitenkamp fu înlocuită de o imagine care înfățișa ceva ce părea un vierme închis la culoare.

–Aceasta este o particulă a virusului Ebola, explică pe un ton grav. Până acum s-au identificat patru feluri diferite de viruși Ebola: Sudan, Reston, Tai și Zair. Împreună cu vărul lor Marburg, alcătuiesc o familie de filoviruși despre care se crede că a originat în Africa. Focarele sunt periodice și nu s-a reușit niciodată o identificare clară a unui organism gazdă. Pur și simplu nu se știe unde dispare în perioadele în care nu face ravagii în populația locală.

Pe ecran apăru imaginea unui laborator modern, câteva siluete îmbrăcate în costume de biohazard cu tuburi de oxigen înfipte în spate ocupându-se cu activități specifice.

–Acesta este un laborator cu un nivel de bio-siguranță șase. Aici se iau toate precauțiile necesare, incluzând sisteme de ventilație cu supape ermetice, costume biohazard complete, mănuși duble, decontaminare chimică și presiune atmosferică negativă. Nicio măsură de protecție nu e exagerată atunci când te afli în prezența unui microorganism de nivel șase. Sunt letale, incurabile și, cel puțin deocamdată, nu există un vaccin viabil. Desigur, asta în afară de faptul în care Van Breitenkamp chiar a inventat unul. Roger făcu o pauză, privindu-și agenții cu o expresie serioasă. Sunt convins că nu știți ce se întâmplă în cazul în care cineva a fost infectat cu Ebola.

Nimeni nu scoase o vorbă, nimeni nu îndrăzni nici măcar să miște.

–Boala debutează la aproximativ șapte zile de la infectare, cu o banală durere de cap, reluă Roger, vocea lui căpătând inflexiuni metalice. Apoi se instalează febra, urmată de puseuri de greață și vomă incontrolabilă. Virusul începe să lucreze în cap. Pleoapele se umflă, ochii devin de un roșu aprins, creierul este atacat sever, rezultând în pierderi de memorie și anihilarea totală a personalității. Fața pacientului devine o mască hidoasă de culoare neagră-albăstruie datorită sângerărilor subcutanate spontane. Hemoragia internă permite vomei să continue la nesfârșit, sângele expectorat fiind extrem de contagios. Organele interne încep să se

lichefieze. Pacientul sângerează peste tot, inclusiv prin rupturi spontane ale pielii, dar nu moare până nu elimină mucoasa stomacului. Când se întâmplă asta, totul iese prin cel mai apropiat orificiu și e o imagine pe care n-o poți uita prea curând.

Roger mai privi o dată laboratorul de pe ecran, apoi se reîntoarse la scaunul său și se așeză, masându-și tâmplele cu un oftat.

–Dacă Van Breitenkamp se joacă cu virusul ăsta, trebuie oprit cu orice preț. Focarele de infecție s-au auto-anihilat până acum pentru că virusul ucide atât de rapid, încât nu prea are timp să infecteze mulți oameni. Dar dacă ar pătrunde în sistemul modern de transport, s-ar împrăștia prin toată lumea înainte de decesul pacientului inițial. Cu o letalitate de nouăzeci la sută, ar putea distruge întreaga rasă umană în mai puțin de un an, își termină expunerea, părând deodată extrem de obosit.

Liniștea din încăpere devenise de-a dreptul opresivă, tensiunea aproape palpabilă.

–Ce ne poți spune despre licitație, Oliver? interveni Brett cu voce gravă.

Oliver luă telecomanda de pe masă și pe ecran apăru o hartă pe care clipea un punct luminos.

–Reședința lui Van Breitenkamp se află într-o zonă izolată din masivul *Table Mountain*, chiar deasupra golfului. Și când spun izolată, sunt cât se poate de delicat. Realitatea e că nu există drumuri și linii telefonice, iar energia electrică e limitată. Probabil Van Breitenkamp are propriul lui generator electric, precum și un sistem de comunicații prin antenă satelit. Oliver făcu o pauză pentru a schimba harta de pe ecran cu o alta, pe care clipeau câteva luminițe roșii. Cu toate astea, cred că am găsit cea mai sigură cale pentru a introduce echipa secundară în zonă. În partea de nord a muntelui, la aproximativ patru kilometri de vilă, se află un hotel cam modest, unde agenții se pot caza ca turiști. N-ar fi nimic neobișnuit, din moment ce e cam singurul hotel din zonă, cu un du-te-vino continuu de turiști din toate colțurile lumii. Teritoriul dintre vila lui Van Breitenkamp și hotel e pustiu, nu e nimic acolo decât sălbăticie, ceea ce ne-ar conveni foarte tare în cazul în care echipa secundară ar fi nevoită să intervină în forță.

Brett încuviință din cap, părând satisfăcut.

–Perfect. Toate detaliile au fost încărcate pe PDA-uri, Jason vă așteaptă cu echipamentul. Plecați într-o oră.

✦

Trecutul în prezent compus

Cape Town, Africa de Sud

Avionul se apropie destul de abrupt de micuțul aeroport, urmând întru totul instrucțiunile primite. Pista era destul de scurtă, mărginită în ambele părți de stânci ascuțite. Pilotul execută o coborâre aproape acrobatică și aplică frânele imediat ce roțile atinseră asfaltul, oprind aeronava în fața unui terminal dărăpănat. Găini multicolore scormoneau fără griji în praful albicios, alături de câțiva câini vagabonzi.

Ford Dukelman își făcu apariția în soarele orbitor, încadrat de cei doi bodiguarzi. American prin naștere, Ford Dukelman activa ca agent în cadrul organizației Elite de mai bine de două decade. Părul său de un blond cenușiu avea nevoie disperată de un tuns, ochii îi erau mai albaștri decât marea, statura impresionantă atrăgea deopotrivă privirile femeilor și respectul bărbaților.

Alina își puse ochelarii de soare și privi în jur. Briza călduță era umedă și parfumată cu mirosul sărat al oceanului. Privirea i se opri pe silueta care se desprinse din umbrele terminalului, apropiindu-se de ei. Bărbatul care înainta grăbit pe pistă era înalt și slab, părul de o culoare nedefinită tuns scurt, aproape militărește. Purta o pereche de ochelari cu rame rotunde și haine sobre, impecabile, părând o combinație ciudată între un valet englez și un soldat de carieră. Se înclină ușor când ajunse în dreptul lor.

–Domnul Mathew Benson? i se adresă lui Ford pe numele fabricat.

–Da.

–Bine ați sosit la Cape Town, spuse bărbatul cu un puternic accent olandez, întinzându-i mâna. Eu sunt Larry. Doctorul Van Breitenkamp m-a instruit să va întâmpin și să vă îndrum mai departe. Bănuiesc că ei sunt cei doi bodyguarzi care vă însoțesc? întrebă, primind zâmbete de complezență de la Alina și Marius. Doctorul Van Breitenkamp regretă că nu v-a putut întâmpina personal. Din păcate, este nevoit să se ocupe de multe detalii de ultim moment.

–Nimic grav, sper, comentă Ford pe un ton nonșalant.

–O, nu, râse Larry. Doar un participant neașteptat la licitație, căruia trebuie să i se aranjeze o cazare decentă.

–Aha. Ford îi aruncă o privire lui Marius.

–Doctorul Van Breitenkamp îmi spunea că v-ați adus propriile

mijloace de transport?

–Da, zâmbi Ford politicos. Nu avem nevoie decât de îndrumări ca să putem ajunge la reședința lui Geyer.

Alina își mută privirea la Marius. Habar nu avea la ce se referea Ford.

–Desigur. Larry scoase o hârtie din buzunar. V-am adus o hartă, cu direcții precise. Ne revedem la vilă. Vă doresc călătorie plăcută. Se înclină din nou, apoi se întoarse milităreşte pe călcâie și se îndepărtă rapid în direcția terminalului.

Pilotul și copilotul descărcară cu mișcări eficiente ceea ce până atunci rămăsese ascuns în cala avionului: două motociclete Ducati 750 de culoare neagră.

–Asta zic și eu surpriză, murmură Alina.

Marius încălecă pe una dintre motociclete, în timp ce Ford se îndreptă către cealaltă.

–Sus, îi făcu semn cu capul.

Alina se urcă în spate, înfășurându-și brațele în jurul lui. Se plimbară prin oraș pentru o vreme, fără niciun motiv special, în afară poate de faptul că Marius își dorea s-o simtă aproape. Conducea cu un abandon aparent, dar impresia aceea era contrazisă de precizia cu care stăpânea mașinăria ce trepida cu furia unui armăsar sălbatic. Vântul i se strecura prin păr și Alina își îngropă fața în jacheta lui, inspirând adânc mirosul familiar de piele. Își înfășură brațele mai strâns în jurul lui, simțind fiecare schimbare de echilibru în timp ce motocicleta se plia pe curbele abrupte. Marius își puse mâna deasupra degetelor ei împreunate, strângând ușor.

O oră mai târziu, cele două motociclete trecură de ultima curbă și opriră în fața unui conac destul de elegant, având în vedere că se afla în mijlocul pustietății. Alina descălecă, în timp ce Marius și Ford opriră motoarele. Era deja după-amiaza târziu și Larry păși afară, privindu-i cu o expresie nedumerită.

–Nu mi-am dat seama că harta mea a fost atât de greșită.

–Harta a fost perfectă, zâmbi Ford politicos. Am vizitat puțin orașul și împrejurimile.

-O idee excelentă, comentă Larry, părând prea puțin convins. Și acum, dacă sunteți amabil să mă însoțiți, doctorul Van Breitenkamp vă așteaptă cu nerăbdare.

Larry îi conduse într-un birou și închise grijuliu ușa după ei. Se apropie de un fotoliu plasat strategic cu spatele la intrare, unde se aplecă și șopti ceva. Bărbatul care se ridică era chiar Van Breitenkamp.

–Mathew, ce plăcere să te revăd! exclamă, strângându-i mâna lui

Ford cu un entuziasm nedisimulat. Ah, și ei trebuie să fie bodyguarzii tăi, remarcă, privirea lui oprindu-se asupra Alinei.

–Nu numai bodyguarzii, ci și prietenii mei buni, replică Ford pe un ton cordial.

Van Breitenkamp o studie pe Alina pe deasupra paharului său cu whisky. Îmbrăcată în pantaloni negri, cu o bluză asortată și cu părul strâns, părea că are în jur de douăzeci de ani.

–Nu ești puțin cam tânără? o întrebă oarecum amuzat.

–Vârsta nu e un factor decisiv în munca noastră, îl informă ea pe un ton glacial.

–Desigur, desigur, încuviință Van Breitenkamp cu un zâmbet politicos, după care își întoarse atenția către Ford. Bine, sunt convins că vreți să vă desfaceți bagajele și să faceți un duș. Larry vă va conduce la camerele voastre. Cina va fi servită la ora opt punct.

⌖

În camera ei, Alina petrecu aproape o oră scanând fiecare colțișor în căutarea eventualelor microfoane și camere video. Nu descoperi nimic. Apoi făcu un inventar al armelor cu care fusese dotată, precum și al sistemului de comunicații.

În camera alăturată, Marius scană și el în căutare de microfoane și camere video, nedescopeind nimic, apoi își despachetă echipamentul, mulțumit că ideea lui Jason funcționase de minune. Circuitele electronice ale sistemului de comunicații fuseseră întrerupte pentru a nu fi descoperite la o eventuală scanare, la fel și cele ale încărcăturilor explozive. Reconectă totul, după care făcu un duș, dorindu-și ca apa fierbinte să-i calmeze nervii întinși la maximum.

Când ieși din duș, o găsi pe Alina la fereastră. Avea o expresie îngândurată, privirea fiindu-i pierdută la expansiunea oceanului. Marius clătină din cap, renunțând să se întrebe cum reușise să treacă de sistemul de securitate și de capcanele pe care le pregătise în eventualitatea unor vizitatori nedoriți.

–Ce te neliniștește? o întrebă.

–Nu e așa cum m-am așteptat să fie, răspunse ea fără să-l privească.

–Cum adică?

Alina ridică din umeri.

–Nu știu... bănuiesc că mă așteptam să fie ceva mai respingător.

Marius se apropie de ea pentru a-i înfășura brațele în jurul taliei, privind oceanul peste umărul ei.

–Nu e obligatoriu să-i antipatizăm pe toți nebunii pe care-i vânăm.

Ceea ce complică lucrurile și mai mult, îi șopti în păr. O întoarse cu fața la el, studiind-o cu atenție. Trebuie să coborâm. Ești pregătită?

Alina îi zâmbi trist și încuviință din cap.

–Pregătită sau nu, trebuie s-o fac.

⌖

Câteva minute mai târziu, se întâlniră cu Ford și cu Van Breitenkamp în salonul mare.

–Mult mai bine, nu-i așa? comentă Van Breitenkamp, privind apreciativ rochia viu colorată a Alinei. Un schimb curat de haine îți oferă mereu o altă perspectivă asupra vieții.

Luă un pahar cu vin roșu de pe bar și i-l oferi cu o mică plecăciune, apoi îi servi pe Ford și pe Marius.

–E din stocul meu personal. Nu mai găsiți așa ceva prea curând. Învârti lichidul vișiniu în paharul din cristal înainte de a-l ridica într-un toast. Propun să bem pentru revederea unui prieten vechi și drag, spuse pe un ton aproape misterios.

Alina se încruntă ușor, intuind că Van Breitenkamp se referea la ceva mai mult decât la revederea cu Ford. Dar la ce oare? În timp ce paharele se ciocniră cu un clinchet plăcut și Van Breitenkamp le prezentă istoria vinului excelent pe care îl sorbeau, îl studie mai îndeaproape. Părea mult mai în vârstă decât în poze. Înalt și parcă ceva mai masiv decât apreciase la început, cu părul grizonat pieptănat în așa fel încât să-și ascundă începutul de chelie. Și plin de șarm... Van Breitenkamp deborda de șarm. Zâmbi în sinea ei, plăcându-l tot mai mult.

–Spune-mi, Matt, cum te-ai descurcat după afacerea aceea îngrozitoare de acum zece ani? i se adresă Van Breitenkamp lui Ford, expresia lui devenind brusc serioasă.

–Nu eram decât un membru nesemnificativ al echipei tale, răspunse Ford cu modestie. N-am avut probleme cu adevărat, doar niște verificări de rutină.

Van Breitenkamp dădu înțelegător din cap.

–Da. M-am bucurat să aflu că încă mai lucrezi pentru guvern, chiar dacă ai renunțat la cercetarea medicală.

–Sunt foarte curios în legătură cu vaccinul pe care l-ai conceput. Laboratorul tău e chiar aici? Ai fi de acord să ne faci un tur de forță?

–Sigur că da, zâmbi Van Breitenkamp cu entuziasm. Marea majoritate a participanților la licitație nu ajung decât mâine, dar nu mă deranjează să vă fac o mică demonstrație în avans.

Îi conduse la o ușă aparent normală, dar în spatele ei descoperiră

o a doua ușă ce părea suficient de rezistentă și blindată încât să facă față unei explozii termonucleare. Alina și Marius schimbară o privire în timp ce Van Breitenkamp deschise ușa cu ajutorul unei cartele și-i invită înăuntru. Descoperiră un coridor lung, de-a lungul căruia se aflau mai multe ferestre. Van Breitenkamp se opri în dreptul primei ferestre. În încăpere erau două paturi, pe care se aflau doi bărbați legați bine, ceea ce părea complet inutil. Ambii zăceau nemișcați, cu privirea goală fixată în tavan.

–Acești pacienți au fost injectați cu vaccinul creat de mine și sedați în vederea inoculării virusului, pentru a vă convinge de veridicitatea vaccinului.

–Nu cred că e etic să folosiți o astfel de metodă, comentă Alina.

–Bineînțeles că nu e etic! exclamă Van Breitenkamp pe un ton amuzat. N-am fi făcut niciodată progrese în domeniul medical dacă lăsam totul în mâinile birocraților și ne ghidam după etică. Mulțumită celor ca mine, lumea are acum un vaccin împotriva unui virus cumplit.

–Rezultatele justifică metodele, adăugă Ford.

–Cam așa ceva, îl bătu prietenește Van Breitenkamp pe spate. Știam că tu vei înțelege. Și acum, dacă mă urmați la următoarea fereastră...

Alina își reținu cu greu un strigăt. La fel ca în prima cameră, și acolo se aflau două paturi, cu doi pacienți legați. Dar acolo se terminau similaritățile. Bărbații aceia nu mai erau decât caricaturi a ceea ce fuseseră odată, gemând în agonie și zvârcolindu-se, așternuturile și pereții înroșiți cu sângele lor. Văzuse multe orori la viața ei, dar nimic nu se compara cu ravagiile făcute de acel virus cumplit. Se întoarse cu spatele, nemaiputând îndura să privească suferința aceea fără de margini.

–Ebola, șopti Ford.

–Bănuiesc că vor ajunge în faza finală până când sosesc toți participanții la licitație. Nici că se putea mai bine pentru a demonstra valoarea vaccinului meu. Așa că vezi tu, draga mea, se întoarse Van Breitenkamp către Alina, nu trebuie să te grăbești la concluzii. Vor supraviețui amândoi.

–Am înțeles că vinzi și virusul? se interesă Ford.

–Contra unui preț pe măsură, îi răspunse Van Breitenkamp cu un zâmbet larg.

–Cred că am văzut destul, comentă Alina fără să-și ascundă dezgustul.

Van Breitenkamp le făcu un semn larg, invitându-i să se apropie de următoarea fereastră. Cei trei agenți priviră înăuntru, pentru a descoperi un singur pat.

–În această cameră se va afla un singur pacient, care nu va fi vaccinat.

Un fel de experiment final pentru cumpărători. După ce va fi infectat, acest pacient va muri pentru a demonstra agresivitatea acestui virus formidabil pe care l-am învins.

În acel moment, Alina încetă să-l mai placă pe Van Breitenkamp

⌖

Mai târziu, la cină, un servitor intră pentru a-i șopti ceva lui Van Breitenkamp.

–Condu-l înăuntru, spuse acesta. Se pare că asociatul meu s-a întors mai devreme decât anticipam, își informă oaspeții cu un zâmbet politicos. Probabil putem trece la discuții de afaceri chiar din seara asta.

Un bărbat își făcu apariția la intrarea în salon și Alina uită să respire. *O, nu... Brett n-ar îndrăzni... nu fără să mă anunțe din timp.* Și-ar fi dorit să fugă, dar picioarele n-o ascultau. Bărbatul se apropie de masă, iar ea se prefăcu extrem de interesată de explicațiile unui servitor în legătură cu meniul ce urma să fie servit.

–Dați-mi voie să vi-l prezint pe Majid Elasud, asociatul meu, spuse Van Breitenkamp pe un ton cam pompos.

Alina îi acordă toată atenția ei, sperând că în felul acela îl putea ignora pe noul sosit. Privirea lui Majid se opri la ea, apoi îi auzi vocea pe care ar fi recunoscut-o oriunde și oricând.

–Îmi face o reală plăcere.

Îi luă mâna în a lui și se aplecă pentru a o atinge cu buzele. Un arc de foc i se propagă din locul unde o atinsese și până în creier. De frică să nu spună o tâmpenie, rămase tăcută. Se mulțumi să-l privească cu un zâmbet fals de complezență.

Ochi verzi-albăstrui umbriți de gene dese, frunte aristocratică și maxilar dur, trăsăturile lui masculine fiind parcă mai bine puse în evidență de moliciunea senzuală a buzelor pline. Dar știa prea bine că nu există nicio slăbiciune în acel bărbat, ci mai degrabă un amalgam al contrastelor, o combinație între control auto-impus și pasiune carnală în cel mai pur sens. Părul castaniu îi atingea umerii și pielea îi era mult mai închisă la culoare decât își amintea, probabil o consecință a anilor în care lucrase sub acoperire, jucându-și rolul sub soarele nemilos al deșertului. Și în momentul acela, ochii lui verzui îi spuneau adevărate povești... la fel ca întotdeauna. Se smulse din privirea aceea hipnotică și întoarse capul.

Din fericire, cina continuă fără alte incidente. Câțiva ospătari îi serviră cu pui la grătar și pesto cu roșii uscate la soare, totul asortat cu o salată ușoară din păstăi de fasole galbenă.

–Totul a fost delicios, declară Alina. Felicitările mele bucătarului.

–Mă hrănește sănătos, spuse Van Breitenkamp, părând mulțumit de aprecierile ei. E specializat în pește și fructe de mare, așa că bucătăria trebuie curățată de sus până jos de cel puțin trei ori pe săptămână.

Majid zâmbi.

–Fructele de mare sunt minunate. Îți place sushi? i se adresă Alinei.

Alina își făcu în sfârșit curaj să-l privească drept în ochi.

–Nu, mă tem că nu-mi place gustul peștelui crud.

Marius ridică din umeri.

–Am încercat s-o tentez în diferite feluri să încerce, dar din păcate n-am reușit.

–Mă mir, comentă Majid pe un ton sec. Femeile apreciază mereu noutățile.

Alina simți remarca ca pe un pumn virtual în stomac, dar își concentră atenția la rămășița de salată din farfurie. Majid își goli paharul cu vin, observând că și paharul lui Van Breitenkamp era aproape gol. Întinse mâna după sticlă și umplu ambele pahare, apoi se întinse peste masă să-i toarne și Alinei. Dar ea își puse palma peste buza paharului.

–Nu, mulțumesc.

–Nu-ți place nici vinul?

–Prefer să nu beau alcool.

–Ce interesant. În general, sau doar în seara asta?

–În general. Bărbatul care m-a învățat să beau vin roșu a murit acum opt ani și plăcerea respectivă a pierit odată cu el, îi răspunse pe un ton sugestiv, privindu-l într-un mod cât se poate de deschis.

Majid rămase tăcut pentru câteva momente, studiind-o cu atenție.

–Înseamnă că ești la fel de sănătoasă pe cât ești de frumoasă.

Alina încercă să afișeze un zâmbet tolerant.

–Poate ar trebui să discutăm și despre altceva, cred că am disecat suficient obiceiurile mele culinare.

–Pot să întreb de unde ești? i se adresă Marius lui Majid.

–M-am născut în Arabia Saudită, dar nu simt ca și cum aș aparține de un anume loc. Am fost suficient de norocos încât să mă plimb prin toată lumea.

–Ce drăguț, comentă Alina pe un ton ușor sarcastic.

Majid sorbi din vin, privind-o pe deasupra paharului.

–Spune-mi, te rog, cariera de bodyguard nu e ușor nepotrivită pentru o femeie frumoasă? întrebă pe un ton neutru.

Alina îl privi cu răceală.

–Câteodată se întâmplă să nu ni se ofere șansa de a ne alege viața pe

care ne-am dori-o. În schimb, aleg alții pentru noi.

Cina se termină în toiul discuțiilor de afaceri, dar Alina nu mai asculta de mult. Când bărbații se retraseră în biroul lui Van Breitenkamp pentru cafea, coniac și trabucuri, profită de ocazie și se refugie în camera ei.

⌖

Lumina lunii pătrunde în cameră prin ușile deschise ale balconului. E trecut cu mult de miezul nopții, dar eu stau nemișcată în prag, urmărind norii de furtună care se aleargă pe cer. Sunt îmbrăcată complet în negru, marginile cămășii ușoare din bumbac unduindu-se în vântul care se întețește tot mai mult.

Ușa se deschide fără niciun zgomot în spatele meu. Dacă nu m-aș fi așteptat la asta, probabil nici n-aș fi auzit-o. Mă întorc cu fața spre cameră, acordând o secundă în plus ochilor mei pentru a se obișnui cu întunericul relativ. E o senzație ciudată, de parcă timpul s-ar fi dilatat cumva, totul derulându-se cu încetinitorul. Îl privesc calmă pe Alex Therein în timp ce se apropie de mine, haina lungă unduindu-i-se cu fiecare pas. Mișcările îi sunt la fel de confidente ca întotdeauna și mă întreb cum de-am putut crede măcar pentru o secundă că e mort toți anii ăștia. Mă străduiesc să-mi compun o mască inexpresivă.

Se oprește în fața mea, lumina lunii învăluindu-l într-o aură misterioasă. Ne privim tăcuți pentru un timp îndelungat. A fost odată un timp când am fost iubiți. Acum nu mai știm ce suntem unul pentru celălalt.

–Prima patrulă trece pe sub geamul meu în trei minute, îi spun cu o voce lipsită complet de orice inflexiune.

Primele cuvinte pe care i le adresez în particular după opt ani sunt o directivă de misiune și-mi vine să izbucnesc într-un râs isteric. El se mulțumește să încuviințeze din cap, verificându-și încărcătorul pistolului. Mă lupt din răsputeri cu controlul auto-impus.

–De ce-ai apărut așa aici? Mi-ai fi putut compromite acoperirea. Simt cum din ochii mei se revarsă scântei de furie. Ai fi putut să ne compromiți pe toți.

–V-ați descurcat destul de bine. Ezită pentru un moment, apoi mă privește. Îmi pare rău că te-am surprins.

–Ție nu-ți pare niciodată rău pentru nimic. Îmi înfășor brațele în jurul meu, sperând să regăsesc un dram de luciditate. Ani întregi plini de minciuni și asta-i tot ce ai să-mi spui? Ce pierdere de timp. Să știi că devii extrem de previzibil, Alex. Minți, apoi spui că-ți pare rău.

Alex își pleacă capul, părând să înțeleagă punctul meu de vedere. E doar un joc. Știu asta cu certitudine.

–Minți, apoi spui că-ți pare rău, continui, incapabilă să mă opresc. Chiar nu poți să inventezi ceva mai original?

–Fac ceea ce trebuie. Cu toții facem asta. Nu e neapărat ceea ce-aș alege pentru viața mea. Ori... pentru noi.

Își ridică privirea și-o fixează în a mea.

–Noi?Râd disprețuitor. Îmi răspunzi și mie la o întrebare?

–Dacă pot.

–De ce nu te-aș ucide chiar acum? Îmi scot pistolul și-l îndrept spre capul lui. Mmmm? Ce m-ar putea opri acum să apăs pe trăgaci?

Inima îmi bate nebunește și Alex face ceva cu totul neașteptat. Pășește înainte, lipindu-se cu gâtul de țeava pistolului meu.

–Nu mă pot gândi la nimic ce te-ar putea opri, îmi șoptește, ochii lui verzui privindu-mă fără să clipească, provocându-mă s-o fac.

Mâna începe să-mi tremure și privesc cum ridică mâna pentru a mă prinde de încheietură, înclinându-și capul puțin într-o parte pentru a depune un sărut acolo, fără să-și ia privirea de la mine. Degetele lui îmi dezmiardă dosul palmei conturând apoi țeava armei în timp ce pășește înapoi. Își pleacă capul, părând că se află în pragul disperării. Poate l-am rănit puțin. Sper din tot sufletul să fie așa. Când își revine, își ridică din nou privirea la mine. Mâna în care țin arma îmi cade pe lângă trup.

–Toată lumea doarme, îmi spune, în ochi sclipindu-i o avertizare ascunsă. Nu se vor trezi până mâine dimineață.

Nu e o surpriză. Mă așteptam să-i anihileze pe toți într-un fel sau altul în seara asta.

–Ești sigur că nu i-ai ucis? Vechile obiceiuri sunt greu de învins.

Alex scoate un set de căști de comunicație din buzunar și mi-l aruncă.

–Ăsta e al tău. Menține-l funcțional.

Îl prind, continuând să-l privesc.

–Spune-mi, Alex, cum ai putut să ne lași să credem că ai murit toți anii ăștia?

Privirea lui furioasă mă izbește din plin. Până la urmă, l-am scos măcar puțin din sărite. Mă bucur să știu asta.

–Nu mi s-a permis să comunic cu nimeni și nu mi s-au acordat alte alternative. Nu era dreptul meu să aleg. Lumea noastră e plină de contradicții. Facem bine, în timp ce facem rău, îi salvăm pe alții, în timp ce ne condamnăm pe noi înșine.

–Devenim oamenii pe care-i disprețuiam odată, contracarez cu furie. Să te ia naiba, Alex, și să mă ia naiba și pe mine pentru că am crezut odată în tine. Dar nu e vina ta. Tu nu ți-ai făcut decât datoria, la fel ca întotdeauna. Eu sunt de vină pentru că mi-am lăsat garda jos în fața ta

și-am uitat că nu mă pot încrede în tine nici măcar în fața morții.

Respir din greu, simțind că mă sufoc. Alex mă studiază cu atenție un timp îndelungat.

–Vorbim despre asta mai târziu. Acum nu e momentul și ăsta nu e locul potrivit.

–Nu mai avem despre ce să discutăm, îi răspund pe un ton încărcat de avertismente. Nici acum, nici altă dată.

–De ce? Ți-e frică că ai putea simți ceva pentru mine?

–Simt foarte multe, dar nimic pentru tine, Alex.

Îi întorc spatele, mulțumită de surprinderea pe care i-o provoacă cuvintele mele înghețate.

–Nici nu mai știi unde ți-e inima... sau loialitatea.

Îl privesc peste umăr, luptându-mă să-mi păstrez o mină impasibilă.

–Asta nu mai e problema ta.

–Ai dreptate, nu mai este. Sunt aici pentru că ni s-a ordonat să găsim depozitul unde se află virusul și vaccinul lui Van Breitenkamp.

–Cred că știu unde trebuie să căutăm, mă forțez să intru înapoi în pielea agentului operativ.

⌖

Alex simți pe piele primele picături de ploaie în timp ce se strecura prin tufișuri, umăr la umăr cu Alina. Se cățărară pe stâncile ascuțite, străduindu-se să ignore efectele devastatoare ale bucuriei de-a o avea din nou lângă el în timpul unei misiuni. Se concentră să păstreze ritmul, ceea ce devenea tot mai greu din moment ce stâncile alunecau datorită ploii torențiale.

Nori grei și întunecați acoperiseră luna, întunericul devenind aproape desăvârșit. Un fulger despică cerul chiar deasupra lor. O fracțiune de secundă mai târziu, tunetul puternic îi vibră în stomac. Continuară să se deplaseze într-o tăcere mai densă decât întunericul care-i înghițea.

–Cealaltă parte a muntelui nu e atât de inaccesibilă, remarcă Alex. Trebuia s-o fi luat pe acolo.

–Nu. Peștera e chiar sub cascadă și intrarea... , cuvintele Alinei se pierdură în rumoarea unui nou tunet. Intrarea e pe aici pe undeva, repetă ea. Am greșit drumul. Trebuie să ne întoarcem.

–Mai bine am găsi o cărare.

Alex se feri din calea unor crengi răsucite ce păreau că se întind să-i scoată ochii. Alunecă pe mușchiul ud și se prinse de o creangă care cedă cu un trosnet sec. Resentimentul Alinei părea că-l plesnește peste față, făcându-l să nu mai poată gândi coerent.

–Trebuia să te fi gândit la o cale de acces mai din vreme, comentariul lui fu punctat de un fulger puternic.

–Alex... , o auzi rostindu-i numele chiar înainte ca tunetul să se prăbușească peste ei din cer.

Se întoarse s-o privească în momentul în care un alt fulger transformă noaptea în ziuă. Alina se afla la doar câțiva centimetri distanță de el. În mâna dreaptă ținea un cuțit, pregătită să lovească. Părea o viziune supranaturală și Alex rămase paralizat în timp ce lama despică aerul, coborând spre capul lui. În ultima secundă, reuși să ridice o mână pentru a opri atacul, dar Alina anticipase mișcarea și-l prinse de braț cu cealaltă mână. În același timp, cuțitul ei se înfipse în creanga de lângă capul lui. Îi aruncă o privire glacială, apoi se luptă să-și elibereze lama din lemnul dur. Când reuși, capul unui șarpe veninos se rostogoli la picioarele lui, urmat de trupul care încă se mai zvârcolea.

–Pe aici, spuse, împingându-l ușor pentru a putea trece pe lângă el. Furtuna e mult prea puternică, e imposibil să găsim peștera în noaptea asta.

Alex rămase nemișcat pentru câteva momente, privind-o cum se îndepărtează, încercând să înțeleagă ceea ce tocmai se întâmplase. Oare Alina îi salvase viața, ori îl avertizase în mod tacit că era la fel de periculoasă și letală ca și el? Îi transmisese oare un mesaj secret să-și păzească spatele?

✦

Iubire în ape tulburi

Marius se sprijini cu palmele de faianța rece, lăsând apa fierbinte să-i curgă în voie peste trup. Ușa se deschise și Alina păși înăuntru.

–Alina, în vocea lui se strecură o avertizare.

Ea zâmbi la felul în care reușise să sugereze atât de multe emoții prin simplul fapt de a-i rosti numele: avertisment, frustrare, iubire, furie, dorință, gelozie.

–Camera e curată, nu suntem supravegheați, la fel și holul, îi șopti, lipindu-se cu tot trupul de el. Am nevoie să fiu cu tine. Nu-mi pasă cum, atâta timp cât suntem împreună.

Mâinile lui se strânseră în pumni. Se întoarse cu fața la ea, gelozia și neîncrederea arzându-i în ochii mai negri decât cea mai întunecată noapte.

–Și Alex? o întrebă, studiind-o cu atenție.

–Ce-i cu Alex?

–Știi prea bine la ce mă refer... s-a întors printre cei vii.

–Știu că probabil nu m-ai crezut, dar n-ai fost niciodată un substitut pentru Alex. Și dacă nu încetezi să te mai comporți ca un prost, o să te alegi cu un partener extrem de frustrat în misiunea asta.

Cu un mârâit, Marius o trase aproape violent mai aproape de el.

–Nu avem prea mult timp la dispoziție, îi spuse cu voce răgușită de dorință.

Alina îl sărută pe gât, apoi tot mai jos, buzele ei urmărind traseul apei către mușchii bine conturați ai abdomenului plat. El o apucă de brațe și o trase în sus pentru a-și uni buzele cu ale ei. Alina își petrecu brațele pe după gâtul lui și el o ridică, îngăduindu-i să-și încolăcească picioarele lungi în jurul lui.

–A mea, mârâi posesiv. Ești numai a mea.

Capul Alinei căzu pe spate în momentul în care o pătrunse.

–A ta...

⌖

Ford intră fără să mai bată la ușă, dar se opri pe loc când dădu cu ochii de Alina. Privirea lui cercetă camera înainte de a se reîntoarce la ea.

–Unde e Marius?

–De ce întrebi? răspunse ea cu altă întrebare.

–Brett vrea să discute cu noi și Oliver n-a reușit să dea de niciunul dintre voi.

Explicațiile lui Ford fură întrerupte de apariția bruscă a lui Marius din baie. După toate aparențele, ieșise din duș, trăgându-și doar blugii pe el, fără să se mai obosească să se șteargă. Era desculț și apa îi picura din păr, alunecând pe pielea netedă a pieptului gol.

Pupilele Alinei se dilatară de dorință. Își dădu părul pe după urechi, mai mult ca să facă ceva cu mâinile, mulțumită că doar vârfurile îi mai rămăseseră umede în urma dușului pasional. Îl privi cum se apropie de Ford, depășindu-l pentru a se îndrepta spre laptop-ul de pe noptieră, blugii mulându-i-se pe trup ca o a doua piele. Ochii ei urmăriră traseul șiroaielor de apă pe spatele lat. Își strecură casca în ureche în același timp cu el.

–Oliver, mă recepționezi?

–Brett e furios foc, îi avertiză imediat vocea lui Oliver.

–Cu ce ocazie?

–Ceva legat de un agent operativ care și-a făcut intrarea în scenă mai devreme decât era de așteptat.

–Alex, spuse Marius cu voce joasă. Rămâi pe recepție.

–Cum? Și ce-i spun lui Brett?

–Că tocmai am ieșit din duș și ud covorul.

–Ăăăă... , Oliver, un geniu în ale tehnologiei, rămase fără cuvinte pus în fața unei realități atât de normale. Am înțeles. Păi, îmbracă-te naibii odată, că am o grămadă de femei la post și n-am chef să mi se prăbușească sistemul datorită cererilor de supraveghere în timp real.

–Rămâi pe recepție, repetă Marius, apoi își scoase casca din ureche și intră în baie, de unde se reîntoarse cu un prosop, pe care-l trecu o singură dată prin păr și peste piept. Unde ți-e prietenul înviat din morți? îl întrebă pe Ford pe un ton sec.

–Servește micul dejun împreună cu Van Breitenkamp, răspunse Ford fără să clipească.

Marius încuviință din cap.

–Du-te înainte și acoperă-ne. Inventează ceva care să scuze absența noastră. Îl petrecu cu privirea pe Ford până acesta părăsi camera, apoi își introduse din nou casca în ureche și o activă. Oliver, mai ești acolo?

–Ce-i cu toată întârzierea asta, Marius? bâzâi vocea iritată a lui Brett.

Un zâmbet pluti pe buzele lui Marius.

–Eram în duș.

Urmă o scurtă pauză. În mod clar, Brett avea o oarecare problemă să realizeze că Marius era un bărbat în carne și oase și nicidecum un robot pe care să-l scoată din debara, ori de câte ori era nevoie de el în vreo misiune.

–Parametrii misiunii s-au schimbat radical.

–Da, asta am observat-o cu toții. Serios, Brett, ai fi putut să ne anunți din timp, în loc să riști compromiterea misiunii pentru cine știe ce joc tâmpit de culise. A, și Alina a suportat foarte bine revederea cu Alex, mulțumesc de întrebare.

–Suntem convinși că Al'Qaeda va fi prezentă la licitație, continuă Brett imperturbabil, făcând abstracție de comentariile lui. Vor încerca să-l răpească și vreau să îngăduiți asta. După care vreau să aruncați iahtul în aer.

Dacă Marius era surprins de întorsătura pe care o luaseră lucrurile, nu lăsă să se vadă absolut nimic.

–Am înțeles, fu tot ce spuse.

Cu alte cuvinte, Brett se folosește de ocazie pentru a elimina toți liderii teroriști și reprezentanții prezenți la licitație, fără a demasca prezența noastră acolo, traduse Alina în gând. *Foarte deștept.*

–Noul profil al misiunii a fost deja încărcat pe PDA-uri, îi informă Brett.

–Mai e și altceva ce-ar trebui să știm?

–Da. Oliver a făcut săpături în ceea ce privește echipa de cercetători implicată în prima noastră întâlnire cu Van Breitenkamp. Sunt morți cu toții.

Marius ridică din sprâncene, contemplând acea informație.

–Fiecare dintre ei, victima câte unui accident mai mult decât suspect, continuă Brett. Trebuie să fiți extrem de atenți. E posibil ca Van Breitenkamp să știe despre Ford.

–Am înțeles.

–Ce face Alex?

–Pentru un tip care tocmai a înviat din morți, pare că face foarte bine. În momentul ăsta, își servește micul dejun.

–Succes, mai adăugă Brett după o scurtă pauză, după care legătura se întrerupse.

Marius întinse mâna după PDA și studie noul profil al misiunii. Petrecerea de Revelion avea să fie fastuoasă, chiar dacă se impuneau măsuri de securitate drastice datorită listei participanților. Îi întinse dispozitivul electronic Alinei, care studie la rândul ei informațiile.

–Ai vreo rochie potrivită ocaziei? o întrebă în cele din urmă.

Alina clătină din cap.

–Bănuiesc că trebuie să mergem la cumpărături.

⌖

Pătrundem prin ușile rotative în St. George's Mall, aflat la doar o stradă distanță de Greenmarket Square și Long Street, cu buticurile sale feeric iluminate. Îi arunc o privire lui Marius. Nu-mi vine să cred că se află lângă mine. Normalitatea devastatoare a ceea ce urmează să facem mă izbește la un nivel fundamental cu forța unui ciclon. Am dansat împreună, ne-am antrenat și am suferit, ne-am salvat viețile unul altuia, ba chiar ne-am jucat de-a cuplul ori de câte ori ne-a permis viața ciudată ai cărei prizonieri suntem, însă singurele dăți când am făcut ceva complet normal împreună a fost când am ieșit de câteva ori să mâncăm la un restaurant, plus goana nebună după un brad în Ajun de Crăciun.

Acum mergem la cumpărături într-un mall. Datorită unei misiuni, realizez asta, dar tot mă bucur la maximum că avem ocazia să o facem împreună. Suntem conectați la sistemul Elite de comunicații în timp real și urmează să ne cumpărăm haine pentru o petrecere de Revelion falsă, unde Brett ne-a ordonat să asasinăm zeci de oameni, dar totuși... Marius merge umăr la umăr cu mine, arătând incredibil de apetisant și de periculos în același timp. Mă ține de mână, dezmierdându-mi din când în când degetele cu ale lui.

Profilul misiunii ne cere să ne comportăm ca un cuplu, dar pentru mine totul e mai mult decât real. Și știu cu certitudine că și pentru Marius e la fel. Probabil ăsta și e motivul pentru care Brett ne tot împerechează în timpul misiunilor, așa cum făcea odată cu Alex. Atunci, ca și acum, suntem un cuplu credibil pentru că profilul misiunii ne îngăduie să ne jucăm de-a fantezia unei vieți normale pe care ne-o dorim mai mult decât orice pe lume.

–Unde mergem? întreb mai mult pentru a-mi reduce gândurile la tăcere.

Marius se oprește și mă trage cu un zâmbet în fața lui.

–Habar n-am. E prima oară când intru în mall-ul ăsta.

Îmi duce mâna la buze și închid ochii pentru o fracțiune de secundă când îi simt răsuflarea caldă pe piele. Mă trage în brațele lui și-mi îngrop fața în haina lui de piele. Misiune, sau nu, părem cuplul ideal pentru puhoiul de lume care trece pe lângă noi. O femeie însărcinată ne zâmbește cu subînțeles.

–Care e obiectivul misiunii? întreb pe un ton nesigur.

Mâinile lui Marius îmi coboară pe șolduri, trăgându-mă mai aproape.

–Să-ți găsim o rochie de seară, ori vom fi lichidați.

–De pe lista invitaților, mă grăbesc să adaug cu un zâmbet.

Femeia însărcinată s-a oprit lângă noi și ne privește cu admirație.

–Nu vă supărați că îndrăznesc să întreb, dar de cât timp sunteți împreună? ne întreabă.

–De aproape un an, îi răspunde Marius, adoptând o idee de accent italian.

Ridic privirea să-l privesc.

–Eu simt că dintotdeauna, îi mărturisesc adevărul.

–Și eu îmi iubesc soțul, dar voi doi păreți fiecare jumătatea aceluiași întreg, ne declară femeia. V-a spus vreodată cineva că semănați? Parcă ați fi frați. Știu că pare o nebunie, pentru că de fapt nu semănați deloc. Chestia asta vine din interior. Ne mai privește zâmbind pentru câteva momente, apoi se îndepărtează.

Îmi pun capul pe umărul lui Marius și simt cum brațele lui mă strâng protectiv. De comun acord, preferăm să nu comentăm cuvintele femeii.

–Hai să mergem, îmi șoptește Marius în păr.

Intrăm într-un butic extrem de scump și ne plimbăm printre rafturi, vânzătoarea urmându-ne ca un cățel fidel. Bănuiesc că e mult mai atrasă de prezența lui Marius decât de perspectiva de a vinde ceva.

–Vă pot ajuta? întreabă, fixându-l cu o privire flămândă.

El îi zâmbește seducător.

–Ne uităm doar.

La auzul accentului senzual, vânzătoarea se topește pe picioare, studiindu-l fără jenă din cap și până în picioare. Îmi vine să-i trag un pumn în falcă. Îmi înfrâng tentația aceea, alegând la întâmplare câteva rochii aberant de scumpe. O întreb dacă le pot proba și ne conduce la o cabină privată din spatele magazinului.

Prima rochie pe care o îmbrac e exact ceea ce căutam, o creație vaporoasă din mătase aurie ce curge natural pe trupul meu. Văd privirea apreciativă a lui Marius în oglindă, dar în loc să mă opresc și să cumpăr rochia, insist să le probez pe toate. Următoarea rochie e mult prea roșie și scurtă. Marius își încrucișează brațele la piept și se sprijină de peretele din spatele lui, privindu-mă cu ochi arzători cum o scot rapid, rămânând doar în chiloți. Urmează o rochie ridicolă din satin lila, cu valuri peste valuri de material. Prețul este astronomic și nu mă pot abține să nu izbucnesc în râs. Mi-o trag pe cap și mă privesc în oglindă.

–Ce părere ai?

Marius se desprinde de perete și se apropie de mine, dezbrăcându-se pe drum de geaca de piele și lăsând-o să cadă pe podea.

–E dizgrațioasă. Scoate-o, îmi spune la ureche, rămânând în spatele meu.

Închid ochii în momentul în care mâinile lui încep să mă mângâie prin material. Simt cum îmi deschide fermoarul, buzele lui urmând calea degetelor, în timp ce rochia aterizează pe jos cu un foșnet. Mâinile lui îmi

alunecă pe lângă coaste și apoi pe talie, coborând între picioare. Îmi pun mâinile pe ale lui pentru a-l opri înainte de a-mi pierde complet controlul.

–Aici? îl întreb surprinsă.

Ochii lui îi întâlnesc pe ai mei în oglindă. Încuviințează aproape imperceptibil. De fiecare dată când am impresia că nu poate fi mai erotic decât ultima dată când am fost împreună, Marius inventează ceva nou pentru a mă contrazice.

–Scoate-ți cămașa, îi ordon în șoaptă.

Menține contactul vizual cu mine în oglindă în timp ce se dezbracă, apoi îmi șoptește la ureche:

–Ține-ți ochii deschiși, Alina, indiferent ce s-ar întâmpla.

Cineva ciocăni ușor la ușa cabinei. Alina și Marius, acum îmbrăcați, întoarseră capul la unison pentru a o privi pe vânzătoarea care deschise ușa și păși înăuntru.

–Ăăăă... , se bâlbâi la vederea îmbujorării din obrajii Alinei. Ați găsit ceva care vă place?

Alina își întoarse privirea către Marius.

–Rochia aurie, nu?

Marius o sărută pe gât.

–*Si*. Te învăluie precum o aură.

Vânzătoarea rămase mută și clipi, apoi se grăbi să adune restul rochiilor de pe podea.

–Bun, atunci, spuse după ce-și drese vocea. O duc la casă.

Plătiră și părăsiră magazinul, urmăriți de privirea insistentă a vânzătoarei. Afară turna cu găleata. Marius își scoase geaca și i-o puse Alinei pe umeri, care îi aruncă o privire amuzată. El îi contură buzele cu un deget și i le atinse cu ale lui.

–Lasă-mă să am grijă de tine, îi șopti, ochii lui implorând-o să pretindă că nu erau decât doi oameni obișnuiți, ieșiți la cumpărături.

Păși afară în plină furtună, căutând MPV-ul închiriat. Alina chicoti și-l împinse din calea ei, luând-o la fugă. Rochia învelită în plastic flutură ca un abur în urma ei. Dar el o ajunse rapid și o depăși pentru a-i deschide portbagajul mașinii. Întinse mâna după rochie și Alina i-o înmână, privind cu uimire cu o aruncă neglijent înăuntru, închizând apoi portbagajul. Își încrucișă brațele la piept și se sprijini de mașină, privind-o printre gene, în timp ce ploaia cădea în rafale tot mai puternice între ei.

–Marius! protestă ea bosumflată.

El se întinse și o apucă de mână pentru a o trage lângă el. Căldura trupurilor lor o făcu să suspine. Marius îi fură răsuflarea cu un sărut fierbinte. Limba lui se încolăci pe după a ei în timp ce se lupta cu portbagajul, încercând să-l deschidă din nou. Alina îi dădu o mână de ajutor și se prăbușiră înăuntru în spațiul larg dintre scaune. Marius se târî pe coate, cu Alina deasupra, buzele lor rămânând unite. Ea îi desfăcu în grabă cămașa udă, geaca lui alunecându-i de pe umeri. O aruncă cât colo și-și plimbă palmele pe pielea fierbinte și umedă a abdomenului lui, simțind cum mușchii i se tensionau sub atingerea ei. El o prinse de umeri și-o întoarse brusc, culcând-o pe mocheta gri și susținându-se pe brațe deasupra ei. Picături reci de ploaie îi zburară din păr, aterizând pe pielea încălzită a feței și gâtului ei. Cu o mișcare aproape violentă, îi descheie bluza, dezmierdându-i sânii cu buzele.

–Marius... , îi rosti Alina numele ca pe o rugăciune.

Încercă să-l tragă la ea, dar el îi prinse mâinile și i le imobiliză pe podea.

–Ce vrei?

–Pe tine... te vreau pe tine, îi răspunse, gemând de plăcere sub greutatea trupului lui.

⌖

Alex se trezi cu o durere surdă de cap și cu un gust amar în gură. Se ridică încet în capul oaselor, masându-și tâmplele. Cineva îi strecurase un drog în mâncare, sau poate în cafea. *Cine? De ce?*

Privi în jur. Camera era mică, cu pereții vopsiți în alb. Stomacul i se strânse, gândindu-se pe moment că se află în cea de-a treia cameră, în așteptarea infectării cu Ebola. Apoi privirea i se opri pe o vază cu flori și realiză că era într-o cameră diferită.

Ușurat, se ridică din pat și se îndreptă spre ușă. Nu fu surprins să constate că era încuiată. Nu avea niciun rost să încerce s-o forțeze, din moment ce era clar blindată și nu avea încuietoare pe dinăuntru. Încercă să se obișnuiască cu gândul că era prizonier. Ar fi fost grozav dacă ar fi putut afla prizonierul cui.

⌖

Între timp, Ford se trezi și el, experimentând aceleași senzații neplăcute ca și Alex. În timp ce drogul îi circula încă prin vene, realiză că se află într-un pat de spital. Camera era mică și cu pereții vopsiți într-un alb orbitor. Cineva îl îmbrăcase într-o cămașă specifică pacienților

internați într-un spital. Abia atunci realiză că mâinile și picioarele îi erau imobilizate cu cătușe din metal. Teroarea i se încolăci ca un șarpe în stomac. *Ai știut de la început care e profilul misiunii și-ai acceptat,* își spuse cu ciudă.

Brett îi ordonase să îngăduie să fie luat prizonier, ceea ce constituise motivul real pentru care Alina și Marius fuseseră trimiși la cumpărături. Brett o cunoștea prea bine pe Alina. Știa că n-ar fi îngăduit niciodată ca Ford să riște infectarea cu Ebola.

Se auzi un clic, ca cel al unui interfon.

–Un schimb curat de haine îți oferă mereu o altă perspectivă asupra vieții, nu ești de acord? întrebă Van Breitenkamp, chicotind la propria-i glumă.

Ford își îndreptă privirea către fereastră, dar rămase tăcut.

–Dragul meu Ford, continuă Van Breitenkamp, zâmbind la șocul care apăru pe fața prizonierului său. Ei, da, sigur că-ți cunosc adevăratul nume. Îți poți imagina cât am fost de dezamăgit când am aflat că tu ai fost cel care m-a trădat în urmă cu zece ani. E surprinzător câte informații poți afla atunci când plătești prețul corect cui trebuie.

Ford continuă să-l fixeze cu privirea, știind că trebuie să tragă de timp, poate chiar să încerce să afle unele detalii extrem de folositoare. Îi era foarte cald și era amețit, probabil de la drogul cu care fusese neutralizat.

–Ai fost un asistent bun, foarte bun, ridică Van Breitenkamp din umeri. Chiar dacă unul fals. Acum o să ai posibilitatea să mă asiști din nou. Din păcate, vei deveni pacientul de control, așa că nu te vei putea bucura la sfârșit de succesul experimentului, adăugă pe un ton plin de regret.

–De ce ți-ai dori ca virusul să încapă pe mâinile unor criminali?

–De ce *nu*, ar fi o întrebare mult mai potrivită. Nu datorez lumii absolut nimic.

–Realizezi magnitudinea dezastrului pe care l-ai crea? Milioane de morți... femei, copii, bătrâni, oameni nevinovați, care n-au nimic în comun cu eșecurile tale personale.

–Uiți oare că tot eu am creat și antidotul? Van Breitenkamp deveni dintr-o dată serios.

–Și cui îl vinzi? Unei grupări teroriste care-l va folosi pentru propriile sale interese? Asta o face doar un nebun, nu un adevărat om de știință!

Van Breitenkamp deschise ușa dintr-o singură mișcare și păși în cameră, cu fața schimonosită de furie.

–Ce știi tu? Aș fi putut oferi lumii atât de multe, eram cel mai bun

cercetător din lume! Habar n-ai ce-ai făcut atunci când m-ai trădat acum zece ani.

-Ba știu. Ți-am răpit posibilitatea de-a ucide în numele științei. Dacă n-ar fi existat birocrații ăia pe care-i disprețuiești atât de mult, ai fi fost mort în ziua în care ți-am intrat în laborator.

Van Breitenkamp îl privi pentru un moment lung, apoi părăsi camera la fel de brusc precum intrase. Un lichid alb începu să curgă prin perfuzia la care era conectat. Ford închise ochii, dorindu-și să nu fie conștient atunci când boala ajungea în faza finală. Întunericul îl învălui treptat, înghițindu-l apoi cu totul.

✦

Înapoi la viață

Table Mountain, Cape Town

Construit pe un versant abrupt, *Hotelul 12 Apostoli* nu era cine știe din punct de vedere arhitectural, dar oferea o priveliște copleșitoare a oceanului și a orașului care se întindea în toată splendoarea sa la baza muntelui. Însă frumusețea peisajului nu-i afecta deloc pe cei doi agenți operativi care se aflau la o masă într-un colț retras.

–Frumoasă priveliște, nu-i așa? comentă ospătarul în timp ce curăța masa de resturile prânzului pe care-l serviseră.

–Minunată, aprobă Vallis Dupon, un agent veteran Elite cu păr bălai, piele fină și ochi de un albastru închis, forțându-se să pară impresionat.

–Senzația că te afli în vârful lumii e ceea ce face locul ăsta atât de faimos, continuă ospătarul. Cel mai bine se vede atunci când cerul e senin, dar norii pot năvăli oricând pe după creste, ca un val uriaș. Legenda spune că un african bătrân, pe nume Van Hunks, stă pe *Devil's Peak* și se întrece la fumat cu însuși Diavolul. Amândoi pufăie de zor, fără să câștige niciunul.

–Interesant, comentă Vallis cu un zâmbet vag.

–Îmi cer scuze, interveni Fiona Kessler, agenta care juca rolul soției lui Vallis, dar trebuie neapărat să sunăm acasă. E vreun telefon pe aici?

–Sigur, îi zâmbi ospătarul, dinții albi ca laptele contrastând puternic cu pielea lui neagră ca tuciul. Vă e dor de copilași?

Fiona își plecă ochii frumoși de un albastru intens, părând o idee rușinată, după care îl privi plină de afecțiune pe Vallis.

–Da. Se pare că nu putem rezista nici măcar o zi fără să vorbim cu ei.

Vallis își dădu ochii peste cap, aruncându-i o privire plină de subînțeles ospătarului. Femeile și instinctul lor matern. Ospătarul aprobă tăcut din cap în semn că înțelegea perfect, apoi îi conduse la telefonul aflat în holul restaurantului.

În timp ce așteptau să li se facă legătura, Fiona, o brunetă atractivă cu un corp atletic, scană holul cu privirea, în căutarea oricărui lucru suspect. Negăsind nimic, îl studie pe Vallis în timp ce vorbea, încercând să ghicească din expresia feței lui cât de gravă era situația. Nu fu deloc surprinsă să descopere că fața lui Vallis era la fel de expresivă precum cea a unei statui. La fel și privirea lui, care se fixă în a ei. Într-un final, Vallis termină convorbirea și o luă de talie într-un mod cât se poate de natural.

–Au pierdut două contacte, îi spuse cu voce joasă. Tocmai am fost activați.

Se pregătiră imediat de plecare. Echipați precum doi alpiniști, părăsiră hotelul și se îndreptară către vila lui Van Breitenkamp, respectând coordonatele pe care le primiseră de la Oliver. Căldura era copleșitoare, parcă întețită și mai mult de rocile roșii ale muntelui. Păsări mici și verzi se avântau în înaltul cerului, ciripind entuziasmate.

Fiona își strânse părul, ștergându-și transpirația de pe frunte cu dosul palmei. Vallis se opri în umbra unei stânci, urmărind-o cu privirea în timp ce se așeza pe o piatră pentru a bea puțină apă. Se lăsă într-un genunchi lângă ea și scoase o hartă pe care o studiară amândoi cu interes. Fiona îi întinse sticla cu apă. Vallis o luă și bău cu poftă fără niciun cuvânt.

–Ar trebui să dăm de vilă după ce trecem de următoarea culme, spuse într-un final. Fii cu ochii în patru, nu știm ce măsuri de securitate a implementat Van Breitenkamp în ultimele douăzeci și patru de ore, de când am pierdut contactul cu oamenii noștri. Dacă ne întâlnim cu cineva, suntem turiști cazați la *12 Apostoli* și ne-am rătăcit.

Fiona încuviință din cap în semn că a înțeles, gândindu-se că povestea cu turiștii n-ar mai fi stat în picioare în cazul în care erau percheziționați.

–Ai grijă, îi șopti Vallis. E posibil să ne aștepte mai multe pericole decât ne-am aștepta.

Portul Table Bay - Cape Town

Webb Manning privi ecranul laptop-ului în timp ce încărca profilul modificat al misiunii.

–Futu-i mama măsii! bătu frustrat cu pumnul în masă.

Încă nu aveau o locație concretă pentru virus. Brett și Roger făcuseră tot ce era omenește posibil pentru a-l localiza înaintea licitației, deocamdată fără succes. Prea multe necunoscute în ecuație, ceea ce mărea riscul în cazul în care îngăduiau ca virusul să fie transportat pe iaht.

Nu se știau prea multe despre Webb Manning, agent senior în cadrul Diviziei Antitero a CIA-ului, în afară de faptul că activase jumătate din viață în trupele speciale Black Ops, conducând operațiuni sub acoperire pentru armata americană. La un metru nouăzeci și o sută de kilograme, era la fel de letal pe cât era de impozant. Mereu ras în cap, chelia impusă îi punea în evidență fruntea lată și ochii căprui pătrunzători.

Fusese staționat la *Royal Cape Yacht Club*, în partea de sud-est

a portului comercial unde era ancorat iahtul lui Van Breitenkamp, pentru a asigura supravegherea și comunicațiile între cartierul general Elite și echipele de pe teren. Licitația avea loc abia după miezul nopții, dar participanții începuseră deja să sosească la petrecerea fabuloasă de Revelion ce era pe punctul de a începe. Roger stabilise un canal comun de comunicații pentru rapoarte și actualizări de ultimă oră. Webb ascultă murmurul conversațiilor, concentrându-se mai mult pe vocea lui Brett în timp ce ținea la curent echipele aflate în așteptare în vederea activării.

–Webb, raportează, îi bâzâi vocea lui Brett în ureche.

–Patru limuzine au intrat în port și pasagerii s-au îmbarcat pe iahtul lui Van Breitenkamp. Am confirmat șase lideri teroriști și le monitorizăm comunicațiile. Țintele cheie se află pe drum.

–Ceva probleme cu gărzile?

–Nu. Roman a scos din joc câteva dintre gărzile de pe iaht și i-a înlocuit cu agenți de-ai noștri. După sosirea primilor invitați, gărzile din interior s-au împrăștiat pe punțile exterioare. Noii sosiți și-au adus proprii bodyguarzi.

–Bun, altceva?

–Am nevoie de ultima estimare a timpului necesar pentru completarea fazei finale a misiunii.

–În două ore cred că-i dăm drumul. Nu putem depăși decât cu maximum trei ore estimarea inițială.

–E bine, ne descurcăm cu o marjă suficientă de timp. O să actualizez sistemul pe măsură ce ne provin informații în timp real. Rămânem pe recepție.

Webb întrerupse legătura și se sprijini de spătarul scaunului, privind actualizările în profilul de pe ecran. Încă cinci ore de așteptat.

–Futu-i mama măsii, înjură înfundat, bătând nerăbdător cu degetele în tăblia mesei.

Table Mountain, Cape Town

Alunecând precum o umbră de-a lungul coridorului, Vallis se apropie de ușa deschisă. Un moment mai târziu, se afla deja în cameră, îndreptând arma către tâmpla bărbatului care se afla lângă patul lui Ford. Apăsă fără ezitare pe trăgaci. Larry, asistentul lui Van Breitenkamp, se prăbuși la pământ. Vallis se apropie rapid de Ford, pentru a-i lua pulsul. Fiona își făcu apariția în cameră, urmată imediat de Alex, care-i împinse pe amândoi din calea lui pentru a ajunge la patul lui Ford. Fiona îl apucă pe Larry de o mână și-l târî într-un colț.

–E-n viață, constată Alex pe un ton neutru, fără a-și putea abține însă un oftat minuscul de ușurare.

Ford se mișcă, murmurând ceva. Alex îi luă temperatura, îi palpă abdomenul, apoi îi deschise pleoapele pentru a-i cerceta ochii. Vallis îi puse o mână pe braț, privindu-l cu un aer întrebător.

–Cred că a fost injectat cu Ebola, veni răspunsul, vocea lui Alex tremurând aproape imperceptibil.

Milano, Italia

Oliver Deuth îl urmări cu privirea pe Brett, care se învârtea neobosit în spațiul restrâns din Camera Sistemelor.

–Îl am pe Vallis, anunță imediat ce stabili legătura.

Brett își introduse o cască în ureche.

–Ce se întâmplă acolo?

–Am securizat vila. Alex e bine, asistentul lui Van Breitenkamp e mort. Ai avut dreptate, Van Breitenkamp știa despre implicarea lui Ford în operațiunea de acum zece ani. Vallis făcu o pauză. Îl las pe Alex să explice.

Brett își simți bătăile accelerate ale inimii în timp ce aștepta.

–Ford e foarte bolnav, auzi vocea lui Alex. Are febră mare, e inconștient și în rarele momente de luciditate, se plânge de dureri de cap. E posibil să fi fost expus la Ebola.

–Aranjez imediat un transport.

–Nu. Nu putem risca expunerea dacă într-adevăr e Ebola. Van Breitenkamp are o adevărată clinică aici. Poți trimite un doctor. Îl izolăm până vedem cu ce ne confruntăm.

–Clinica de acolo nu se compară cu ce avem aici, spuse Brett pe un ton ferm. O să găsim o modalitate să-l aducem înapoi fără să expunem pe nimeni. Fă pregătirile necesare.

Alex rămase tăcut pentru un moment.

–Brett, dacă Ford a fost expus la Ebola, clinica nu mai are nicio importanță. Nu cred în vaccinul lui Van Breitenkamp, așa că până la proba contrarie, nu există antidot.

În fața acelor argumente, Brett rămase fără replică.

–Trebuie să aflăm mai întâi cu ce ne confruntăm, continuă Alex. Van Breitenkamp are un microscop electronic în laborator. Doctorul nostru ar putea să-i ia o mostră de sânge lui Ford și să-și dea seama dacă a fost sau nu expus la Ebola.

Oliver fu singurul care văzu cum masca stoică a lui Brett se descompuse într-o expresie încărcată de durere și regret.

–Mulțumesc, Alex. Te contactăm imediat, răspunse în locul lui.

Brett își întoarse privirea către el, părând a fi cu gândul la mii de kilometri distanță.

–Trimite-i pe Alina și pe Marius în port. Imediat ce doctorul O'Brian ajunge la vilă, Scott și echipa lui să li se alăture Fionei și lui Vallis. Toată lumea rămâne pe poziții până la noi informații în legătură cu locația virusului.

Portul Table Bay - Cape Town

Webb scană cu privirea ultimele informații, simțind o imensă ușurare. Aveau o potențială locație pentru depozit.

–Roman, raportează, ceru pe un ton calm, observând cum simulatoarele extrăgeau noi variabile în adevărate cascade care se perindau pe ecran.

Roman Vlasovsky, un bărbat masiv cu păr blond și ochi de un albastru pal, fusese transferat la sediul central de la o filială obscură din Europa de Est, ceea ce spunea multe despre abilitățile lui.

–Tocmai a sosit o limuzină, auzi imediat vocea lui Roman în ureche. Îți dau un vizual.

–Bun. Webb adăugă noile informații, privind cum simulatoarele lui Oliver începură din nou să lucreze.

–Webb, vorbește-mi, omule, ceru Roman.

–Aproape toți participanții au ajuns, mai așteptăm doar unul. Am reconfirmat toate identitățile cumpărătorilor, așteptăm confirmarea vizuală pentru ultimul. Marius și Alina sunt pe drum spre noi.

–Cum stai cu poziționarea? întrebă Roger după un scurt moment de liniște.

–Acoperirea e încă bună. E mare vânzoleală pe-aici, dar în perimetrii actuali, mai am o securizare de cel puțin treizeci și cinci de minute.

–Scanerul ne arată douăzeci și șapte de trupuri pe iaht. Zece în sala de comunicații, restul mobili. Ce spune scanerul tău? interveni Brett.

–La fel. Am fixat poziția fiecăruia în grilă.

–Îi puteți scoate din schemă în configurația actuală?

–Cu câteva ajustări miniscule, cred că da.

–Încărcăturile explozive au fost plasate?

–Da, gata de detonare.

–Roman, ceva mișcări de trupe?

–Nu, parametrii rămân neschimbați. Echipele Alfa și Beta sunt pe poziții. Totul e pregătit, răspunse Roman pe un ton sec.

–Bun, o să vă pun în temă cam pe unde suntem. Am reușit să accesăm rețeaua lui Van Breitenkamp și am obținut o locație potențială pentru depozit. Avem o serie de coduri pregătite pentru a anula sistemele de

securitate. Scott și echipa lui se vor infiltra să recupereze virusul, Vallis și Fiona li se vor alătura. Imediat ce primim confirmarea, vă dau undă verde să declanșați secvența următoare. După părerea noastră, putem atinge obiectivele misiunii și declanșa faza finală în parametrii actuali. Ținta principală e pe drum, va ajunge la punctul zero în aproximativ patruzeci de minute. Vă puteți activa acum și-l ridicați din afara perimetrului, ori puteți aștepta. Webb, tu decizi.

Webb analiză din nou informațiile, conștient de faptul că Brett încălca protocolul cerându-i părerea, în loc să-i dea un ordin direct.

–Profilul inițial a rezistat până acum, cu toate actualizările aferente. Nu văd de ce-aș devia de la el în faza actuală. Așteptăm.

–De acord. În felul ăsta, evităm noi variabile. Roman, configurează grila în așa fel încât să-i trimită un avertisment lui Webb cu zece minute înainte de sosirea ultimei limuzini. Webb, reactualizează pozițiile trupurilor mobile de pe iaht. Noi trecem totul prin simulatoare pentru o ultimă dată, vă trimit rezultatele în cinci minute.

Webb reintroduse pozițiile gărzilor mobile aflate pe iaht în grilă, privind cum sistemul se actualiza. Auzi un zgomot în spatele lui și se întoarse cu arma pregătită. Marius și Alina se strecurară în baraca din metal în care era ascuns. Amândoi erau gătiți nevoie mare, pregătiți să se alăture petrecăreților de pe iaht.

–Care-i treaba? întrebă Alina, privind ecranul peste umărul lui. Avem undă verde?

–Încă nu. Webb reactivă legătura cu sediul central. Marius și Alina sunt aici, gata de petrecere.

Îl auzi pe Roger cum se sfătuia cu Brett și Oliver.

–Să mai aștepte, veni răspunsul. Roman ne va anunța când ajunge ținta principală. Webb, echipa Alfa să-și ocupe pozițiile pentru faza a doua. Roman și echipa Beta să rămână deocamdată pe loc.

–Am înțeles. Webb întrerupse legătura și le făcu semn lui Marius și Alinei să ia un loc în spațiu. Mai aveți de așteptat.

Table Mountain, Cape Town

Fiona ieși pe terasa vilei lui Van Breitenkamp și se așeză într-un balansoar. Urmări cu privirea cele câteva păsări care vânau insecte în tufișurile de pe marginea piscinei. Trei crabi roz își cărau anevoie platoșele, retrăgându-se sub ele imediat ce detectau un pericol iminent. Numai cleștii rămâneau vizibili, gata de apărare. Fiona zâmbi, amuzată de spiritul lor războinic.

Auzi ușa de la intrare și privi peste umăr. Vallis își făcu apariția cu

două pahare mari de ceai cu gheață în mâini, închizând cu cotul ușa după el. Se apropie de ea și-i întinse unul dintre pahare fără niciun cuvânt.

–Ce face Ford? îl întrebă.

Privirea lui se îndreptă către ocean.

–Are febră mare. Alex îi ia sânge pentru microscop.

Fiona clătină din cap cu o expresie frustrată. Vallis îi puse o mână pe umăr.

–Nu e un inamic cu care ne putem lupta. Mâna lui o strânse de umăr. Vine cineva.

Își abandonară paharele și se ascunseră la marginea terasei, cu armele deja pregătite. Un microbuz bleumarin se apropie și trase în fața intrării. Portiera se deschise și coborî un singur pasager cu o geantă mică într-o mână. Urcă treptele în grabă, cu privirea fixată pe ușa de la intrare.

Doctorul Henry O'Brian era un bărbat în jur de patruzeci de ani, cu toate că părea mult mai în vârstă. Nu datorită multelor fire albe din părul roșcat, ori constituției fragile, nici măcar datorită pielii mult prea albe, ce tindea să se ardă la soare, ci datorită expresiei obosite din ochi și a zecilor de linii minuscule ce-i înconjurau.

Vallis și Fiona păși pe terasă.

–Unde e? întrebă O'Brian, îndreptându-se spre ei.

–Izolat în zona laboratorului, îi răspunse Vallis. Alex s-a baricadat cu el. Pregătește mostra de sânge.

–Arată-mi, fu tot ce mai spuse doctorul.

Vallis îl conduse până în fața ușii încuiate a laboratorului și întinse mâna după receptorul unui telefon, pe care i-l întinse. Alex răspunse după câteva secunde.

–Deschide ușa, îi ceru O'Brian, apoi privi peste umăr la Vallis. Încuiem din nou după ce intru. Îmi asum toată responsabilitatea de acum încolo.

Se auzi un scârțâit, apoi zgomotul de metal pe metal și zăvorul greu se deschise. Ușa masivă se mișcă câțiva centimetri. Alex îl privi pe O'Brian prin deschizătură.

–Tu ești doctorul?

O'Brian încuviință din cap.

–Vino cu mine.

O'Brian se strecură înăuntru, ușa închizându-se după el cu un sunet final de metal. Vallis rămase pe loc, privind prin fereastra micuță cum cei doi bărbați se îndepărtau pe coridorul luminat. Oftă, întrebându-se dacă avea să-i mai revadă vreodată.

⌖

Alex se opri în fața ușii camerei lui Ford.

–Laboratorul se află la capătul coridorului, indică Alex cu o scurtă privire în direcția respectivă. Am pregătit o mostră de sânge pentru analize. Ar trebui să te apuci de lucru imediat. Eu o să rămân cu Ford.

–Dacă are Ebola, probabil niciunul dintre noi nu va părăsi locul ăsta viu, îl avertiză O'Brian.

Alex dădu din cap în semn că a înțeles și privi prin fereastră la prietenul său întins pe pat. Fără să ezite, deschise ușa și intră. Ford deschise ochii. Pupilele îi erau sticloase și dilatate din cauza febrei, dar se fixară pe fața lui Alex.

–Alex...

–Sunt aici.

–Dacă nu m-aș simți de parcă m-a călcat trenul, ți-aș trage un cap în gură. Te-am crezut mort toți anii ăștia, reuși să spună Ford înainte ca ochii să i se închidă din nou.

Ford devenise partenerul lui Alex aproape imediat după recrutarea lui în organizația Elite. Prietenia care se legase între ei încă din primul moment se adâncise tot mai mult, Ford devenind singurul suflet căruia Alex îi destăinuia cele mai intime secrete. Lucraseră împreună, își salvaseră viața reciproc, împărțind momente dintre cele mai brutale pe teren, încrederea pe care o aveau unul în celălalt pietrificându-se de fiecare dată când priveau moartea drept în ochi.

Alex zâmbi cu tristețe.

–Dacă te faci bine, îți dau voie s-o faci.

Minutele se transformară în trecut. Într-un târziu, ușa camerei se deschise și doctorul O'Brian intră cu o mină triumfătoare.

–Nu e Ebola! exclamă cu un zâmbet larg, apropiindu-se de patul lui Ford. Scoase o seringă goală din buzunar, palpă o venă, apoi introduse acul. O să mai iau o mostră de sânge, să încerc o identificare cu anticorpi monoclonali. Ridică privirea spre Alex. Asta mă va ajuta să confirm ceea ce bănuiesc deja a fi febră dengue. E transmisă de țânțari și la început poate fi deosebită cu greu de alte forme virale. Poți să stai liniștit, nu se ia, adăugă pe un ton glumeț, apoi redeveni serios, ca și cum abia atunci și-ar fi dat seama că Alex intrase în camera aceea crezând că prietenul său era infectat cu o boală contagioasă incurabilă.

Cei doi bărbați se priviră pentru un moment, apoi înclinară din cap în semn de respect. Doctorul O'Brien se întoarse pe călcâie și scotoci într-un dulăpior aflat la capul patului, de unde scoase un lighean mic de plastic și o cârpă din bumbac. Turnă alcool medicinal în lighean și i-l întinse lui Alex.

–Dacă vrei să-l ajuți, șterge-l cu alcool. O să-l ajute.

Alex încuviință din cap și luă ligheanul. Înmuie cârpa în alcool și o stoarse, apoi tamponă fruntea transpirată a prietenului său.

–O să te faci bine, Ford, șopti. Și-o să poți să-mi tragi capul ăla în gură...

⌖

Vallis se întoarse pe terasă chiar în momentul în care Scott Wallick și echipa lui coborau dintr-un microbuz.

Scott Wallick, un agent senior staționat la cartierul general al organizației Elite din Milano, era un bărbat înalt, cu păr blond tuns scurt în stil militar și ochi albaștri cu inflexiuni metalice, care sugerau că posesorul lor le văzuse și le făcuse pe toate. Și chiar așa era. În ultima vreme, umbla zvonul că Brett îl pregătea să devină asistentul lui, poate chiar succesorul lui într-o bună zi, lucru pentru care nu-l invidia nimeni. Să fii nevoit să-ți petreci o bună parte din zi în compania lui Brett nu era ceva de invidiat.

–E posibil să avem o locație pentru virus, îl informă Scott pe Vallis imediat ce ajunse lângă el. Peștera din spatele cascadei.

Vallis dădu din cap în semn că a înțeles.

–Atunci să nu mai pierdem timpul.

O luară pe același drum urmat de Alina și Alex cu o noapte înainte. Vegetația era suficient de densă încât să le încetinească înaintarea. Când ajunseră la cascadă, agenții operativi intrară în liniște în apă, cu armele deasupra capului, apropiindu-se de peșteră. Intrarea era deja vizibilă. Vallis ieși primul din apă și păși cu grijă înăuntru. Înaintă aproximativ zece metri și se opri în fața unei uși blindate.

–Oliver, scanez pentru sisteme de securitate, șopti.

–E curat, veni răspunsul lui Oliver o secundă mai târziu. Introduc codurile.

Urmă un clic și Vallis deschise ușa. Pătrunse pe un coridor destul de bine iluminat, cu arma pregătită. Restul agenților se strecurară în spatele lui, răsfirându-se în formații de doi câte doi. Coridorul avea o bifurcație, de unde porneau încă trei coridoare pe fiecare parte. Locul părea părăsit, dar aparențele puteau fi înșelătoare. Agenții se răspândiră pe coridoarele secundare, înaintând cu băgare de seamă, în timp ce Vallis și Fiona își aleseră coridorul principal.

–Scott? șopti Vallis.

–Gata la semnalul tău, sosi răspunsul cu promptitudine.

–Inițiază secvența.

–Secvență inițiată, confirmă vocea lui Oliver în căști. Treizeci de secunde până la anihilarea sistemului de securitate în sectorul central, șaizeci de secunde până la izolarea sectorului din sud-est.

–Acum! ordonă Vallis.

Așteptă până când trei agenți ocupară coridorul central, apoi le făcu semn celorlalți să-l urmeze. Se mișcară rapid, cercetând câteva camere pe care le întâlniră în cale.

–Șapte inamici în fața voastră, îi informă Oliver. Ușa din stânga.

Vallis deschise ușa indicată și se rostogoli în cameră, împroșcând spațiul redus cu o ploaie de gloanțe. Scott îl acoperi, urmat de Fiona. În câteva secunde, gărzile fură anihilate. Fiona se spijini de Vallis pentru un moment în timp ce supraveghează coridorul.

–Trebuie să găsim laboratorul, spuse el, un sentiment de neliniște cuprinzându-l treptat.

–Drept înainte față de poziția voastră, îi răspunse vocea lui Oliver în ureche.

–Hai să ne mișcăm, ordonă Vallis, conducând grupul de agenți.

Fiona observă că Scott se deplasa ceva mai greoi. Privirea îi coborî la piciorul lui drept. Materialul pantalonului era îmbibat cu sânge în dreptul pulpei. Vallis își încetini înaintarea când se apropie de o cotitură a coridorului.

–Ne apropiem de laborator. Ceva nou?

–Trei în hol, restul în două camere adiacente, îl informă Oliver. Nu trageți în interiorul laboratorului... nu cred că e-n interesul nostru să spargem ceva pe acolo.

Vallis scoase două grenade cu gaz din rucsac. Își ridică privirea când cei trei agenți care rămăseseră în coridorul principal li se alăturară.

–Suntem gata. Securizați ușile la semnalul meu.

Înaintară, alunecând ca niște umbre pe lângă pereți. Jumătate dintre agenți se ocupară cu lichidarea gărzilor din hol, în timp ce Vallis și Fiona aruncară câte o grenadă în fiecare cameră.

–Încuie! strigă Vallis.

Oliver activă sistemul de securitate și ușile se blocară cu un scrâșnet înfundat. Scott se propti de peretele din spatele lui și alunecă la pământ.

–Uși securizate, secvență completă, raportă Vallis cu voce joasă.

–Toate coridoarele sunt curate, avem laboratorul sub control, îl informă Oliver.

⌖

Scott se sprijini de perete și închise ochii. Se simțea amețit. Sângele formase deja o baltă sub pulpa lui. Îl simțea cald și lipicios. Se concentră la vocile din ureche, ascultând raportul liderilor de echipe. O durere surdă în pulpă îl făcu să deschidă ochii. Fiona îi tăiase materialul pantalonilor și acum îi curăța rana. Aplică antibiotic pe punctele de intrare și ieșire a glonțului și-l pansă cât putea de strâns, încercând să oprească sângerarea. Dar sângele continua să curgă șuvoaie.

–Probabil glonțul a atins o arteră, se încruntă ea. Vallis, ajută-mă, trebuie să aplicăm mai multă presiune.

Vallis se lăsă pe genunchi lângă ei. Scott începu să tremure, buzele căpătându-i o tentă vineție. Fiona îi încheie geaca, în timp ce Vallis își scoase propria geacă pentru a-l înveli. Fiona scoase o sticlă cu apă din rucsac.

–Bea, ai nevoie de lichide.

Scott bău cu lăcomie. Fiona se așeză lângă el, sprijinindu-i capul pe umărul ei. Rămaseră acolo, într-o pace relativă, ascultând murmurul de voci din ureche.

–Exterior securizat, raportă Oliver. Echipele secundare curăță zona. Collins, raportează.

–Patru morți, trei răniți, unul în stare critică.

–Echipa medicală e pe drum. Vallis, raportează.

–Niciun mort, un rănit în stare critică.

–Rămâi pe recepție.

–Echipa unu, pregătiți prizonierii pentru transport. Echipa doi, deplasați-vă la punctul de extracție. Collins, coordonează extracția pe canalul A, ordonă vocea lui Brett. Vallis, intră în laborator și găsește virusul.

Vallis își puse o mască de gaze și așteptă ca Oliver să deblocheze ușile. Gărzile erau împrăștiate pe jos, unii dintre ei începând deja să miște. În timp ce echipa unu se ocupa de ei, pregătindu-i pentru transport, Vallis răscoli laboratorul în căutarea recipientelor care conțineau mostrele de virus. Nu găsi nimic.

–Brett, nu e nimic aici.

–Ce vrei să spui?

–Exact ce-am spus. Laboratorul e gol.

Urmă un moment de tăcere, dens precum un zid din beton armat.

–Evacuați zona, ordonă Brett într-un final. Securizați toți prizonierii și plantați explozibilul. Activăm cea de-a doua locație.

Milano, Italia

Privirea lui Oliver se îndreptă către Brett și Roger, așteptându-și ordinele. Situația începea să scape de sub control. Dacă nu găseau virusul înainte de licitație, totul era posibil. Chiar și inimaginabilul.

–Oliver, fă-mi legătura cu Webb, îi ceru Brett.

–Aici, se auzi vocea lui Webb într-o secundă.

–Avem o problemă. Laboratorul e gol. Există o a doua locație pentru virus, dar e în zona industrială a portului, mult prea departe pentru ca Vallis și restul echipelor să ajungă în timp util. Tu, Marius și Alina va trebui să vă descurcați singuri.

–Am înțeles.

–Marius, interveni Roger.

–Aici, răspunse Marius imediat.

–Chestia asta începe să devină mult prea periculoasă și nu-mi place deloc. Fă posibilul și apoi imposibilul, dar găsește nenorocitul ăla de virus înainte de începerea licitației.

–Am înțeles.

Portul Table Bay – Cape Town

Depozitele se extindeau până aproape de chei, umbrele începând să devină tot mai dense prin labirintul de alei și căi de acces odată cu apusul soarelui. Microbuzul încetini pe măsură ce se apropie de depozitul central, o clădire veche cu ferestre sparte și pereți cojiți. Marius, Webb și Alina făcură o ultimă verificare de rutină a armelor și încărcăturilor cu explozibil.

–Oliver, dă-mi un număr aproximativ, ca să știm la ce ne așteptăm, spuse Alina, trăgându-și cagula pe cap.

Renunțase la rochia elegantă în favoarea echipamentului de teren, doar ochii verzi fiindu-i acum vizibili de sub materialul negru.

–Pe grilă îmi apar în jur de zece. Activitate intensă la parter, îi zumzăi vocea lui Oliver în ureche.

–Care e limita de timp estimată?

–Maximum o oră.

Marius îi făcu semn Alinei.

–Te ocupi de exterior. Plantează explozibilul în zona de acces și atașează câteva încărcături la intrarea principală pentru orice eventualitate. Nu ne asumăm niciun fel de risc. Nu intră și nu iese nimeni. Eu mă ocup de interior, după care caut virusul și plasez explozibilul.

–Păziți-vă spatele, le spuse Webb cu voce joasă.

Alina dădu din cap, apoi îl urmă afară pe Marius. Webb îi privi cum dispar în întuneric și închise ușile cu un oftat îngrijorat. Se reîntoarse la panoul de control pentru a le activa transmițătoarele. Urmări pe ecran cum Alina se apropia rapid de zona de acces. Marius pătrunsese deja în clădire și înainta ceva mai încet.

–Doi pe scara de incendiu în stânga ta, îl informă prompt, făcând o grimasă când auzi schimbul de focuri.

–Câți am pe coridor? se auzi vocea lui Marius câteva momente mai târziu.

–Nu văd decât trei deocamdată, dar mai vin încă cinci dinspre zona de acces.

Timp de câteva minute, nu mai auzi decât schimbul intens de focuri, apoi din nou vocea lui Marius:

–Nu pot trece pe aici. Alina, detonează explozibilul de lângă tiruri, să-i atragi afară.

–Dacă fac asta, declanșez o reacție în lanț, veni răspunsul prompt. Dă-mi câteva minute să plasez o încărcătură la capătul cheiului.

–Fă-o.

Webb privi punctul luminos de pe ecran care îl înfățișa pe Marius cu o îngrijorare crescândă. Se apropiase mai mult de laborator, dar acum avea inamici și în față și în spate.

–Detonez în douăzeci de secunde! strigă Alina. Mă îndrept către punctul de extracție să-l acopăr pe Marius!

Webb simți tremurul exploziei și urmări cum gărzile care-i tăiau lui Marius accesul către laborator se repliară în direcția respectivă.

–Marius, ai drum liber! Dă-i bătaie!

Pe ecran, punctul roșu care era Marius înaintă rapid și pătrunse în laborator.

–Ai patru pe coridor în spatele poziției tale. Se apropie. Îi vezi?

Liniște.

–Marius, raportează, insistă Webb după ce auzi o serie de împușcături, urmate de câteva gemete.

–Am virusul, răspunse Marius după câteva momente. Plantez explozibilul acum. Câteva momente de liniște, apoi din nou vocea lui Marius: Webb, detectezi ceva suspect în sistem? Mă aflu în fața unui ecran pe care se derulează un program cu numărătoare inversă.

–Verific acum. Dă-mi de veste când ești pregătit pentru detonare.

Webb se întoarse către alt ecran și introduse codul de acces pentru a pătrunde în sistemul lui Van Breitenkamp. Găsi programul la care se referise Marius, privind numărătoarea inversă cu un gol în stomac.

–E o secvență de auto-distrugere, concluzionă Marius pe un ton calm.

În momentul următor, ecranul lui Webb afișă aceeași concluzie.

–Probabil am declanșat-o atunci când am accesat sistemul, comentă Webb, clătinând din cap.

Continuă să privească neputincios la încercările lui Marius de a opri programul, totul întrerupt de un nou val de schimb de focuri.

–Marius, ieși afară de acolo! se auzi vocea lui Roger.

–Încerc, veni răspunsul acoperit de noi împușcături.

–Vin înăuntru, interveni vocea Alinei.

–Nu! răspunse Marius pe un ton ferm. Drumul e blocat. O să găsesc o altă ieșire.

Alina ezită în dreptul intrării principale, auzind schimbul intens de focuri de la etajul unu.

–Webb, găsește-i o ieșire!

–Singura alternativă e prin punctul nordic, dar zona e încă fierbinte, replică Webb. Ai nevoie de cel puțin două minute ca să ajungi în zona de siguranță. Patru minute până la declanșarea secvenței de auto-distrugere.

Webb privi neputincios cum toate intrările și ieșirile fură marcate pe ecran cu o lumină verde intermitentă. După câteva momente, lumina deveni de un roșu constant. Programul de auto-distrugere începu să blocheze toate căile de acces în clădire. Degetele îi zburară pe tastatură, într-o încercare disperată de a întrerupe secvența.

–Webb, ce naiba se întâmplă? întrebă Roger.

–Programul de auto-distrugere blochează toate căile de acces... interne și externe. Nu-l pot opri. Alina, pleacă naibii de acolo! Marius, unde ești?!

–Marius! strigă și Alina în timp ce alerga cât o țineau picioarele către ieșire, reușind să plonjeze afară înainte ca ușa grea de metal să se închidă în urma ei. Marius, șopti cu privirea la clădire.

Se auzi un tunet înfundat, apoi flăcările izbucniră prin geamurile care se transformară într-o ploaie măruntă de sticlă. Marius se materializă chiar în mijlocul lor, zburând prin aer și apoi rămânând suspendat de cablurile electrice pe care și le legase în jurul taliei. Împinse în perete cu picioarele, tăind în același timp cablurile cu un cuțit, și se prăbuși greoi la pământ. O altă explozie îl împroșcă cu cioburi și moloz.

Alina se ridică și alergă spre el, apucându-l din mers de o mână și trăgându-l după ea. Clădirea se transformă într-o bilă de foc în spatele lor. Se prăbușiră în spatele unui container din metal, simțind cum pământul se cutremură cu fiecare explozie în parte. Vocea lui Brett le urla în căști,

dar nu puteau auzi ce spune. Alina fu cuprinsă de panică, privind trupul nemișcat al lui Marius. Îi luă pulsul cu mâini tremurânde, răsuflând ușurată când îl simți sub degete. Îi scoase rucsacul cu încărcătura periculoasă, verificând dacă recipientul cu virusul era intact.

–Suntem teferi, raportă într-un târziu. Webb, adu microbuzul ăla mai aproape dacă poți, că nu cred că ne mai țin picioarele să venim noi la tine.

Marius deschise ochii și-o privi.

–Să văd ce pot face, răspunse vocea lui Webb.

Marius se ridică în genunchi și vomă, stomacul contractându-i-se violent datorită fumului inhalat. Alina îl masă pe spate.

–Webb e pe drum. Poți să mergi?

Marius încuviință din cap. Alina îl ajută să se ridice în picioare, petrecându-i brațul pe după umerii ei pentru a-l ajuta să-și găsească echilibrul. Microbuzul opri lângă ei și Webb le întinse o mână pentru a-i trage înăuntru. Marius se prăbuși pe un scaun, cu coatele pe genunchi și capul aplecat în față, încercând să-și stăvilească greața.

–Webb, raportează! auzi vocea lui Roger în căști.

–Am recuperat virusul, șopti Marius.

–Slavă Cerului, oftă Roger. Ești întreg?

–Acum da, răspunse Marius, ridicându-și privirea la Alina.

Table Mountain, Cape Town

Apusul incendiase norii la orizont, culorile perindându-se rapid de la roșu aprins la violet și, într-un final, la negru. Ford își strânse pătura în jurul lui. Febra îi scăzuse, lăsând în urmă o permanentă senzație de frig. Imediat ce începuse să se simtă mai bine, insistase să se ridice din pat. Aerul proaspăt îi făcea bine. Își îndreptă privirea către Alex, care sorbea dintr-un pahar cu Scotch.

–Ai intrat în camera aia, crezând că sunt infectat cu Ebola.

Alex dădu din cap, ochii lui părând aproape negri în lumina torțelor aprinse ceva mai devreme de către doctorul O'Brian.

–Nu cred că mai am putere să-ți trag capul ăla în gură, glumi Ford fără prea mare tragere de inimă. Toți anii ăștia, Alex... m-am forțat să accept că ești mort.

Alex puse paharul pe masă și se apropie pentru a-i pune o mână pe umăr. Tăcerea se așternu din nou, privirile lor evadând către hăul negru care devenise oceanul.

–Și eu m-am forțat să accept că sunt mort, răspunse Alex într-un târziu. Când mi-am primit ordinele, chiar am trecut printr-o perioadă

de răzvrătire. Am fost la un pas să vă contactez. Pe tine, pe Alina, sau pe amândoi... nici nu mai știu. După care n-a mai fost loc de altceva în afară de adaptare. Atunci am murit cu adevărat.

Ford se mulțumi să dea doar din cap. Ușa vilei se deschise, lumina electrică năvălind afară. Fiona își făcu apariția.

–Doctorul spune că trebuie să te odihnești, i se adresă lui Ford.

Ford zâmbi când observă îngrijorarea sinceră din ochii ei.

–Adevărul e că aș trage un pui de somn, recunoscu în timp ce se ridica în picioare. Cum se simte Scott?

–E ceva mai bine și doarme, ceea ce-ar trebui să faci și tu. Haide, te conduc.

–Da, să trăiți, chicoti Ford. Femeile tind să devină posesive în preajma mea, îi aruncă peste umăr lui Alex.

Alex îi aranjă pătura în jurul umerilor.

–O să fiu aici când te trezești.

–Ar fi bine... ți-am rămas dator cu un cap în gură.

Alex îl privi cum se îndepărtează, clătinând din cap la încercările zadarnice de flirt cu Fiona. Își recuperă paharul de pe masă și-l dădu peste cap. Vallis ieși din vilă și se apropie de el.

–Vaccinul lui Van Breitenkamp e nul. Ambii pacienți infectați cu Ebola au murit acum o jumătate de oră.

Alex nu spuse nimic, continuând să privească hăul din fața lor. Vallis îl studie cu coada ochiului. Misterul care-l învăluia pe cel mai bine cotat agent operativ Elite îl intrigase dintotdeauna. Îl admira și-i invidia puterea de concentrare și control. Alex era inteligent, poseda un inegalabil sânge rece și era cel mai formidabil agent cu care lucrase vreodată. Desigur, îl invidia și pentru conexiunea inexplicabilă pe care o avusese odată cu Alina. Dar după opt ani de muncă sub acoperire, părea complet schimbat. Vallis era convins că asta se datora în principal faptului că fusese nevoit să renunțe la Alina. Definitiv. Dacă înainte de presupusa sa moarte Alex inspira pericol, acum părea de-a dreptul letal. Vallis se întrebă cu o strângere de inimă dacă aflase despre noaptea lui de dragoste cu Alina. Nu fusese ceva real, o știa prea bine. Numai disperarea resimțită în urma pierderii lui Alex o împinsese în brațele lui.

–Bine te-ai întors printre cei vii, Alex, murmură, făcând cale întoarsă către vilă și lăsându-l singur în întuneric.

Era foarte curios cum aveau să decurgă lucrurile între Alex și Alina. Dar încă și mai interesantă avea să fie interacțiunea dintre Alex și Marius.

Waterfront Marina, Cape Town

Ceea ce faci în ajun de An Nou, vei face tot anul următor. Marius nu fusese niciodată un bărbat superstițios, dar acum începea să creadă că zicala aceea era adevărată. Încercă să-și amintească unde se aflase cu un an în urmă în noaptea de Revelion. Brazilia, asasinând un traficant de droguri. Și acum iată-l în Cape Town, pe un iaht de lux, pregătindu-se să ridice un reprezentant Al'Qaeda din mijlocul unei petreceri fastuoase, în timp ce le permitea camarazilor săi să-l răpească pe Van Breitenkamp, căruia Ford îi atașase fără știrea lui un transmițător în ochelarii de vedere. Odată ce acea fază a misiunii era îndeplinită cu succes, el și Alina primiseră ordin să arunce în aer iahtul, făcând ca totul să pară doar un accident nefericit.

Se sprijini de balustrada lăcuită și sorbi din paharul cu șampanie, căutând-o din priviri pe Alina printre invitații gătiți la patru ace. Îi auzi vocea în cască, în timp ce flirta cu ținta.

Yacuub Yousef Al-Mulla, liderul celulei Al'Qaeda din Africa de Sud, era un ticălos cu nas borcănat și o grămadă de păr facial. Nu durase prea mult până să fie complet vrăjit de Alina. Un zâmbet cochet, o bătaie din gene, o atingere ca din greșeală și Al-Mulla îi căzuse în mreje. La fel și Marius... pe de altă parte, el se îndrăgostise nebunește de ea din momentul în care o văzuse pentru prima oară într-o poză pe care i-o arătase Roger.

Alina, superbă în rochia ei aurie ce într-adevăr o învăluia ca într-o aură, și Al-Mulla, mic și îndesat precum un sac de carofi, îi apărură chiar atunci în raza vizuală, dânsând cu entuziasm. Al-Mulla îi șopti ceva la ureche și Alina chicoti amuzată, apoi îl trase după ea în direcția barului. Semnalul pentru ca Marius să intre în scenă. Puse paharul pe o masă și se apropie de cei doi.

–Bună seara. Mi-e teamă că v-am lovit mașina în parcare, i se adresă lui Al-Mulla.

Al-Mulla îi aruncă o privire ucigătoare.

–Ce mașină?

–Un Jaguar alb, dacă-mi amintesc bine.

–Allah... ai idee cât de scumpă e?

–Tocmai de aceea, aș dori să mă urmați afară, pentru a face toate aranjamentele necesare, îi răspunse Marius pe un ton politicos. Vă asigur că banii nu sunt o problemă.

Al-Mulla își întoarse privirea către Alina, părând tentat s-o ducă undeva într-o cabină ferită de ochii lumii și să dea naibii mașina. Lăcomia învinse.

–Nu lipsesc decât un minut, i se adresă înainte de a-l urma pe Marius.

Alina îi oferi un zâmbet înțelegător.

–Alina, raportează, auzi în ureche vocea lui Brett câteva momente mai târziu.

–Marius e cu Al-Mulla, se îndreaptă către parcare, murmură după ce sorbi din paharul cu șampanie. Mă duc să-i asigur spatele.

–Rămâi pe poziție, interveni vocea lui Oliver. Marius și Webb l-au băgat deja în microbuz. Marius se întoarce imediat ce termină acolo.

–Minunat. Alina sări jos de pe scaunul de bar. Atunci mă duc să verific explozibilul.

–Ăăăă... negativ.

–Cum adică, *negativ*? Profilul misiunii indică faptul că...

–Știu ce indică profilul misiunii, o întrerupse Oliver, dar tu ai ordin să rămâi unde ești.

–Pentru ce?

Făcu o grimasă când îl auzi cum strănută cu putere.

–Cred că mă paște o gripă, spuse el un moment mai târziu, trăgându-și nasul.

–Oh, drăguțul de tine, îl ironiză Alina.

–Mda, total de acord.

–Lasă vrăjeala, Oliver. De ce naiba vrei să rămân aici?

–Rămâi pe recepție, te contactez într-un minut.

Alina oftă exasperată, îndreptându-și atenția către orchestră. Muzica sud africană nu-i spusese niciodată prea multe. Fusese un chin să se prefacă încântată că dansează pe ea.

–Alina? reveni vocea lui Oliver.

–Aici.

–Avem suficienți agenți care să se ocupe de explozibil. Tu ești singurul agent din sala principală, și al doilea...

Alina, ca de altfel și restul invitaților, fu surprinsă atunci când orchestra schimbă radical tonul, începând să cânte o variantă destul de reușită a melodiei *Perfidia*. Asta i se păru suspect, din moment ce dansase cu Alex la Monte-Carlo pe melodia aceea, în prima lor noapte împreună. Întoarse capul pentru a-l fixa cu privirea pe bărbatul care apăruse de niciunde lângă ea.

–Al doilea e aici, termină în locul lui Oliver, care-i strănută din nou în ureche.

–Splendid. Ascultă, dacă nu mai aveți treabă cu mine, eu mă retrag. Vezi că-ți întrerup comunicațiile, că m-a amenințat Alex cu moartea dacă n-o fac. Bănuiesc că voi doi aveți ceva de discutat în privat. Ești ok?

–Da, sunt ok.

Și cu asta legătura se întrerupse. Alex se întinse să-i ia mâna.

–Mă bucur să aud asta, spuse, trăgând-o în brațele lui.

–Nu știu cât de bucuros vei fi să afli că nu sunt disponibilă, replică Alina, dar nu se opuse.

–Da, nu ești disponibilă decât pentru Marius, am înțeles asta, clarifică Alex. Vrei să dansăm? Nu știu dacă-ți mai amintești, dar am dansat o dată pe melodia asta la Monte-Carlo.

–*Perfidia*. Alina îi zâmbi, punându-i un braț pe după gât, îngăduindu-i s-o conducă în timp ce începură să se legene pe ritmul muzicii. Ipocrizie, trădare, minciuni... într-un cuvânt, noi.

–Taci din gură, Alina, îi spuse Alex pe un ton amiabil.

–E adevărat.

–Ba nu e.

–Cât i-ai plătit să cânte prostia asta?

–Prea mult. O trase mai aproape. Speech-ul lui Van Breitenkamp e programat după focurile de artificii. Dacă Al'Qaeda decide să-l răpească, ar trebui s-o facă cu puțin înainte. Tu și Marius vă ocupați de iaht, dar numai când și dacă Van Breitenkamp dispare din peisaj. Oliver reactualizează PDA-urile cu noile informații în timp real. Mai există și posibilitatea ca Van Breitenkamp să nu dispară și atunci vom fi nevoiți să luăm iahtul cu asalt.

–Am înțeles.

–Dacă se ajunge la asta, arma ta e mai mult decât insuficientă.

–Ai încercat vreodată să ascunzi un pistol de 9 milimetri într-o poșetă de seară?

–Nu în ultimul timp.

–Nici nu încerca. Nu-ți face griji, la nevoie mă descurc cu ce am. Așa m-a învățat mentorul meu, spuse Alina pe un ton acid.

–Îmi fac mereu griji pentru tine.

–Serios? N-am prea simțit asta în ultimii opt ani.

–Am vegheat mereu asupra ta, chiar dacă nu m-ai văzut.

–Mă bucur să aud asta, Alex... înseamnă că ai fost acolo de fiecare dată când am vrut să-mi zbor creierii și în fiecare misiune în care am fost la un pas să mă las ucisă. Probabil ai fost lângă mine în ziua în care te-am înmormântat și în fiecare noapte în care am adormit plângând, pentru ca dimineața s-o iau de la capăt.

Alex își coborî privirea la ea, ochii lui verzi-albaștri plini de regret.

–Îmi pare rău că a trebuit să treci prin asta. Mi s-a interzis să te contactez în vreun fel. Nu siguranța mea a fost pusă în discuție, ci a

ta. Dacă aș fi încercat să iau legătura cu tine în orice fel, ți-aș fi pus viața în pericol. N-am avut încotro, Alina. Și cea mai mare pedeapsă pentru asta e faptul că te-am pierdut.

Continuară să se privească tăcuți până când melodia se termină. Orchestra păru să răsufle ușurată și reluă un cântec sud african. Alex păși înapoi și-i sărută mâna exact în momentul în care comunicațiile se reactivară și vocea lui Oliver izbucni în căști:

–Van Breitenkamp ajunge în cinci minute.

Alex o mai strânse o dată de mână, după care se pierdu în mulțime. Van Breitenkamp își făcu apariția, zâmbind și strângând mâinile celor care îi ieșeau în întâmpinare. Nu părea deloc îngrijorat în legătură cu prezentarea și licitația, ba din contră, nerăbdător să înceapă. Alina bănui că habar nu avea despre faptul că recuperaseră virusul.

–Fiți cu ochii în patru, auzi vocea lui Brett în ureche. Al'Qaeda va acționa în scurt timp.

Un moment mai târziu, Alex confirmă:

–Sunt cinci. Unul se apropie de Van Breitenkamp din spate, restul din stânga scenei.

Sala se umpluse de murmurul a sutelor de conversații în surdină. Aparent neobservați, cei cinci bărbați se strecurară printre invitați, apropiindu-se de Van Breitenkamp. Erau camuflați perfect de mulțime, singurul indiciu care-i dădea de gol fiind înaintarea constantă. Îl înconjurară dintr-o dată și atunci se întâmplă. Îl încadrară ca într-o menghină, extrăgându-l pe punte printr-o ușă laterală. Totul se întâmplase atât de rapid și de eficient, încât Van Breitenkamp nici măcar nu avusese timp să protesteze. Se terminase. Invitații se înghesuiră la babord, în așteptarea focurilor de artificii și a numărătorii inverse până la debutul noului an.

La pupa, Marius se dezbrăcă rapid de tuxedo-ul negru pe care-l purta. Lângă el, Alina își trase bretelele rochiei vaporoase de pe umeri, lăsând-o să alunece la podea. Se suiră la unison pe balustrada lăcuită și rămaseră în echilibru, ascultând vocile care numărau secundele rămase până la intrarea în noul an.

–Zece, nouă, opt...

Ceea ce faci în ajun de An Nou, vei face tot anul următor. Era o prostie să creadă în zicala aceea inocentă, dar Marius inhală parfumul discret al Alinei și-și dori din tot sufletul ca noul an să le aducă ceva cu totul diferit. Întinse mâna și o mângâie pe obraz.

–Șase, cinci, patru...

Privirea ei se fixă în a lui, buzele i se întredeschiseră ca pentru un sărut.

–Trei, doi, unu...

Nu auziră uralele care întâmpinau noul an și nu văzură artificiile colorate explodând deasupra falezei.

–La Mulți Ani, *mi amore*, șopti Marius.

Un zâmbet trist pluti pe buzele ei.

–La Mulți Ani.

Marius o luă de mână și se lăsară să cadă pe spate în gol, afundându-se în apa întunecată și caldă a oceanului. Explozia uriașă lumină cerul cât o mie de focuri de artificii, celebrând un nou început.

✦

Pierdut pe vecie

Milano, Italia

Alex își parcă motocicleta BMW F650 în parcarea subterană și-și scoase casca. Avea cam o oră până se reîntorcea Alina de la sesiunea ei zilnică de jogging. Suficient timp cât să gătească ceva delicios pentru cină... una pe care spera ca ea s-o mânânce, nu să i-o arunce în cap.

Luă cele două sacoșe cu cumpărături și se îndreptă către lift, folosindu-se de niște metode cât se poate de ilegale pentru a intra în apartamentul ei. Din sufragerie se auzea muzică în surdină și pe masă se afla un pahar pe jumătate plin cu vin roșu. Alex zâmbi. Așadar, Alina mințise. Nu renunțase complet la lucrurile care-i aminteau de el. Își scoase geaca de piele și o puse în cuier, scanând cu privirea locul unde locuia femeia care-i bântuise visele în ultimii opt ani. Simți o durere surdă în inimă când recunoscu semnele plecărilor pe fugă, fără îndoială datorate unor misiuni și *briefing*-uri de urgență. Asta făcea acum parte din viața ei de zi cu zi și el fusese catalizatorul.

Hainele se întindeau pe jos în linii precise către dormitor și baia încă plină de abur după un duș fierbinte prelung. Prosoape umede zăceau pe gresia rece, lângă un halat plușat de baie. Ușa frigiderului rămăsese deschisă, dar oricum nu conta, pentru că nu se afla nimic înăuntru, în afara unei sticle cu vin roșu aproape goală. Alex o închise cu un oftat, mulțumind cerului că făcuse cumpărături. Avea să-i ia o oră întreagă să facă curat și să pună cina la gătit în cuptor.

Dar după o oră și jumătate, Alina tot nu se reîntorsese. Alex sorbi din vinul roșu pe care-l adusese și privi în jur. Apartamentul era curat acum. Hainele fuseseră aranjate în dulap, în baie erau prosoape curate. Mașina de spălat torcea ușor și cina din cuptor era aproape gata, aroma plăcută răspândindu-se în aer. Cu toate astea, își simțea nervii întinși la maximum. Ieși pe balcon, inspirând cu nesaț aerul rece și proaspăt.

Orașul era învăluit într-o ceață densă, zăpada sclipind în lumina sutelor de becuri care începuseră să se aprindă pe străzi. Cerul avea o lumină aproape fosforescentă, norii împrăștiați pe ici pe colo împrumutând o culoare violetă, ca o amintire a soarelui apus de cîteva ore bune. Marea majoritate a trecătorilor se grăbeau pe trotuare, contrastând cu cele câteva familii cu copii mici care ieșiseră la plimbare.

Alex își dori cu disperare să poată face parte din acea lume. O

lume reală, unde și-ar fi așteptat soția să sosească acasă de la serviciu, în timp ce copiii lor se uitau la televizor, ori își făceau temele. O lume unde s-ar fi îmbrăcat la costum cu cravată pentru a merge la o întâlnire de afaceri, nicidecum la o întâlnire cu un traficant de arme pe care i se ordonase să-l lichideze. O lume unde putea fi un tip obișnuit, nu asasinul perfect care devenise. Închise ochii și dădu pe gât vinul rămas în pahar, dorindu-și să fie din nou bărbatul pe care-l dorise Alina în urmă cu opt ani. Își trecu o mână prin păr și-și ridică fața către cer, fără să fie conștient de faptul că femeia pe care o aștepta se strecurase în apartament și-l privea încruntată pe sub sprâncene.

⌖

Intru în apartament, instinctul avertizându-mă imediat că nu sunt singură. Observ cu surprindere că e curat lună și adulmec aroma mâncării din aer. Geaca de piele agățată în cuier e un indiciu clar în legătură cu identitatea intrusului. Îmi șterg transpirația de pe frunte cu dosul mânecii și-mi scot căștile cu muzică din urechi. Înaintez câțiva pași, privirea oprindu-mi-se pe silueta întunecată din balcon. E cu spatele la mine, cu fața ridicată spre cer ca într-o rugăciune mută, vântul fluturându-i părul în jurul feței. Mai fac doi pași și ajung în cadrul ușii, sprijinindu-mă de lemnul lăcuit cu brațele încrucișate la piept.

–Ce cauți aici?

Alex se întoarce cu fața la mine.

–Am venit să ne continuăm discuția.

Oftez și mă îndrept către consola unde se află combina stereo, pentru a opri muzica. Alex mă urmează și închide ușile de la balcon.

–Nu prea mai avem nimic de discutat. Am înțeles că ai fost forțat să te conformezi ordinelor și am acceptat situația. Acum și tu trebuie să accepți că am dreptul la viața mea. Trebuie să înveți să-mi respecți intimitatea. Nu poți da buzna în felul ăsta în casa mea... nimic nu mai e ca înainte.

Alex pălește vizibil și face câțiva pași în direcția mea.

–Tot mi-aș dori să putem vorbi... să pot vorbi. O să mă asculți?

Îmi cobor privirea la adidașii uzi, realizând că începe să mi se facă frig.

–Eu trebuie să fac un duș și tu trebuie să pleci.

Îi întorc spatele și mă îndrept către dormitor. Arunc căștile și MP3-ul pe pat, apoi îmi scot hainele transpirate, lăsându-le să cadă pe podea. Mă îndrept spre baie și închid ușa ferm în urma mea.

Stau mult timp sub apa fierbinte. Când îmi dau seama că e suficient, mai stau încă o dată pe atât. Într-un final, închid apa, sperând că Alex a plecat. Nu vreau să-i rănesc sentimentele. Știu că speră să mă recâștige

cumva, dar inima mea îi aparține acum lui Marius. Sigur că nici Alex nu mi-e indiferent. Nici n-ar avea cum... parte din el este și va fi întotdeauna o parte integrantă din mine. Dar mi-e frică să mai am încredere în el, mi-e frică de atracția animalică dintre noi.

Deschid ușa, un nor de abur năvălind în dormitor. Din bucătărie se aude sunetul farfuriilor și al sertarelor deschise și închise. Clatin din cap. N-are de gând să renunțe.

Mă îmbrac într-un trening gros de culoare albă și mă îndrept spre sufragerie. Alex îmi toarnă un pahar cu vin roșu și mi-l întinde. Lumina e stinsă și încăperea e plină de lumânări. Ignor atmosfera romantică și-l ignor și pe el, trântindu-mă pe canapea și încrucișându-mi picioarele sub mine.

–Încăpățânată ai fost de când te știu, îmi spune pe un ton amuzat și-mi coboară paharul în fața ochilor.

Pufnesc pe nas și aproape i-l smulg din mână. Se așează pe fotoliul din fața mea și mă privește cum pun paharul neatins pe măsuța joasă.

–N-a fost nici ideea și nici dorința mea, începe să-mi explice, vocea tremurându-i aproape imperceptibil.

Știu că se referă la misiunea sub acoperire din ultimii opt ani, dar nu spun nimic.

–Când m-am trezit, Brett mi-a explicat că toată lumea mă crede mort. Inclusiv tu. M-am răzvrătit... pentru prima oară în viața mea, am acționat împotriva ordinelor. Săptămâni întregi n-am încercat decât să evadez, să te contactez cumva. Până când Brett m-a amenințat cu siguranța ta. Dacă nu cooperam, avea să te trimită într-o misiune de unde nu aveai să te mai întorci niciodată. Dacă te contactam în orice fel, te condamnam la moarte. L-am crezut... l-ai fi crezut și tu în locul meu. Am început să cedez, să învăț, să mă pregătesc. N-am avut de ales. Nimeni n-a știut că va dura atât de mult, nici măcar Brett.

Îi arunc o privire furioasă.

–Cu toții știm că nu avem de ales în Elite. Fizic, suntem proprietatea lor. Dar sufletul, conștiința, judecata, gândurile ne aparțin și ei nu pot face nimic în privința asta. Puteai să mă anunți cumva că ești în viață. Nu eram o idioată care te-ar fi trădat. Cunosc riscurile. M-aș fi comportat la fel, dar măcar aș fi știut că încă mai respiri în aceeași lume ca mine. Poate ți se pare puțin, dar pentru mine ar fi însemnat totul.

–Am ales să n-o fac tocmai pentru că te iubeam. Încă te mai iubesc, Alina, și-o să te iubesc toată viața.

Îi râd în nas.

–Mai scutește-mă cu iubirea ta! Nu mă interesează. Chiar crezi că mai pot avea încredere într-un singur cuvânt de-al tău? Viața mea s-a

schimbat considerabil. Pentru binele tău, sper să accepți asta. Nu vreau să te rănesc... indiferent cât m-ai făcut să sufăr, nu vreau să ți-o plătesc cu aceeași monedă. Te rog, Alex, nu mă forța s-o fac.

O undă de furie îi luminează ochii verzui, dar rămâne tăcut.

–Uite, spun pe un ton ceva mai împăciuitor, ți-aș putea deveni un prieten bun. Dar nu mai mult decât atât. Între noi nu va mai exista niciodată mai mult.

Văd cât de mult îl dor cuvintele mele. L-au izbit cu forța unui uragan. Se ridică în picioare și se îndreaptă către bucătărie. Îl urmăresc cu privirea în timp ce împarte mâncarea în farfurii, întrebându-mă cum reușește să se comporte ca și cum nimic nu s-ar fi întâmplat. Dar nu sunt cu adevărat surprinsă. Alex a fost mereu o enigmă pentru mine.

Friptura de vită miroase delicios și abia acum îmi dau seama cât îmi e de foame. Alex pune mâncarea pe masă și mă așteaptă tăcut. Cedez cu un oftat și mă ridic de pe canapea, luând și paharul cu vin după mine. Ne așezăm față în față și mâncăm în liniște, pierduți în gândurile noastre, încercând să părem calmi și eșuând mizerabil.

Alex rupe primul tăcerea:

–Mi-e foarte greu să accept că nu mai poate fi niciodată nimic între noi și nu pot să promit că mă resemnez prea curând. Dar îmi doresc să fim măcar prieteni decât doi străini. Soarbe din vin, ochii lui studiindu-mă cu atenție, la fel ca întotdeauna. A fost un timp când am aparținut trup și suflet de Elite... totul era mult mai simplu. Până când ai apărut tu. Ți-am spus mereu că sunt împărțit, mereu între tine și Elite. Tu ești singura persoană din lumea asta care mi-a văzut și latura ascunsă, cu toate că nu mi-am dorit niciodată s-o vezi. Am fugit de tine, m-am ascuns, dar inocența ta a învins. Numai că n-am știut ce să fac cu iubirea noastră și te-am tot pierdut.

Soarbe din nou din paharul cu vin și mă privește cu o intensitate care îmi trimite fiori prin tot corpul. Mintea mi se răzvrătește. Nu mai pot pica în plasa seducției lui Alex, indiferent cât de mult l-aș dori.

–E târziu, spune pe un ton resemnat, de parcă mi-ar putea citi gândurile.

Începe să strângă farfuriile, dar îi pun o mână pe braț pentru a-l opri.

–Lasă, măcar atât pot să fac și eu. Mulțumesc pentru cină.

Îmi ia mâna și-o duce la buze, depunând un sărut fierbinte în centrul palmei mele. Îmi impun o expresie neutră, dar focul pe care-l simt de fiecare dată când mă atinge mă pârjolește pe dinăuntru.

–Noapte bună, Alex.

⌖

Marius ciocăni nerăbdător la ușa Alinei. Niciun răspuns. Bătu cu pumnul, dându-și seama că începea să devină penibil. Se grăbise să ajungă la apartamentul ei pentru a-și petrece seara împreună, fără să se gândească nici măcar pentru o secundă că era posibil ca ea să nu fie acasă. Fusese trimisă într-o misiune? Avea antrenamente? Se încruntă și scoase cheia din buzunar. Descuie ușa și intră.

Privirea i se opri pe lumânările împrăștiate prin sufragerie, apoi pe masa unde era clar că două persoane serviseră o cină romantică. Se plimbă în jurul ei, studiind cele două pahare goale. Gelozia îi strânse inima ca într-un pumn metalic.

Se așeză pe un fotoliu și aștepta. Orele trecură agonizant de încet, dar Alina nu-și făcu apariția. Își simțea ochii grei și uscați. Uitase să clipească? Posibil. Un lucru era cert: Alina nu se întorcea acasă în noaptea aceea. Până la urmă, poate se împăcase cu Alex.

Se ridică în picioare și mai privi o ultimă dată în jur, apoi părăsi apartamentul. Merse cu pași rari până la mașină, sperând să-i iasă în cale. Străzile erau pustii. Conduse încet cu geamul deschis, aerul rece răcorindu-i fierbințeala feței. Până ajunse acasă, vântul îl înghețase până în măduva oaselor. Se concentră pe senzația aceea, îngăduindu-i să-l cuprindă cu totul, într-o încercare de a-și amorți durerea fierbinte pe care o simțea în inimă. Uitase cât putea fi de dureros să iubești pe cineva, să-i dai de bunăvoie puterea de a te răni.

Parcă mașina și intră în casă, nu înainte de-a verifica dacă apăruseră breșe în sistemul de securitate. Urcă scările către dormitor, dorindu-și să doarmă și să nu mai știe de nimic. Fără vise. Singur.

Numai că nu era singur... un hoț se strecurase în patul lui. Un hoț frumos îi intrase în casă, furându-i un tricou, adormind apoi înfășurat în plapuma moale și ușoară. Înconjurase perna lui cu brațele, strângând-o la piept, părul de culoarea mierii ținute în soare răsfirat în jurul capului ca o aureolă.

–Alina, șopti, lăsându-se în genunchi lângă pat.

Venise la el, așa cum el se dusese la ea... nu-l părăsise, nu-l uitase. Se simți vinovat pentru că se lăsase cuprins de îndoială. Întinse mâna și o mângâie pe obraz.

⌖

Alina se trezi, întrebându-se ce căuta un cub de gheață în patul ei. Deschise ochii și aproape sări din pat. Cubul de gheață era atașat cumva de mâna lui Marius. Nu... cubul de gheață *era* mâna lui Marius!

–Ești complet înghețat! exclamă, uitând pe moment că probabil erau

lucruri cu mult mai importante despre care ar fi trebuit să stea de vorbă.

Marius rămase tăcut, părând că nu e conștient de faptul că devenise un sloi de gheață ambulant.

–Marius? Nu ți-e frig?

–Acum nu-mi mai e, îi răspunse el, plecându-și capul pentru a-i atinge buzele cu ale lui.

Întrebările și răspunsurile deveniră inutile atunci când trupurile li se atinseră. Alina îl trase peste ea și-i scoase helanca, dorindu-și să-l simtă pe piele. Marius gemu pe buzele ei. Pasiunea care izbucnea între ei ajungea de cele mai multe ori la cote atât de extreme, încât nu mai rămânea loc pentru savurarea momentului. Asta venea mai târziu, după ce erau complet epuizați. Dar nu și acum. Alina se întrebă ce anume se schimbase, dar orice gând rațional i se evaporă din minte în momentul în care buzele lui îi dezmierdară sânii și apoi coborâră tot mai jos...

Mult mai târziu, Alina stătea lungită pe trupul lui Marius, cu capul pe pieptul lui. El își înfășurase brațele în jurul ei, degetele alunecându-i pe piele ca și cum ar fi trasat niște desene imaginare. Privirea ei era pierdută undeva în întuneric, Marius privea în gol la tavan. Ceea ce se întâmplase mai devreme în acea seară plutea într-un mod aproape opresiv între ei. În ciuda faptului că făcuseră dragoste cu o pasiune născută din disperarea unei vieți incerte, erau amândoi agitați. Stânjeniți.

Până la urmă, Marius rupse tăcerea:

–De ce? o întrebă, brațele lui strângându-se în jurul ei, ca și cum ar fi putut să stoarcă adevărul.

–Alex a intrat în apartamentul meu în timp ce alergam. A făcut curat și a gătit cina. Mă vrea înapoi. Alina făcu o pauză, simțind cum mușchii lui Marius se tensionară. I-am explicat că nu mai poate exista nimic altceva între noi decât prietenie. S-a simțit rănit, dar într-un fel a acceptat. Nu pot spune că mi-e ușor... Alex va fi mereu o parte din mine și nu neg că am momente în care mă simt atrasă fizic de el, dar asta e doar chestia aia animalică care a existat între noi încă de la început și care mă sperie. M-a speriat dintotdeauna. Oricum, după ce-am mâncat și el a plecat, am venit aici. Am simțit că mor dacă nu te văd, dar nu te-am găsit. Unde-ai fost? îl întrebă, ridicând capul să-l privească.

Marius o privi tăcut pentru un moment.

–Te-am așteptat în apartamentul tău. Am văzut masa cu resturile cinei și mi-am făcut tot felul de gânduri tâmpite. Știu că Alex va fi mereu o parte din tine și probabil până mor, o să reușesc că uit și chestia cu atracția animalică. Sau cel puțin o să încerc, dar asta nu mai contează. Îi contură buza de jos cu un deget. Tot ce contează e că ai fost făcută

pentru mine... și nu poți aparține nimănui altcuiva.

–Ți-am aparținut dintotdeauna, Marius. Asta încerc să te fac să înțelegi de aproape un an. Și-ți voi aparține doar ție întotdeauna.

⌖

Alex ascultă sunetele cuplului care făcea dragoste cu o pasiune pe care n-o bănuise. Era așezat comod într-un microbuz Elite, protejat de pereți groși din metal și geamuri antiglonț, dar nimic nu-l putea proteja de sunetele care se revărsau din sistemul de supraveghere audio. Casca din urechea lui devenise un perfect instrument de tortură, una pe care n-o mai experimentase niciodată și care lăsa urme adânci în inima lui. Fiecare sunet în parte era amplificat, lovindu-i-se cu ecou în cap, pulsând apoi în unde dureroase prin tot corpul.

Alina gemu într-un fel care parcă implora atingerea lui. Imagini îi trecură prin minte cu viteza unui bolid... Alina arcuindu-se în extaz sub trupul lui, pasiunea fierbinte precum lava oglindită în ochii ei verzi, vocea ei strigându-i numele iar și iar. Numai că acum Alina nu mai striga numele lui.

Mâinile lui înmănușate se încleștară pe volan. Emoții reprimate timp de ani întregi refulară cu o furie care-l lăsă fără răsuflare. Gelozie. Durere. Nebunie. Le simțea dezlănțuite înăuntrul lui, consumându-l, făcând ravagii, învingându-l, ricoșându-i prin trup precum gloanțele. Și cu toate că le identifica pe fiecare în parte, nu le putea controla. Nu acum.

Privi drept înainte în întuneric, fără să clipească și fără să vadă ceva în timp ce ascultă cum cuplul ajunse pe culmile extazului. Liniștea se așternu cu delicatețe, umplându-l de o durere care-i pulsă în tâmple. Și înainte de a se putea gândi să-și recapete controlul, lumea se opri în loc în momentul în care cuplul începu să dicute.

Simți o bucurie aproape isterică atunci când Alina își mărturisi atracția pe care o simțea pentru el, chiar dacă o catalogă drept *animalică*. Dar cuvintele lui Marius îl izbiră în plexul solar precum un jurământ:

–Tot ce contează e că ai fost făcută pentru mine... și nu poți aparține nimănui altcuiva.

Alex închise ochii și-și plecă capul, mâinile căzându-i amorțite de pe volan. Pentru că următoarele cuvinte ale Alinei fură cele care-l distruseră complet:

–Ți-am aparținut dintotdeauna, Marius. Asta încerc să te fac să înțelegi de aproape un an. Și-ți voi aparține doar ție întotdeauna.

Incapabil să mai suporte tortura aceea auto-impusă, își scoase casca din ureche și porni motorul, demarând în trombă. Conduse cu

un abandon pe care nu-l crezuse vreodată posibil, neștiind încotro se îndreaptă. Un concert furios de Rachmaninoff se revărsa acum din boxe, dar rămase imun la frumusețea dureroasă a muzicii. N-o auzea decât pe Alina... vocea ei, gemetele și un nume pe buzele ei care nu era al lui. O pierduse, o știa prea bine. Dar poate nu pentru totdeauna. Obișnuise să creadă că nu-l mai poate surprinde nimic. Se înșelase. Un zâmbet amar îi tremură pe buze. Ce ironie... trădătorul fusese trădat, condamnat și exilat de femeia pe care o iubea mai mult decât viața. În iad.

Firma luminoasă a unui bar îi atrase atenția și realiză cât de mult își dorea să bea ceva. Parcă mașina și intră în local, neobosindu-se să privească în jur. Se așeză la o masă mai izolată și comandă o sticlă de coniac.

Abia când sticla se goli, observă cum se foia ospătărița pe lângă el, aruncându-i ocheade însoțite de ceea ce presupunea că se doreau zâmbete seductive. Îngăduindu-i alcoolului să preia controlul, o fixă cu privirea, încurajând-o, folosindu-se de tehnicile vechi de seducție pe care i se părea că le folosise de când lumea. Cum o chema oare? Cui îi păsa? Cu un ultim zâmbet misterios, se ridică de la masă și se îndreptă către toaletă.

Ospătărița îl urmă, atingându-l în timp ce-l depăși. Îi aruncă un zâmbet peste umăr și dispăru în toaleta femeilor. Alex o urmă și făcu inimaginabilul: posedă o femeie necunoscută într-o toaletă publică. *Animalic*, îi trecu prin minte. Dar o dorea. Nu, greșit. N-o dorea pe ea, doar că se întâmpla să aibă ochi verzi.

Dar când sânii îi alunecară afară din bluza decoltată, degetele lui îi dezmierdară într-un mod expert, realizând că erau prea moi. Când îi scoase chiloții, realiză că era prea scundă. O penetră cu sălbăticie, înghițindu-i gemetele cu gura lui, și privi pupilele dilatate și întunecate de dorință, dar închise ochii imediat, căci ochii ei aveau o nuanță greșită de verde. Pielea ei nu avea gust, părul nu era mătăsos la atingere. Când ajunse la orgasm, n-ar fi putut să-i strige numele chiar dacă l-ar fi știut, pentru că singurul nume din mintea lui aparținea unei femei pe care nu avea s-o mai aibă niciodată. Poate.

Restul nopții conduse în derivă, fără nicio destinație. Dimineața, când ajunse la sediul Elite, coridoarele metalice erau pustii.

–Ai un minut? îl întrebă Brett, ieșind din umbre ca o fantomă.

Alex își stăpâni un mârâit impacientat și se întoarse cu fața la ultimul om din lume pe care și-ar fi dorit să-l vadă în acel moment.

–Desigur. S-a întâmplat ceva?

–Cred că știi prea bine ce s-a întâmplat.

Privirea impenetrabilă a lui Alex evadă peste umărul lui Brett, fixându-se pe un punct imaginar de pe perete.

–Alina, spuse cu voce joasă.

Brett dădu din cap.

–Sunt îngrijorat în legătură cu abilitatea ta de-a lucra cu ea.

–Bănuiesc că nu intenționezi să ne trimiți în vreo misiune sub acoperire ca soț și soție.

Brett ridică o sprânceană, adoptând o expresie sugestivă.

–Ai schimbat subiectul.

–Brett, apreciez grija ta, dar mi-am făcut plinul cu lecții de viață.

–Ford? întrebă Brett.

–Ford, Roman, Jason, Vallis... Alex îl fixă cu privirea. Acum tu.

Brett rămase tăcut.

–Am totul sub control, Brett. N-ai de ce să-ți faci griji.

–O iubești și iubirea nu poate fi ținută niciodată sub control.

–Poate, dar nu-mi va afecta discernământul pe teren. Ar fi trebuit să știi asta despre mine până acum.

–Și cu toate astea, azi-noapte i-ai supravegheat pe Marius și pe Alina, declară Brett pe un ton blând.

Alex își lăsă capul în jos, durerea care îl chinuia pe dinăuntru oglindindu-i-se pe față.

–Marius va fi o problemă pentru tine? întrebă Brett după un moment.

–Doar dacă o rănește.

–Îl iubește. Poți să accepți asta?

Alex ridică capul pentru a-și fixa privirea în cea a superiorului său.

–Pot să accept asta. Deocamdată.

–Am nevoie să pot avea încredere în tine, să mă pot baza pe discernământul tău. Dacă relația asta devine o problemă pentru tine, trebuie să știu, spuse Brett, studiindu-l cu atenție.

–Pot face față la orice, răspunse Alex, susținându-i privirea.

Brett dădu din cap.

–În jumătate de oră, am convocat un *briefing* de urgență. Ne vedem acolo. Plecați din nou pe teren.

⌖

Oliver îl salută pe Alex cu o ușoară înclinare a capului. Agentul despre care toată lumea vorbea doar în șoaptă de când înviase din morți, îi întoarse salutul în același fel și-și turnă cafea proaspătă într-o cană. Marius își făcu apariția chiar atunci, urmat de Scott, care șchiopăta destul de puternic.

Alex îl urmări cu privirea pe Marius, fără să se poată abține... rivalul său, fie că-i plăcea, ori nu. Trebuia să admită, atitudinea lui degaja o aură mai mult decât periculoasă și misterioasă. Și cu toate că realiza cât de infantil se comportă, nu putu să nu se întrebe în sinea lui cine ar fi ieșit învingător în cazul unei confruntări violente și care ar fi cele mai bune tactici de luptă pentru a-l pune la pământ. Amuzat de propria-i imaturitate, se așeză tăcut la masa rotundă lângă Ford și Roman.

Marius își ocupă și el locul la masă, la jumătatea distanței între colegii săi de la CIA și agenții Elite. Alex se întrebă dacă era un indicator al poziției sale în acea misiune. Alina traversă sala, salutându-l cu o imperceptibilă înclinare a capului. Alex răspunse la fel, adăugând un zâmbet minuscul. Se forță să nu se încrunte când se așeză lângă Marius. *Înainte stătea lângă mine,* îi trecu prin minte înainte să se poată controla.

Brett și Roger își făcură apariția, întrerupând toate conversațiile în surdină. Roger îi făcu un semn lui Oliver, care luă telecomanda de pe masă și o primă imagine apăru pe ecran: un loc prăfuit, cu câteva case părăginite și niște munți pe fundal.

–Transmițătorul lui Van Breitenkamp ne indică un oraș vechi din nordul Afganistanului, numit Balkh, situat lângă un izvor secat al râului Amu Darya, începu Roger. Oraș e mult spus, mai mult o ruină, cu toate că există și o extensie ceva mai nouă, un fel de centru agricol și comercial, populat mai mult de uzbeci. Invazia rusească și războiul civil care a urmat au lăsat Balkhul, precum și o mare parte din zona de nord, în mâna miliției uzbechistane. Informațiile de ultimă oră ne-au îndreptat atenția către o casă și un depozit aflate la cincisprezece kilometri la nord de Balkh. Depozitul adăpostește un laborator, unde credem că se experimentează, chiar dacă într-o fază incipientă, diferite arme chimice și biologice. Transmițătorul lui Van Breitenkamp emite din casă, ceea ce ne indică faptul că acolo este ținut prizonier. Prima fază a misiunii implică infiltrarea în casă pentru informații concrete, apoi extragerea lui Van Breitenkamp. Alina și Fiona vor face asta.

–Singure? întrebă Marius, în vocea lui simțindu-se o undă de suspiciune.

–Unii dintre voi au cunoscut-o deja pe Fiona, interveni Brett, ignorând întrebarea lui Marius.

Agenții își întoarseră privirile în direcția brunetei atractive, care le oferi un zâmbet reținut, fără să pară deloc intimidată de faptul că era studiată cu interes. Alura ei elegantă era pusă și mai bine în evidență de taiorul clasic pe care-l purta, părul fiindu-i strâns într-un coc simplu, dar de efect.

–Am avut ocazia să intru în contact direct cu tradițiile și cultura islamică, răspunse întrebării generale tacite într-o engleză impecabilă cu un amestec de accente imposibil de identificat.

–Bun, dar tot nu văd cum ne-ar putea ajuta asta să ne infiltrăm într-un teritoriu controlat de fundamentaliști, comentă Alina pe un ton neîncrezător.

Fiona îi zâmbi.

–Obiectivul nostru va fi să ne amestecăm cu personalul de serviciu. Și te asigur că nu ne vom afla în mare pericol. Privirea i se întunecă. Femeile sunt în mare parte invizibile în lumea lor. Nici nu vor ști că suntem acolo.

Marius clătină din cap, manifestându-și îndoiala.

–Ar trebui să trimitem o echipă de extracție după Van Breitenkamp. Nu-mi place ideea să expunem doi agenți într-un mod atât de riscant.

–Nu cred că înțelegi situația, replică Fiona pe un ton calm. Dacă există cineva care se poate infiltra pentru a extrage informații, atunci acelea suntem doar noi. Și asta numai datorită condiției femeii în societatea lor.

–Explică, îi ceru Marius pe un ton sec.

Lecția referitoare la cultura și tradițiile islamice dură aproape toată ziua. Încăperea era ticsită cu fotografii, diferite obiecte de uz casnic și articole de îmbrăcăminte. Cu o răbdare ieșită din comun, Fiona le explică în detaliu ierarhia socială, standardele de comportament, precum și o largă varietate de obiceiuri specifice. În mod clar, cunoștințele ei vaste implicau o experiență personală.

–Probabil glumești, izbucni Alina cu dezgust. Ea stă mereu acasă, vorbește numai când i se permite și singurele persoane care au dreptul să-i vadă fața sunt rudele apropiate și soțul. Care, apropo, o mai și tăvălește ori de câte ori îi iese din cuvânt.

–Corect, răspunse Fiona pe un ton tolerant.

–Și tu de unde știi toate chestiile astea?

–Am trăit mulți ani în Yemen, explică Fiona după o mică ezitare.

Brett intui că nu se simțea în largul ei atunci când trebuia să vorbească despre experiența aceea, dar știa prea bine că toată lumea se întreba dacă puteau risca viețile a doi agenți bazându-se doar pe expertiza ei, oricât de profundă ar fi părut. Așa că nu interveni, hotărând că se impunea o explicație.

–M-am născut în Iordania, își începu Fiona povestea pe un ton resemnat. De la vârsta de zece ani, i-am aparținut unui om de afaceri din Yemen. Privirea ei se plimbă de la Marius la Alina, oprindu-se

într-un final la Vallis, mulțumită că o priveau cu expresii surprinse și nicidecum cu milă. Stăpânul meu m-a cumpărat de la un traficant de sclavi, care mă răpise dintr-o tabără de fete unde-mi petreceam vacanța de primăvară. Un zâmbet trist îi pluti pe buze. De la el am învățat puțin mai multe decât mi-aș fi dorit despre rolul femeii în societatea islamică.

–Am fost implicat în anihilarea lanțului care se ocupa cu traficul de carne vie, preluă Brett povestea. Așa am cunoscut-o pe Fiona, care de atunci activează în cadrul Elite. Cunoștințele ei în ceea ce privește obiceiurile islamice sunt inegalabile, tocmai pentru faptul că a trăit integral în cultura respectivă. Și acum să trecem la faza a doua a misiunii.

Oliver aduse pe ecran câteva imagini recente din satelit.

–După cum vedeți, depozitul se află într-o zonă împădurită, destul de departe de drumul principal. Inserția echipelor nu poate fi realizată decât cu ajutorul elicopterelor și prognoza meteo pentru următoarele zile nu e una favorabilă. Imaginile din satelit nu indică prezența patrulelor în perimetrul respectiv, dar fără informații concrete de la sol, nu ne putem baza pe asta. Adevărul e că habar n-avem cu ce ne confruntăm, cu totate că am reușit să extragem o idee de ansamblu pe baza imaginilor termice. Analiza efectuată de Oliver indică faptul că laboratorul se află în partea de vest a depozitului. Estimăm în jur de douăzeci de gărzi, dar, după cum spuneam, asta nu e decât o supoziție, care nu poate fi confirmată de nicio sursă de la sol. Echipa Alfa va pătrunde în depozit pentru a stabili o grilă termică în vederea supravegherii tactice. Echipa Beta și echipele secundare rămân în elicopter până când prelucrăm informațiile. Odată ce ne infiltrăm și anihilăm opoziția, absolut toate documentele electronice din rețea vor fi extrase și transferate la sediul central pentru analiză. Webb și Ford se vor ocupa de asta.

Ambii agenți dădură din cap la unison, în semn că au înțeles.

–Avem nevoie de toate datele din sistem, continuă Brett. Nimic nu va fi trecut cu vederea. Numai după atingerea acestui obiectiv, se plantează încărcăturile cu exploziv. Nu dorim distrugerea întregii zone, doar a laboratorului. Nu avem nevoie de un incident de proporții. Uciderți pe loc absolut orice persoană ostilă, în afara lui Bashir Al-Fadhee. Brett făcu o pauză pentru a sublinia importanța cuvintelor lui. Avem nevoie de el întreg și nevătămat.

Privirea i se îndreptă către Alina, provocând-o să comenteze ceva. Dar ea se mulțumi să-l privească fix, fără să clipească.

–Toate informațiile și profilul misiunii sunt încărcate pe PDA-uri. Studiați-le până le știți pe dinafară. Având în vedere că Scott a fost rănit în misiunea precedentă, va conduce de la sediu atacul tactic. Toate

scenariile vor fi coordonate de el. Vreau rezultate, concluzionă Brett.

Agenții începură să se ridice de la masă.

–Alina, rămâi, ceru Brett pe un ton ferm.

Alina își reluă locul fără să comenteze, expresia ei rămânând neutră. Marius ieși ultimul din sala de *briefing*, nu înainte de a-i arunca o privire peste umăr.

⌖

–Vreau să vorbim puțin despre relația ta cu Marius, atacă Brett frontal imediat ce Marius închise ușa în urma lui.

–Ce-i cu ea?

–Vreau să știu ce viitor îi prevezi... și cum.

Alina își înfășură o șuviță de păr pe deget, privind absent în jur, ca și cum s-ar fi gândit la un răspuns. Într-un final, privirea ei îl fixă din nou, un zâmbet periculos plutindu-i pe buze. Brett observă atitudinea rebelă și oarecum agresivă. Interesant.

–Nu sunt sigură că am înțeles întrebarea ta... tot ce pot să-ți spun e că luăm și noi ce putem de la viață. Nu e ca și cum ni s-ar îngădui să ducem o viață normală, răspunse pe un ton sugestiv.

–Nu, fu Brett de acord. Mă bucur că în sfârșit ai înțeles asta. Și sunt curios cum arată în viziunea ta relația asta pe viitor, odată ce colaborarea noastră cu CIA-ul va lua sfârșit. Cum intenționezi să continui? Prin telefon și email-uri concepute între două misiuni?

–De ce vrei să știi?

–Pentru că în calitate de șef al tău, mă interesează orice îți afectează performanțele pe teren.

–Întreaga noastră existență e condiționată de munca pe care o facem aici. Asta înseamnă că e treaba ta să știi până și aspectele intime?

Brett îi oferi un zâmbet amuzat.

–Totul e treaba mea.

Alina se foi pe scaun.

–M-ai făcut curioasă, Brett, de ce e relația mea cu Marius atât de importantă pentru tine? Îmi fac treaba mai bine decât orice alt agent, cel puțin după standardele Elite. Nu e suficient?

Brett rămase tăcut pentru câteva momente, pus în dificultate de simplicitatea întrebării. Își scormoni mintea să găsească un răspuns care să o satisfacă și pe Alina, dar și pe el, și rată cu brio. Se pălmui mental și recurse la tactica standard.

–Procentele tale de eficiență au scăzut. Poate ai impresia că un procent ici-colo nu înseamnă nimic, dar atunci când te confrunți cu decizii de

viață și moarte, chiar și cel mai neînsemnat număr devine important.

–Procentele mele de eficiență au mai scăzut și înainte.

–Și asta e foarte adevărat.

–Ceea ce înseamnă că nu asta e problema reală, nu?

–Nu, admise Brett.

–Și atunci despre ce vorbim?

–Chiar nu înțelegi de ce e de datoria mea să descurajez relația asta?

–Dar tu înțelegi?

Brett zâmbi din nou, de data asta cu îngăduință.

–Ai impresia că motivele pentru care o fac nu-mi sunt clare nici măcar mie?

–Am impresia că te confrunți cu un... conflict de interese.

–În ce sens?

–Asta e o întrebare la care numai tu poți să-mi răspunzi.

–Posibil, dar mi-aș dori să aflu părerea ta.

–Părerea mea e că, printre altele, îl percepi pe Marius ca pe o amenințare pe termen lung în ceea ce privește poziția ta în Elite, declară Alina după o ezitare de moment.

Brett deveni foarte atent. Interesant, chiar foarte interesant.

–Poți să detaliezi?

Privirea Alinei alunecă pe lângă el, secundele dilatându-se după un scenariu tipic de atac și contraatac. Exact la momentul potrivit, privirea ei se reîntoarse la el.

–N-o să te afli mereu la conducere. Și cu toate că știu că-l șlefuiești pe Scott să-ți ia locul, asta e doar o chestie relativă, din moment ce e vulnerabil tocmai datorită identificării cu felul tău de-a face lucrurile.

–Metodologia mea devine metodologia lui, concluzionă Brett, înțelegând dintr-o dată punctul ei de vedere.

–Exact.

–Și tu percepi asta ca pe o potențială slăbiciune?

–Eu nu, dar Consiliul da. Plus că Marius ar fi o alegere ideală din punctul lor de vedere.

–Marius aparține de CIA.

–Ceea ce nu înseamnă că n-ar putea primi o propunere concretă din partea Consiliului.

–Nu prea cred, mai ales dacă ne gândim că a devenit punctul tău slab, și invers.

–E posibil, recunoscu Alina.

–Ceea ce mă aduce înapoi la obiect. Relația voastră trebuie să înceteze. Vei înțelege în timp raționamentul din spatele acestei decizii.

–Raționamentul ăsta are cumva legătură și cu Alex? întrebă Alina pe un ton glacial.

–Mă întrebi dacă avem conversația asta datorită atașamentului lui Alex față de tine?

–Exact asta te întreb, îl provocă ea.

–Răspunsul e nu. Ar trebui să-l cunoști mai bine de atât.

Ochii Alinei se îngustară.

–După ultimele noutăți, mi-am dat seama că nu-l cunosc deloc.

Brett o privi cu reproș.

–Asta nu e adevărat și o știi prea bine. Putem discuta despre asta dacă dorești, dar acum trebuie să te pregătești pentru o misiune dificilă. Vreau performanțe maxime.

–Ca întotdeauna, conchise ironic Alina. Se ridică în picioare, apropiindu-se cu un pas de el. Apreciez că-mi porți de grijă, Brett, dar n-am de gând să renunț la Marius. Și dacă vrei să continui să mă joc de-a soldatul ascultător, n-o să-mi mai ordoni vreodată pe cine să bag și să scot din pat.

Înclină ușor din cap și părăsi sala de *briefing*, urmărită de privirea amuzată a lui Brett. În mod clar, o antrenaseră bine... dar nu suficient de bine pentru a se putea măsura cu el.

⌖

La trei dimineața, holurile sediului central Elite mișună deja de agenți. Mă îndrept către Camera Sistemelor și mă așez la un birou gol pentru a studia profilul misiunii încărcat pe PDA. Datorită experiențelor mele din trecut cu Al'Qaeda, cunosc deja esențialul. Pentru a trece de ei, trebuie să fii rapid, decis și fără milă, plus că ai nevoie să gândești pe picioarele tale și să nu-ți ignori instinctele. Abilitatea de-a improviza la fața locului e o bilă albă care atârnă greu. Inserția cu elicopterele ar face bine să meargă, altfel ne vom trezi față în față cu ei la foc continuu, și știu cu siguranță că paritatea nu e niciodată una corectă; sunt mereu mai mulți dintre ei pentru fiecare dintre noi. În cel mai rău caz, și asta într-o zi bună, vom suferi pierderi majore, ori cum ar spune Oliver cu o îngrijorare prost deghizată: „Șaptezeci și doi la sută probabilitate proiectată de succes, cu o estimare aproximativă de mortalitate în rândul agenților de cincizeci la sută." Ar mai urma și alte chestii drăguțe, dar mă opresc aici.

Zâmbesc trist. Exact ăsta e motivul pentru care „super-soldații" sunt trimiși în misiuni delicate. Dacă lucrurile merg prost, ceea ce e întotdeauna posibil, suntem cu toții anonimi, dispensabili și putem fi renegați cu ușurință, din moment ce nu suntem decât fantome. Normal că ne trimit

pe noi, pe cine naiba altcineva să trimită? Și așa ne luptăm noi, fantome în războaie fantomă, sub deviza „ucide, ori fii ucis". Totul fără știința și recunoașterea liderilor lumii, ori a marelui public, pentru binele căruia ni se spune că luptăm.

Profilul misiunii e unul standard și suficient de simplu, excepție făcând ordinul de a-l prinde pe Bashir Al-Fadhee fără să-l atingem cu un deget. Tipul nu trebuie să fie doar viu, ci și întreg și nevătămat. Știu prea bine că nu e genul care să vină cu noi de bunăvoie, ba mai mult, probabil s-ar sinucide mai degrabă decât să riște să divulge informațiile de care dispune. Ei, poftim... prinde-l dacă poți. Viu și rumen în obraji.

Echipa Alfa va fi prima la sol, pentru a supraveghea zona de conflict și a colecta informații și imagini termice. Tacticile aeriene de asalt vor depinde considerabil de analiza acelor informații. Adaptează tactica situației, ori situația va anula tactica. O regulă de aur pe care o învață fiecare agent încă din față.

Per total, profilul e bun, numai că Marius ar trebui să se afle la sol, cot la cot cu Alex, și asta nu doar datorită experienței lui în misiunile sub acoperire. Nu, problema e cu mult mai simplă. Alex și Marius sunt pur și simplu cei mai buni agenți de care dispunem. În configurația actuală, Marius va sări dintr-un elicopter, după ce face o gaură în acoperiș, sau ceva de genul ăsta, după care va intra în forță, împușcând în dreapta și-n stânga. Ceea ce e minunat, dar oricine poate face asta fără prea mare efort. Nu oricine poate plasa senzori termici într-un perimetru păzit, fără să fie observat. Alex și Marius pot, dar ordinele sunt ordine și trebuie respectate.

Sunt cap de afiș în echipa Alfa, mă informează PDA-ul meu, ceea ce înseamnă că trebuie să discut cu Alex despre tacticile de asalt. Ok, pot să fac asta. Mă ridic de la birou și mă îndrept spre Divizia pentru Armament și Echipament. Ușile sunt deschise și-l zăresc pe Alex ajutându-l pe Jason la pregătirea echipamentului pentru misiune.

–Când ai puțin timp, aș vrea să vorbim puțin despre inserare și tehnicile de asalt, îi spun pe un ton neutru, sau cel puțin sper că așa sună.

Afacerea asta e o chestie de viață și moarte, așa că se așteaptă de la noi să lucrăm perfect împreună, indiferent de ce s-a întâmplat în trecut. De fapt, indiferent și de prezent.

–Ce părere ai de profil și scenariile posibile? mă întreabă Alex pe același ton.

O întrebare valabilă și știu prea bine că-mi respectă opinia. Nu c-aș avea eu ochi frumoși, dar am creat suficiente profiluri de misiuni la viața mea, încât să-mi câștig măcar acest respect.

–Prea multe depind de ce găsim în depozitul ăla... vestea bună e că

profilul e suficient de bine structurat încât să includă toate variabilele.

Alex mă aprobă cu o înclinare a capului, privind în jur.

–Da, exact la concluzia asta am ajuns și eu, îmi spune, fixându-mă într-un final cu privirea. Îți amintești despre ce-am discutat la cină?

–Îmi amintesc, îi răspund, păstrând tonul neutru.

–Nu partea unde făceai pe dura, ci partea despre prietenie. Poți să fii convinsă că-ți voi păzi spatele, așa cum știu sigur că și tu mi-l vei păzi pe-al meu. Nu există nimeni altcineva cu care aș prefera să fiu pe teren în afară de tine.

E rândul meu să-l aprob cu o înclinare a capului.

–Mersi.

Satisfăcută că am ajuns la un oarecare acord de încetare a focului, îmi strâng părul pentru a-l vârî sub cagulă și-mi iau rucsacul de pe tejghea, îndreptându-mă către sectorul misiunilor active. Nu e nimeni aici, probabil toți agenții se află deja la rampele de îmbarcare și mă grăbesc și eu într-acolo. Mai avem în jur de treizeci de minute până la activare și starea generală e tensionată. Îmi simt propria tensiune ca un ghem fierbinte în stomac.

Mă sprijin de un perete și-mi verific armele pentru ultima oară, chiar dacă știu sigur că sunt gata de luptă. Încărcătoarele sunt pline, plus că mai am destule rezerve în buzunarele vestei Kevlar, precum și în rucsac. Ni se dă undă verde să ne îmbarcăm și mă îndrept către avionul de transport.

Îmi găsesc un loc și-mi pun centura de siguranță, urmărindu-i cu privirea pe Vallis și pe Fiona, care ocupă scaunele din fața mea. De-acum nu mai putem face nimic altceva. Suntem condamnați la răbdare până ajungem la destinație, de unde vom fi preluați de elicoptere. Ușile se închid ermetic. Știu când decolăm... simt cum ne preia vântul.

✦

Lumea invizibilă

Balkh, Afganistan

AMR, cinci minute! Pregătiți-vă pentru inserție! ordonă Alex.

Agenții echipei Alfa săriră în gol din elicopter, după ce în prealabil fiecare dintre ei mai făcuse o verificare de rutină ce implicase noduri și carabine, cagule și dispozitive de vedere pe timp de noapte, mănuși și veste Kevlar, armament și încărcături explozive. Pentru a evita să fie împinși către elice datorită curentului puternic de aer, căzură în gol primii cinci metri până ajunseră la capătul cablurilor, după care tehnicianul de serviciu activă macaraua și desfășură încă cinci metri de cabluri. Într-un final, rămaseră atârnați, legănându-se înainte și înapoi la zece metri sub elicopter.

Fusese extrem de cald înăuntru, toate kilogramele acelea de echipament și armament făcându-i să transpire din greu, prin urmare contactul brusc cu aerul înghețat, la care se adăuga vântul și curentul puternic de aer datorită înaintării rapide, echivala cu o săritură fix în mijlocul unui bazin cu gheață. Cu toții avură nevoie de câteva secunde pentru a-și reaminti să respire.

Pilotul îi informă în căști când ajunseră la punctul de inserție. La unison, își desfăcură carabinele pentru a ateriza fără zgomot în zăpada proaspătă. Restul drumului îl făcură prin pădure, nevăzuți și neștiuți, precum niște veritabile fantome. La punctul stabilit pentru infiltrarea Alinei și Fionei, cele două femei se îmbrăcară rapid cu *burka* tradițională afgană, aranjându-și una alteia vălul, în timp ce restul agenților operativi se răspândiră pentru a stabili un perimetru de securitate.

Alex se apropie de Alina, numai ochii verzui fiindu-i vizibili de sub cagula neagră.

–Sunt pe-aproape. Dă-ne semnalul imediat ce-l localizați pe Van Breitenkamp.

Alina încuviință din cap și se grăbi s-o urmeze pe Fiona spre casă.

–Ține minte, contact vizual zero cu bărbații, o instrui ea cu voce joasă, vălul negru care-i acoperea fața estompându-i aproape complet cuvintele.

Își aruncară o ultimă privire, după care Fiona ajustă puțin coșul pe care-l căra pe brațși ciocăni la ușa din spate a unei case ce ieșea în evidență printre restul de case dărăpănate, ceea ce indica prezența banilor rezultați din petrolul arab. Arhitectura casei și felul în care se

amenajase grădina dovedea bun gust, chiar dacă stilul era mai mult decât conservator. În grădina din spate trona într-un mod cu totul dizarmonios o antenă satelit gigantică, ce părea capabilă să recepționeze semnale dintr-un alt sistem solar.

O siluetă întunecată apăru în fața ferestrei. Ușa se deschise câțiva centimetri pentru a dezvălui un cap învești mântat în văluri negre, doi ochi căprui studiindu-le cu atenție pe cele două femei. Fiona spuse ceva într-o arabă rapidă. Ușa se deschise complet și intrară.

Alina o urmă îndeaproape pe Fiona în bucătărie. Alte două femei, una foarte tânără și cealaltă foarte bătrână, se aflau așezate la o masă centrală. Amândouă aveau vălurile ridicate de pe față. Cea tânără nu făcea nimic, în vreme ce bătrâna, cocoșată aproape complet pe scaun, tăia vinete în felii cu un cuțit lung cu lamă foarte subțire.

Fiona se apropie de bătrână, adresându-i-se pe un ton politicos, dar ferm. Bătrâna făcu o grimasă, apoi clătină din cap și murmură ceva. Își întoarse atenția la vânăta ei, dar Fiona îi smulse cuțitul din mână și-i spuse ceva pe un ton răstit. Orice ar fi fost, îi atrase cu adevărat atenția. Bătrâna rămase cu ochii la Fiona, care se aplecase amenințător către ea. Se înfruntară cu privirea, Fiona părând să vibreze de furie pe sub materialul negru care-i învești mânta trupul. Într-un final, bătrâna își coborî privirea și oftă. Li se adresă celorlalte două femei pe un ton indiferent, făcându-le semn cu capul în direcția ușii. Tânăra pufni furioasă pe nas, după care își acoperi fața cu vălul și se ridică în picioare. Se îndreptă spre ieșire și părăsi casa, urmată de femeia care deschisese ușa. Bătrâna își îndreptă privirea către Fiona, întinzând mâna cu un gest nerăbdător pentru a-și recăpăta cuțitul. Se reîntoarse la feliat vinete, fredonând un cântec în surdină.

–Ce naiba a fost asta? șopti Alina.

–Vechile servitoare au fost concediate. Noi suntem noile servitoare, răspunse Fiona pe un ton amuzat.

–Și asta e bine?

–E foarte bine. Dacă femeile sunt invizibile în lumea lor, servitoarele nici măcar nu există. Îl localizăm pe Van Breitenkamp și...

O voce masculină strigă ceva din camera alăturată. Fiona se întrerupse în mijlocul propoziției, ascultând cu atenție.

–Vor cafea. Fii calmă și servește așa cum te-am învățat. Nu spui nimic, nu te uiți la nimeni. După cafea, se vor retrage să fumeze, așa că-l putem căuta în liniște pe Van Breitenkamp.

Alina dădu din cap în semn că a înțeles, forțându-se să-și domine nervozitatea. Bătrâna se ridică de pe scaun și se îndreptă către aragaz.

Împreună, pregătiră o tavă cu cafea și cești, după care Alina și Fiona își ajustară vălurile și intrară în sufragerie.

Trei bărbați învăşmântați în *chupan*, cămașa tradițională afgană albă, lungă până la glezne, se aflau la o masă încărcată cu resturile unei cine bogate. Își continuară conversația animată, fără să acorde nici cea mai mică atenție femeilor în timp ce-i serveau cu cafea. Alina se mișcă cu grijă, executând ritualul exact așa cum o învățase Fiona, pregătită sufletește ca în orice moment să fie descoperită și șarada aceea ridicolă să ia sfârșit. Dar bărbații le ignorară complet, întinzând mâna după cănile cu cafea, în rest comportându-se ca și când nici nu existau. Discutau tare și cu vervă, gesticulând larg cu mâinile.

Brusc, unul dintre ei trânti cana pe masă și spuse ceva pe un ton răstit, privind-o pe Alina. Nu era bună cafeaua? Era prea rece? Prea fierbinte? Într-o fracțiune de secundă, Fiona se înființă lângă ea și umplu cana cu cafea, murmurând ceva. Bărbatul grohăi în silă, apoi le concedie cu o mișcare a mâinii. Alina și Fiona se retraseră în bucătărie, în liniște și cu privirea plecată.

–Mai voia cafea, șopti Fiona. I-am spus că ibricul tău e gol. Suntem în regulă.

Câteva minute mai târziu, din sufragerie se auzi zgomotul scaunelor pe podea, apoi tropăit de pași. Vocile celor trei bărbați se îndepărtară până deveniră un murmur, apoi se făcu liniște. Fiona și Alina schimbară rapid o privire. Fără să-i mai acorde vreo atenție bătrânei care continua să fredoneze în timp ce tăia vinetele, luară un coș mare de pe masă și intrară în sufragerie.

–Oliver, dă-mi niște vești bune, șopti Alina.

În microbuzul parcat la o distanță considerabilă de casă, Oliver își verifică ecranul.

–Trei în ultima cameră din aripa de vest.

–Știm despre ei. Altceva?

–La subsol. Patru în colțul din sud-vest. Trei grupați, cu ceva mișcare, unul izolat și static.

Alina o privi pe Fiona.

–Paznicii și Van Breitenkamp. Cum ajungem acolo?

Oliver le ghidă pe coridoare, evitând cu abilitate camerele în care senzorii termici înregistrau activitate. Ajunseră la o scară îngustă și prost luminată care ducea la subsol. Prin contrast, tapetul de pe pereți părea foarte scump, la fel și mocheta groasă care acoperea treptele. Ajunseră la o platformă, apoi scara o coti la dreapta, într-un unghi de nouăzeci de grade, terminându-se într-un coridor. Înaintară rapid și fără zgomot.

Alina își lipi urechea de o ușă, ascultând vocile care răzbăteau slab. Răsuci ușor mânerul ușii. Încuiată.

–Le spun că vrem să le luăm comanda pentru cină, îi șopti Fiona. O să ne dea drumul imediat.

Își rearanjară vălurile. Fiona ciocăni la ușă, spunând ceva cu voce ridicată. Se auzi un murmur satisfăcut. În mod clar, paznicilor le era foame. Alina și Fiona păși înapoi, scoțându-și pistoalele cu amortizor de sub *burka*, pentru a le ascunde în faldurile mânecilor largi. Se auzi un zăvor și ușa fu deschisă de un bărbat care nu le aruncă nici măcar o privire, întorcându-se grăbit la camarazii lui. În ciuda faptului că păzeau un prizonier important, de a cărui soartă probabil răspundeau cu capul, tot nu erau capabili să perceapă două femei drept o amenințare.

Alina se minună în gând. I-ar fi plăcut la nebunie să se joace puțin cu ei, pentru a le deschide ochii în legătură cu abilitățile sexului slab... păcat că timpul lor era limitat.

Paznicii se aflau în centrul camerei, așezați în jurul unei mese pe care se afla un joc de *mancala*, o tablă din lemn cu adâncituri pe patru rânduri și bile din marmură de culoare asortată. În mod evident, își petrecuseră timpul jucând vechiul joc al strategiei, echivalentul șahului în occident și al jocului *Go* în Asia de Est. În cel mai îndepărtat colț al camerei, trona o cușcă mare din metal, singurul ei ocupant așezat pe un scaun din lemn, cu brațele încrucișate la piept și o expresie sfidătoare pe chip. Van Breitenkamp. Le urmări cu privirea pe cele două femei, care intrară în cameră și se opriră în spatele bărbaților așezați la masă. Fiona murmură ceva în arabă pe un ton submisiv.

Meniul, bănui Alina.

Cei trei bărbați se aplecară peste masă, probabil discutând opțiunile prezentate. Alina zâmbi pe sub văl. Și când te gândești că cina era momentul cel mai important al zilei. Își extrase pistolul din mânecă și-l împușcă pe bărbatul din mijloc în ceafă, apoi își mișcă o idee arma pe care o ținea cu ambele mâini, punând un glonț în tâmpla bărbatului dreapta. Simultan, Fiona puse un glonț în tâmpla bărbatului din stânga. Cei trei se prăbușiră cu capul pe masă, bilele din marmură împrăștiindu-se și căzând cu zgomot pe podea. Mirosul înțepător al prafului de pușcă învălui camera.

–Ei, da. Foarte subtil, comentă Van Breitenkamp pe un ton ironic, fără să se miște de pe scaun.

Alina îl ignoră și scotoci prin buzunarele paznicilor, căutând cheia cuștii metalice. Când o găsi, se apropie de cușcă și-l studie cu atenție pe prizonier. Câteva vânătăi pe față, gulerul cămășii o idee descusut.

Probabil se jucaseră puțin cu el, dar nu descoperi urme care să indice că-l interogaseră serios.

–Îmi plac femeile violente, continuă el pe același ton. Și voi sunteți cele mai violente femei pe care le-am văzut în viața mea.

Alina își scoase vălul care-i acoperea fața. Ochii lui Van Breitenkamp se îngustară atunci când o recunoscu.

–Suntem aici să te eliberăm, domnule Van Breitenkamp, spuse în timp ce descuia cușca.

Van Breitenkamp rămase pe loc.

–O grămadă de imbecili mi-au spus ce trebuie să fac în ultimele zile. Habar n-am cine sunteți. De ce-aș merge cu voi?

–Vrei să trăiești? îl întrebă Alina simplu.

–De cele mai multe ori, da.

–Atunci o să vii cu noi.

Van Breitenkamp o privi, încă ezitând. Era imposibil să-l scoată rapid de acolo dacă nu coopera.

–Organizația care te-a răpit se numește Al'Qaeda, îl informă Alina. Da, ai auzit de ei, nu-i așa? comentă la expresia lui șocată. Nu vor decât să pună mâna pe virus și vaccin. Imediat ce le dai ce vor, vei fi executat. Mai exact, ți se va tăia capul. Așa se procedează de obicei cu infidelii.

Departe de-a părea speriat, Van Breitenkamp se tolăni pe scaun.

–Serios? comentă cu sarcasm. Brrr... ce dramatic. Aș putea să le ofer pe loc ce-și doresc și să devin un bun musulman... m-ar trata ca pe un rege.

Alina îl privi cu răceală.

–N-ai cum să devii musulman, din moment ce ești ateu, domnule Van Breitenkamp.

El îi oferi un rânjet.

–Pentru o femeie cu care nu m-am culcat niciodată, pari să știi cam multe despre mine.

Alina oftă. Nu avea să fie prea ușor.

–Nu lucrăm pentru niciun guvern, ori serviciu de informații. Motivele noastre merg dincolo de simple interese bănești. Nu vrem decât să rămâi în viață, pentru a-ți putea continua munca de cercetare. Dacă vrei și tu același lucru, atunci trebuie să vii acum cu noi. Cu cât te răsfețți mai mult și pierzi timpul, cu atât riști să nu mai apuci ziua de mâine.

Van Breitenkamp o studie cu atenție, părând că-i cântărește oferta. După câteva momente, înclină din cap.

–Îmi plac și femeile care au logică, spuse în timp ce se ridica de pe scaun.

În spatele lor, Fiona îl dezbrăcă rapid pe paznicul cel mai masiv de cămașa lungă și albă, apoi îl ajută pe Van Breitenkamp să se îmbrace cu ea. Nu era cine știe ce deghizare, dar era mai bine decât nimic.

–Oliver, suntem gata pentru extragere, raportă Alina. Își îndreptă privirea către Van Breitenkamp. Faci numai ce-ți spun eu să faci și o faci rapid. Ai înțeles?

El încuviință din cap, cu un zâmbet larg. Alina oftă în sinea ei. Ar fi preferat să fie ceva mai speriat. Frica era cea mai bună motivație. Se îndreptară spre ușă, de unde Alina îi conduse înapoi pe unde veniseră. Când ajunseră din nou la parter, auziră voci care păreau că se ceartă. Alina o privi pe Fiona peste umăr.

–Înțelegi ce spun?

Fiona clătină din cap, după care făcu câțiva pași pe coridor în direcția de unde se auzeau vocile și ascultă cu atenție. Câteva momente mai târziu, zâmbi și se înapoie.

–Se contrazic din cauza ta, domnule Van Breitenkamp. Doi dintre ei vor să te interogheze acum pentru a se acoperi de glorie, al treilea insistă să aștepte o anumită persoană, care e deja pe drum.

Vocile se întețiră. O ușă se deschise și se trânti cu putere. Alina făcu un semn către bucătărie și alergară în direcția ei. Van Breitenkamp se mișca greoi și făcea mult zgomot. Alina se rugă în gând ca cei trei bărbați pe care-i servise cu cafea să nu le audă retragerea, prinși în discuția contradictorie. Dar bărbații începură să strige tot mai tare, vocile apropiindu-se acum de ei.

–Au aflat! strigă Fiona când ajunseră în sufragerie.

–Oliver, cred că nu ne-ar strica ceva ajutor, spuse Alina pe un ton tensionat.

Cei trei bărbați apărură în sufragerie și strigătele se transformară în urlete isterice. Se auzi o împușcătură, glonțul înfigându-se în cadrul ușii chiar în momentul în care Alina păși în bucătărie, urmată de Van Breitenkamp și Fiona.

Focuri asurzitoare de armă se auziră în fața ieșirii care dădea spre grădina din spate. Ușa se trânti de perete, cu încuietoarea fumegândă și înnegrită. Van Breitenkamp scoase un strigăt surprins. Din spatele lui se auzi un alt strigăt, de data asta triumfător. Bărbatul care-i ceruse Alinei încă o ceașcă cu cafea își înfipsese mâna în părul negru al Fionei, punându-i un pistol la tâmplă și bolborosind pe un ton excitat. Ea se smuci inutil, lacrimi de durere izvorându-i din ochi.

Alex păși înăuntru, cu arma deja țintită. Bărbatul începu să gesticuleze, spunând ceva pe un ton amenințător. Fiona se relaxă și

rămase nemișcată, cu privirea la Alex. În fracțiunea de secundă în care bărbatul îndepărtă o idee arma de la tâmpla ei, Alex îl împușcă exact între ochi. În cădere, degetul bărbatului deja mort apăsă pe trăgaci, dar glonțul se înfipse în tavan.

Ceilalți doi bărbați începură să aducă armele în poziție de tragere, dar Alex îl împușcă pe primul, în timp ce Alina îi seceră picioarele de sub el celui de-al doilea, iar Vallis păși din spatele lui Alex și-l împușcă în tâmplă.

La masa din centrul bucătăriei, bătrâna încetase să mai felieze vinete. Privirea ei se opri pe fiecare trup însângerat în parte, apoi clătină din cap și își reluă treaba. În timp ce bucătăria se umplea de agenți operativi, bătrâna reîncepu să fredoneze.

⌖

Imediat ce Van Breitenkamp fu escortat în siguranță din zonă, Alina, Vallis și Alex se îndreptară către depozitul unde se afla laboratorul. Întunericul era dens și începuse o burniță măruntă ce avea toate șansele să se transforme în ninsoare. Cei trei agenți operativi se lăsară pe vine lângă peretele vestic al clădirii decreptite. Senzorii termici fuseseră plasați lângă fiecare perete în parte, rețeaua de grile strălucind acum pe ecranele PDA-urilor.

Alex și Alina le studiară cu atenție, în timp ce Vallis supraveghea drumul de acces care se pierdea într-un pâlc de copaci sfrijiți. Clădirea și împrejurimile păreau înțesate cu puncte roșii, ceea ce nu era de bun augur.

–Laboratorul generează prea multă căldură... nu ne putem da seama câți sunt, comentă Alex cu voce joasă. Mă întreb ce fac acolo.

–Avem un pretendent în dreapta, șopti Vallis din spatele lor.

Alex și Alina își stinseră PDA-urile, trăgându-și ochelarii cu vedere pe timp de noapte peste ochi. Priviră bărbatul care înainta de-a lungul peretelui, cu capul plecat împotriva burniței reci. Fără să privească nici măcar o singură dată în jur, urcă patru trepte și se strecură pe o ușă laterală, dispărând în interiorul depozitului.

Alex își aprinse din nou PDA-ul, monitorizându-i traseul. La câțiva metri în dreapta ușii, se mai aflau încă trei puncte roșii, dar bărbatul care tocmai intrase nu se apropie de ele, îndreptându-se în schimb în direcția laboratorului.

–Oliver, poți să îmbunătățești semnătura termică? Nu văd decât o ceață roșie în zona laboratorului.

–Sunt prea mulți, răspunse vocea lui Oliver în căști. Dă-mi câteva

minute să văd ce pot să fac.

Urmă o pauză, apoi imaginea deveni mai clară, ceața roșie transformându-se într-o multitudine de puncte roșii.

–Cel puțin opt în zona laboratorului, reveni vocea lui Oliver.

–Deocamdată, avem în jur de doisprezece, șopti Alina. Ce zici dacă intrăm să aruncăm o privire? Sunt foarte curioasă ce naiba fac acolo.

Alex înclină din cap. Se mișcară rapid, alunecând ca niște umbre de-a lungul peretelui, până ajunseră la ușa laterală. Alina urcă cele patru trepte, cu Alex și Vallis după ea. Stomacul i se strânse. Dacă cineva deschidea acum ușa, erau complet expuși. Dar nu deschise nimeni ușa și Alina privi înăuntru printr-un geam murdar, pentru a vedea că zona din dreptul intrării era acum complet pustie. Câteva lumini anemice aruncau umbre lungi peste lăzile și containerele grupate pe rânduri dezordonate, labirintul creat între ele scufundat în semiîntuneric. Se lăsă pe vine lângă Alex și Vallis.

–Liber, șopti. În dreapta sunt rânduri de lăzi și containere. Ne putem ascunde printre ele.

–Oliver, intrăm, anunță Alex. Dă semnalul pentru tranzit în punctul de control doi.

Elicopterele urmau să se îndrepte către următorul punct de control, la o distanță de aproximativ o jumătate de kilometru de depozit. Echipa Beta, precum și echipele secundare se pregăteau pentru inserție. Asta însemna că nu aveau decât câteva minute pentru a pătrunde în depozit și a transmite variabilele în timp real.

Se mișcară rapid, strecurându-se înăuntru și pierzându-se în penumbra labirintului ce le oferea o protecție relativă. Alina scrută cu privirea rândurile de lăzi și containere înalte de cel puțin zece metri. Alex deschise din nou PDA-ul, făcându-i un semn către ecranul luminat. Privirea Alinei coborî la el, observând că un punct roșu se apropia dinspre zona laboratorului. În plus, pe drumul de acces apăruse ceea ce părea a fi un vehicul plin cu puncte roșii. Dacă nu se mișcau mai repede, aveau să rămână blocați. Încă un punct roșu se apropie dinspre laborator, probabil pentru a ieși în întâmpinarea vehiculului.

–Oliver, activează echipa Beta, șopti Alex.

Singurul scenariu viabil în acel moment era inserția prin acoperiș a echipei lui Marius, urmată de echipele secundare. Dar tot mai rămâneau aproximativ zece minute în care erau nevoiți să se ascundă pentru a nu fi descoperiți. Cu armele pregătite, cei trei agenți se scufundară mai adânc în umbrele labirintului. Își ținură respirația în momentul în care un bărbat traversă spațiul din fața lor. Primul punct roșu de pe

ecran. Întrebarea era unde se afla cel de-al doilea. Nu trecu decât un minut până la apariția lui, urmat imediat de încă unul. Cei trei bărbați se opriră în fața ușii pentru a discuta ceva pe un ton scăzut, fără să realizeze că fiecare dintre ei era privit prin câte o lunetă montată pe pistoale-mitralieră Heckler & Koch MP7.

Alina numără secundele în gând, imaginându-și elicopterele care se apropiau cu repeziciune. Înainte de-a putea auzi zgomotul elicelor, atitudinea celor trei bărbați se modifică dramatic. De unde până atunci discutaseră pe un ton calm, acum își pregăteau armele, unul dintre ei strigând ceva pe un ton agitat. Mai mult ca sigur, cineva îi informase despre apropierea elicopterelor.

–Acum, murmură Alex, apăsând pe trăgaci.

În secunda următoare, bărbatul țintit de el se prăbuși la pământ. Ceilalți doi îl urmară o fracțiune de secundă mai târziu. Alex o privi pe Alina peste umăr.

–Acoperă-ne și păzește ușa.

Păși în spațiul deschis și se îndepărtă rapid, urmat îndeaproape de Vallis. Alina fu cuprinsă de detașarea familiară specifică momentelor de dinaintea unei bătălii. Își fixă luneta pe ușă, ocazional privind în direcția în care dispăruseră Alex și Vallis.

Spațiul din jur i se părea cumva cunoscut... prea cunoscut. Toate depozitele prin care era nevoită să se furișeze arătau cam la fel: pereți scorojiți, fier ruginit cât cuprinde, mizerie atârnând din tavan precum niște stalactite îmbâcsite, eternul picur al apei din țevile găurite. Băieții răi colcăiau precum șobolanii în astfel de locuri.

–La dracu'! auzi clar vocea lui Vallis în căști.

La dracu'?! Asta nu putea să însemne ceva bun. Întoarse privirea și-i zări pe Alex și pe Vallis alergând în direcția ei. Pe urmele lor se aflau doi bărbați. Ținti cu calm și puse câte două gloanțe în pieptul fiecăruia, dar alți cinci le luară locul. Se întoarse la rândul ei și o rupse la fugă, afundându-se în labirint. Trei gloanțe se înfipseră în lemnul moale al unei lăzi din dreapta ei. Ușa laterală se trânti de perete. Alina și Alex îi eliminară pe cei doi bărbați care intrară, continuând să alerge în timp ce apăsau pe trăgaci.

Elicele salvatoare nu se auzeau încă. Alina se întrebă unde era echipa lui Marius. Prin minte îi trecură imagini cu elicopterele fumegânde, prăbușite cine știe pe unde. Ce naiba se întâmplase? Focuri de armă răzbătură dinspre ușă. Își schimbă încărcătorul gol, după care li se alătură lui Alex și lui Vallis, care trăgeau cu furie în direcția ușii.

–Sus pe containere! strigă Alex din spatele ei.

O cotiră la dreapta, adăpostindu-se după giganticele cutii din metal ruginit. Erau blocați, fără nicio rută de evadare. Continuară să tragă pe după containere, încercând să-i întârzie pe cei care-i urmăreau.

–Alfa, către toate echipele! comunică Alex. Suntem atacați din toate părțile! Repet, suntem atacați din toate părțile!

–Îți ordon să aterizezi imediat! tună vocea iritată a lui Marius în căști, adresându-se în mod evident pilotului.

Alina oftă resemnată. Dintr-un motiv sau altul, elicopterele nu puteau ateriza. Nici nu mai conta... inamicul se apropia tot mai mult și nu le mai puteau face față.

⌖

Alex privi pe după container, încercând să-și facă o părere de ansamblu în legătură cu poziția inamicului. Ochii i se fixară pe o singură față. Bărbatul era înalt și destul de masiv, cu ochi îngușți și o idee oblici, și păr brunet, tuns milităreşte. Își simți inima în gât, sperând că nu vede bine. Dar următoarea mișcare a gărzilor, care se pliară în jurul bărbatului ca pentru a-l apăra, îi confirmă că văzuse foarte bine. Ce căuta Qasim Rashid aici? Bashir Al-Fadhee nu obișnuia să-și trimită locotenentul în zone fierbinți. Mintea lui Alex lucră cu furie. Ceva era îngrozitor de greșit și nu-și dădea seama ce.

În secunda următoare, Qasim întoarse capul și-l privi drept în ochi. Zâmbi satisfăcut, ca și cum plănuise contactul acela vizual încă de la început. Alex îngheță, dându-și seama că timpul trecea mult prea repede. Aveau să moară acolo. Se întoarse către Alina și Vallis.

–Sus pe containere, își repetă ordinul de mai devreme.

⌖

Alina nici nu se mișcă din loc. Ce rezolvau cu asta? Da, înălțimea le putea oferi o oarecare protecție, precum și un avantaj asupra inamicilor, dar asta însemna să-l lase complet descoperit pe Alex, care era clar că nu intenționa să-i urmeze. Nici n-ar fi avut cum, cineva trebuia să le acopere spatele până ajungeau sus. Îl privi încruntată, ezitând.

–Acum! insistă el pe un ton determinat. Te rog, Alina, fă ce-ți spun. Dacă tot trebuie să murim, măcar dă-mi voie să te protejez până la capăt. Își înclină capul într-o parte, privind-o cu ochi rugători. Du-te, îi șopti.

Vallis o apucă de un braț, trăgând-o după el. Alina se smuci din mâna lui, întorcându-se la Alex din doi pași. Îl luă în brațe, strângându-l cu putere.

–N-o să murim aici, înțelegi? îi spuse la ureche. Îți promit că n-o

să murim aici.

Apoi se întoarse și-l urmă pe Vallis. În căști se auzi din nou vocea lui Marius:

–Nu mă interesează cum, dar trebuie să ajung imediat pe acoperișul ăla! Dacă asta înseamnă să ne prăbușim cu tot cu elicopter, atunci fă-o!

Ce se întâmplă? De ce nu pot ajunge la punctul de inserție? se întrebă Alina, oprindu-se în fața lui Vallis, care își agăță pistolul-mitralieră pe umăr și-și împreună mâinile pe genunchi.

–Tu prima, îi spuse pe un ton ferm, menit să-i sugereze că subiectul nu era deschis pentru discuție.

Alina îi puse un picior în palme și împinse. Vallis o ridică cât de sus putea și ea se prinse de marginea unui container. Începu să se cațere, ascultând împușcăturile care se auzeau tot mai aproape. Un glonț ricoșă în metalul de deasupra capului ei. Mări ritmul, aproape ajungând în vârf. Vallis gemu înfundat sub ea și știu instinctiv că fusese rănit. Privi în jos și-l văzu căzut la pământ, ținându-se cu mâna dreaptă de umărul stâng. Când își ridică privirea, dădu cu ochii de Alex, care zăcea nemișcat pe o parte.

–Alina, suntem aici, auzi vocea lui Marius în ureche. Ce se întâmplă?

–Alex și Vallis au fost răniți.

–Tu ești bine?

Alina deschise gura să răspundă, dar două gloanțe se îngropară în partea din spate a vestei ei Kevlar, furându-i respirația. Mâinile și picioarele îi amorțiră pe loc. Metalul îi alunecă printre degete și căzu în gol. Avea să doară, știa prea bine. Încercă să se redreseze în aer, dar picioarele n-o mai ascultau. Impactul cu solul îi goli plămânii de puținul aer care-i mai rămăsese. În cap îi explodă o durere ascuțită, urmată de o lumină albă, ametitor de strălucitoare. Încercă să-și ducă mâna în spatele capului, de unde izvora durerea pulsândă. Dar brațul n-o ascultă și durerea ascuțită și albă fu înlocuită cu o agonie roșie care îi porni din braț și o străpunse până în creier. Gemu prelung, dar nu reuși să se audă. Se forță să rămână nemișcată, așteptând ca albul și roșul să se transforme în gri și apoi în negru. Cu o ușurare neașteptată, își aștepta moartea.

⌖

Marius aștepta și el, pregătit în orice moment să-și desfacă carabina, chiar dacă asta însemna o cădere liberă de zece metri. Momentul pe care-l ura din tot sufletul... așteptarea semnalului de activare, în timp ce în cască auzea sunetele bătăliei de dedesubt.

Extragerea lui Van Breitenkamp mersese strună și faza a doua a misiunii debută promițător. Alex își semnală decizia de-a pătrunde în depozit. Elicopterele își începură înaintarea către destinație și agenții operativi coborâră în rapel pe cabluri, dar vântul se dovedi cu mult mai violent decât anticipaseră simulatoarele. Legănându-se înainte și înapoi, Marius simți cum elicopterul tremură violent înainte de-a face cale întoarsă, îndepărtându-se de acoperișul depozitului.

–Alfa, către toate echipele! Suntem atacați din toate părțile! Repet, suntem atacați din toate părțile! auzi vocea lui Alex, în care se strecurase o undă de... Teamă? Îngrijorare?

–Îți ordon să aterizezi imediat! urlă Marius pe un ton amenințător, adresându-se pilotului.

Elicopterul se apropie din nou de depozit, zguduindu-se puternic în timp ce pilotul încerca să-l stabilizeze deasupra acoperișului. După câteva momente tensionate renunță, declarând că nu poate controla mașinăria.

-Nu mă interesează cum, dar trebuie să ajung imediat pe acoperișul ăla! Dacă asta înseamnă să ne prăbușim cu tot cu elicopter, atunci fă-o! îi ordonă Marius pe un ton ce nu admitea alte comentarii.

Elicopterul se smuci înainte, acoperișul apărând din nou în raza lui vizuală. Era acum, ori niciodată. O știa. Își deschise carabina și se prăbuși greoi pe zgura neagră care acoperea acoperișul, zdrelindu-și genunchii și mâinile. Roman și Webb erau atârnați încă de cabluri, dar nu-i mai aștepta. Aveau să-l prindă din urmă.

–Alina, suntem aici. Ce se întâmplă?

–Alex și Vallis au fost răniți.

Nu-i plăcea cum sunase vocea ei... părea copleșită. Era rănită?

–Tu ești bine?

Tăcere.

–Alina, răspunde.

Din nou tăcere, de la celălalt capăt auzindu-se doar zgomotul static. Adrenalina începu să-i curgă rapid prin vene. Privi în jur și văzu un luminator. Perfect. Ataşă o frânghie de balustrada din metal de pe marginea acoperișului și se aruncă în gol, fără să mai stea pe gânduri, trăgând cu pistolul în geam. Sticla explodă în milioane de bucăți și coborî în rapel până pătrunse în depozit, schimbând linia focului către gărzile de sub el. Când atinse pământul, se rostogoli după niște containere din metal. Îl zări pe Alex, care zăcea nemișcat pe o parte, părând incredibil de vulnerabil. Vallis se afla puțin mai încolo, cu o mână încleștată pe umăr, continuând să tragă pentru a acoperi coborârea

în rapel a restului agenților. Alina nu se zărea pe nicăieri.

Webb și Roman se rostogoliră lângă el. În dreapta apăru un inamic, dar Webb se întoarse și-l elimină cu un glonț în gât. Roman îl doborî pe un al doilea. Un schimb violent de focuri izbucni din direcția ușii, ceea ce însemna că și echipele secundare își ocupaseră pozițiile.

Marius se eliberă de frânghie și străbătu labirintul, cu Webb și Roman acoperindu-i spatele. Căută peste tot, dar Alina era de negăsit. Știa că timpul li se scurge printre degete; ar fi trebuit să se afle deja în drum spre laborator, dar pur și simplu nu putea pleca până n-o găsea.

În timp ce echipele secundare eliminau ultimele gărzi, Webb și Roman preluară controlul echipei Beta pentru a securiza spațiul deschis al depozitului și coridoarele adiacente. Marius se îndreptă către Alex, lăsându-l pe Webb să se ocupe de Vallis. Îl întoarse pe spate, luându-i pulsul, care era destul de bun. Încasase cinci gloanțe în vesta Kevlar, impactul puternic cauzând pierderea cunoștinței, dar în rest nu era rănit.

Alex tresări și gemu.

–Nu...

–Liniștește-te-te, Alex, sunt eu, îi spuse Marius. Poți să te ridici?

Alex deschise ochii, privindu-l fix pentru câteva momente înainte să dea din cap.

–Da, vocea îi era fermă, dar gemu de durere atunci când Marius îl ajută să se ridice în capul oaselor. Sunt ok... Alina și Vallis?

–Vallis e rănit.

–Nu-i decât o zgârietură, sunt funcțional, interveni Vallis, apărând în dreptul lor, urmat de Webb. Și Alina? Unde e?

–Ultima oară când am văzut-o, se cățăra pe containere, răspunse Alex, îngrijorarea acum evidentă în vocea lui.

Marius îi făcu semn lui Webb să se urce pe containere. Cu toții îl urmăriră cu privirea până când ajunse în vârf, unde privi în jur, apoi clătină din cap. Inima lui Marius se strânse. Unde dispăruse?

–Crezi că e posibil să fi fost rănită? îl întrebă pe Alex, coborându-și privirea la el.

–Ne atacau din toate părțile...

Căzu pe gânduri, încercând să-și amintească, să simtă... Privirea i se înăspri, inima începu să-i bată cu putere. Acum înțelegea zâmbetul satisfăcut al lui Qasim. Închise ochii, nefiind în stare să contempleze o asemenea oroare.

–O, Doamne, șopti. Au luat-o.

–Cine? întrebă Marius pe un ton alarmat.

Lui Alex îi trebuiră câteva minute până fu în stare să răspundă.

Creierul lui formă cuvintele, le legă între ele, apoi le forță pe buzele amorțite:

–Qasim, locotenentul lui Bashir Al-Fadhe, a fost aici. L-am văzut... îl cunosc, am lucrat cu el de câteva ori în timpul anilor sub acoperire. Asta înseamnă că Al-Fadhe o are pe Alina.

–Ești sigur? întrebă Marius îngrozit.

–Da, sunt sigur, confirmă Alex cu voce joasă. Mi-a zâmbit într-un fel anume... asta înseamnă c-au aflat despre adevărata mea identitate. Și-au aflat despre legătura mea cu Alina.

Marius clătină din cap, ca și cum nega din răsputeri probabilitatea cuvintelor lui.

–Știu cum s-o localizăm, declară Alex, privindu-l fix.

Marius abia percepu cuvintele simple, le amestecă în minte și extrase o undă de speranță.

–Cum?

–Cu ani în urmă, a fost rănită în pulpă. În timpul operației, i-am pus pe medici să-i implanteze un transmițător. Nu știe nimeni despre asta... nici măcar ea. Înainte să plecăm în misiune, l-am pus pe Oliver să activeze transmițătorul și să-i stabilească o frecvență joasă, care nu poate fi descoperită la o monitorizare de rutină.

Marius nu știa dacă ar fi trebuit să-i mulțumească, ori să-l ucidă.

–Bun, și acum ce facem? întrebă Roman din spatele lui.

–Ceea ce trebuie, răspunse Marius pe un ton calm, preluând controlul. Avem o misiune de terminat și probabil o grămadă de răniți de care trebuie să ne ocupăm. Își mută privirea la Alex. Ai altă propunere?

Nu era o provocare, doar o stare de fapt. Marius își exercita calitățile de lider, invitându-l și pe Alex să preia controlul alături de el.

–Nu, răspunse Alex pe un ton ferm. Cu cât terminăm mai repede aici, cu atât mai repede putem începe s-o căutăm pe Alina. Se ridică în picioare și activă comunicațiile. Oliver, se pare că Alina a fost luată prizonier. Activează transmițătorul. Poți să-i monitorizezi frecvența pentru a o localiza?

Urmă o scurtă pauză.

–O să fac tot ce pot, răspunse Oliver pe un ton pierit.

–Trebuie să vă mișcați către laborator! izbucni vocea lui Brett în căști. Timpul e limitat.

Marius închise ochii pentru o secundă, impunându-și să fie calm.

–Echipa Beta se îndreaptă către pozițiile secundare, raportă, după care îi făcu semn lui Alex și schimbară amândoi pe un canal izolat de comunicație. Oliver, ceva vești despre Alina?

–Da, răspunse Oliver cu un oftat ușor. Vestea bună e că nu se mai află acolo, așa că puteți arunca totul în aer fără grijă. Vestea proastă e că habar n-am unde e. Au bruiat semnalul, probabil așteptându-se să aibă un transmițător și să fie monitorizată. Pot să trec peste, dar nu de aici și nu cu echipamentul din microbuz. Trebuie să ajung înapoi la sediu.

Marius și Alex se priviră pentru câteva momente, înclinând amândoi din cap. Rivalitatea nu mai exista, cel puțin nu acum. Nu cât timp viața Alinei era în pericol. Acum deveniseră aliați. Schimbară la unison înapoi pe canalul oficial de comunicație.

–Echipa Alfa se îndreaptă către pozițiile secundare, raportă Alex o secundă mai târziu.

⌖

Îmi recapăt încet cunoștința, gemând la durerea puternică din umăr. Încerc să mă mișc, dar un val intens de greață mă avertizează s-o iau ușor. Încerc să-mi deschid ochii, dar ochiul drept e complet lipit... probabil cu sânge uscat. Realizez că am mâinile și picioarele legate, banda groasă de adeziv lipită peste gură împiedicându-mă să respir. Plus că sunt înfășurată în ceea ce pare a fi un covor urât mirositor și plin de un praf fin care-mi intră în nas, aproape sufocându-mă.

Simt mișcare și-mi dau seama că mă aflu într-un vehicol care călătorește pe un drum accidentat. Fiecare groapă în parte peste care trecem îmi trimite dureri ascuțite prin tot corpul. Nici nu e de mirare, din moment ce sunt plină de lovituri peste tot. Nu-mi dau seama dacă mi-am rupt ceva în cădere și probabil nici nu mai contează. Tipii ăștia nu m-au răpit ca să mă vindece. Probabil o să mă omoare în curând. Mă întreb unde mă duc. Sper ca Marius să mă găsească cât mai repede.

Milano, Italia

Imediat ce se asigură că Vallis fu transportat la clinică, Marius ajută medicii și asistentele să trieze ceilalți agenți operativi răniți. Abia după ce ultimul rănit fu preluat pe o targă, se îndreptă către clădirea rezervată sosirii misiunilor și coborî cele câteva trepte cu un aer obosit. Lifturile coborau deja către sălile de operații și rămase în așteptare, alături de alți câțiva agenți prăfuiți și extenuați.

–Marius, auzi vocea lui Brett în spatele lui.

Nu se obosi să-i acorde atenție.

–Vreun indiciu că Al-Fadhe s-ar fi aflat prin apropiere? întrebă Brett pe un ton insistent.

Marius se întoarse să-l privească.

–Sincer, nu dau doi bani pe Al-Fadhe al tău în clipa asta. Eu mi-am făcut treaba. De ce nu ți-o faci și tu? Studiază înregistrările alea nenorocite și găsește-ți singur răspunsul.

Maxilarul lui Brett se tensionă vizibil. Făcu un pas în față, apropiindu-se mai mult de el.

–Dacă ți-ai fi făcut treaba, n-ar fi fost nevoie să întreb, Alina ar fi fost acum aici și Vallis, făcu un gest cu mâna spre lifturi, n-ar fi găurit ca o strecurătoare.

Marius îl privi fix, dar nu mai spuse nimic. Nici nu mai era nimic de spus.

–Organizația ta a propus misiunea asta, îi aruncă Brett în față.

–Și organizația ta n-a fost în stare să depună la timp o mână de agenți pe un amărât de acoperiș.

–Depinde din ce punct privești.

–Serios? Pentru că punctul tău de vedere e dintr-un afurisit de fotoliu comod și cald, în timp ce noi ne jucăm de-a țintele cu niște gorile care cred că fac lumea mai bună cu bombele îndesate în chiloți.

Liftul sosi, ușile deschizându-se cu un clinchet vesel. Agenții operativi se îngrămădiră în el, dorindu-și să dispară cât mai repede.

Brett se întoarse spre ei.

–Nu pleacă nimeni! Ne vedem în sala de *briefing* pentru un raport detaliat. Privi cum se închid ușile, apoi își reîntoarse atenția la Marius. N-o să fac acum filozofii cu tine pe teme ideologice. Îți sugerez să te calmezi, după care putem sta de vorbă, spuse pe un ton ceva mai împăciuitor, după care se întoarse pe călcâie și se îndepărtă.

Marius inspiră adânc, împotrivindu-se tentației de a-l pune la pământ cu un singur pumn în cap. Luă liftul următor, mintea lucrându-i febril, extrapolând variabile și căutând fisuri în profilul misiunii. Inutil. Cine ar fi putut prezice impactul dezastruos al vremii nefavorabile?

Străbătu coridoarele cu pereți reci din care era alcătuită lumea lor, fără să vadă nimic în jurul lui, cu privirea fixată în gol. Nimeni nu îndrăzni să-i vorbească, nici măcar Jason nu-i oferi obișnuita glumă atunci când îi înapoie armele. Când întinse mâna după pistolul-mitralieră, Marius își încrucișă privirea cu a lui, mâna încleștându-i-se pe metalul rece și neted. Pentru o fracțiune de secundă, crezu că nu avea să-i poată da drumul niciodată... la un anumit nivel, arma aceea era ultimul lucru care-l mai conecta cu iubirea vieții lui. Dar o trădase.

Luneta asta n-a putut s-o ajute. Gloanțele n-au putut face nimic pentru ea...

În ochii lui Jason apăru o sclipire de înțelegere. Marius dădu drumul

armei și se îndepărtă fără niciun cuvânt. Era conștient de privirile pe furiș pe care i le aruncau agenții pe lângă care trecea. Nu încercară să-l oprească, iar el nu arătă că ar dori să vorbească cu cineva. De fapt, dacă Oliver n-ar fi păsit în fața lui ca să-l oprească, ar fi dispărut din sediu tăcut precum o fantomă.

–Brett și Roger te așteaptă într-o oră pentru raport, îl informă Oliver, incapabil să-l privească.

Marius dădu din cap în semn că a înțeles, apoi își schimbă direcția. Singurul loc unde știa sigur că avea să găsească puțină liniște era biroul lui. Un loc izolat, unde să-și consume nervii. Închise ușa cu cheia după el și porni laptop-ul, apoi încărcă înregistrările de supraveghere și începu să le vizioneze, folosind un filtru pentru a curăța imaginea și a o face mai clară. La final, nu aflase nimic nou. Le urmări din nou, concentrându-se pe perioada de dinaintea inserției echipei lui. Brusc, un detaliu îi atrase atenția, apoi încă unul. Verifică ceasul. Cu trei minute înainte de inserție, înregistrarea din latura nordică a depozitului surprinsese trei persoane care se îndepărtau de clădire către ceva ce părea un camion în depărtare.

Prelucră înregistrarea, trecând-o prin mai multe programe de curățare și claritate a imaginii, apoi mări expunerea. Programele își făcuseră treaba și acum putea vedea clar trei bărbați cărând și încărcând ceva într-o camionetă.

Cineva bătu la ușă și Marius stinse ecranul.

⌖

Ușa se deschise și Alex păși înăuntru.

–Vreau să văd înregistrările de supraveghere și mă gândeam că poate vrei să fii și tu acolo.

–Le-am văzut deja.

Alex arcui o sprânceană, indicând către laptop.

–Pot?

Marius întoarse ecranul în așa fel încât Alex să poată vedea fragmentul pe care-l decupase.

–Cred că aici e... probabil o cară pe Alina și o urcă în camionetă, vocea aproape i se frânse când îi rosti numele.

Alex încuviință din cap.

–Voiam să-ți spun că-mi pare rău pentru faptul că am dat buzna înapoi în viața ei... în viața ta. În fine, în viața voastră. Nu neg că o iubesc și probabil asta nu se va schimba niciodată. Nici nu pot să promit că nu voi încerca să refac legătura dintre noi. Dar mă simt vinovat în

fața ta, pentru că recunosc iubirea adevărată și o respect, indiferent cât m-ar răni. Vreau doar să știi că-ți sunt alături și voi face absolut orice s-o găsim și s-o aducem înapoi.

–Mulțumesc, răspunse simplu Marius.

–Am discutat cu toți agenții și nimeni n-a văzut nimic suspect, continuă Alex după o înclinare imperceptibilă a capului.

Privirea lui Marius se îndreptă către ecran.

–Și totuși, cineva a ieșit din depozit și-a părăsit zona prin partea de nord. Crezi că unul dintre bărbați e Qasim?

Alex ridică din umeri cu o expresie gânditoare.

–Imaginea celor trei bărbați nu e suficient de clară pentru a ne îngădui o identificare, adăugă Marius, privindu-l cu atenție. Am încercat să trec imaginile prin programul de recunoaștere facială, dar fără niciun rezultat. Ești sigur că l-ai văzut pe Qasim?

–Sunt sigur, răspunse Alex pe un ton ferm. Mi-a zâmbit ca și cum știa un secret pe care aveam să-l aflu și eu mai târziu.

–Crezi că Alina e... moartă? formulă Marius cu greu inimaginabilul.

–Nu știu, șopti Alex. Îmi amintesc momentul în care am putut trage aer în piept după ce m-au lovit gloanțele. Am întors capul și l-am văzut pe Vallis căzând. Alina a urmat imediat după el.

Alex făcu o pauză, dar realitatea era că-și amintea cu mult mai multe. Cum își pierduse din nou răsuflarea atunci când văzuse gloanțele lovind-o, cum o urmărise neputincios cu privirea în cădere, urlând instinctiv atunci când se izbise de asfalt. Inima îi înghețase pe loc. Apoi rămăsese nemișcată. Complet nemișcată. *Moartă*, se gândise. Nu avea cum să supraviețuiască unui asemenea impact.

–Nu știu, repetă Alex, minținд pentru binele lui Marius. Mi-am pierdut cunoștința și mi-am revenit abia după ce-ai ajuns și tu.

Suflete cu deschidere în iad

Sīāh Rīg - Provincia Nīmrūz, Afganistan

Sunetele sunt primele. Apoi lumina. Durerea nu s-a estompat deloc, așa că nu pot spune că se reîntoarce, dar se intensifică de fiecare dată când sunt transportată. Mă aud protestând ca de la mare distanță împotriva felului brutal în care mă tratează. Atingerea mâinilor lor dispare și mă prăbușesc pe nisipul fin. Mirosul prafului de pușcă a dispărut, la fel și cel al metalului ars și cel al zăpezii. Acum miroase doar a soare și ploaie. Probabil mă aflu în zona deșertică din provincia Nīmrūz, acolo unde știu că nu există iarnă. Nu pot fi sigură. Ceea ce știu cu siguranță e că m-au mutat de cel puțin patru ori. Am călătorit mult... poate zile întregi, ori

chiar săptămâni. Nu că ar conta... sunt moartă oricum, e doar o chestiune de timp. Sper doar că se va întâmpla cât mai repede.

Durerea cedează o idee și încerc să mă mișc. Nu e prea ușor, prentu că picioarele și mâinile îmi sunt legate. Simt soarele pe pielea expusă a spatelui și pe picioare. Soare? Ultima amintire pe care o am e cea a nopții. Probabil mi-am pierdut cunoștința pe toată durata nopții, ceea ce e bine. Oare ce-i acum? Dimineață?

Mi-au scos toate hainele încă de la început. O măsură deșteaptă. Numai așa pot fi siguri că mi-au luat toate armele. Le aplaud tacticile.

Încerc să ridic puțin capul pentru a privi în jur. E important să-ți privești dușmanul în față. Eforturile mele sunt răsplătite cu un șut în coaste. Gem și mă prăbușesc la loc, încercând să-mi recapăt respirația. Pete negre îmi dansează în fața ochilor și durerea din umărul drept se amplifică. Nu pot vedea rana, dar simt mirosul sângelui.

Clipesc des la lumina puternică a soarelui atunci când petele negre se disipează. Pot zări un gard din sârmă în depărtare și aud voci în spatele meu. Nu înțeleg ce spun, dar nici nu contează. Razele nemiloase ale soarelui îmi ard pielea spatelui.

Cineva se lasă pe genunchi lângă mine, aplecându-se pentru a-mi șopti la ureche:

–Prietenii tăi te cred moartă, îmi spune într-o engleză acceptabilă. Te-au părăsit. Te-au trădat. Nu vine nimeni să te salveze... ori să te ucidă. Îmi aparții doar mie și nu vei cunoaște altceva decât durere cât timp decid să te țin în viață.

Bărbatul se ridică în picioare și latră câteva ordine în limba lui imposibilă. Cine naiba e? Doamne, îmi e atât de sete... Îmi ling buzele arse, minunându-mă că noaptea trecută mă plângeam în gând de ploaie. Acum aș da orice pentru câteva picături de ploaie.

Gândurile îmi sunt întrerupte când doi bărbați mă apucă de brațe și mă ridică în picioare. Durerea mi se dezlănțuie cu furie în trup, pulsând de la clavicula dreaptă, care sunt convinsă că e fracturată. La ea se adaugă durerea proaspătă din coaste și cea veche din umăr, și respirația mi se îngreunează treptat tot mai mult.

Nici nu încearcă mă mă forțeze să merg, ci mă târăsc direct, picioarele mele inerte săpând dungi adânci în nisip. N-aș putea merge nici dacă aș încerca. Lumea din jur începe să se învârtă, la început lent, apoi tot mai repede. Unde mă duc? Nu-mi doresc cu adevărat să știu, dar aflu în curând.

Mă lasă să cad lângă un grătar îngropat în nisip. Privesc cu un fel de premoniție de rău augur, în timp ce unul dintre bărbați îl apucă cu ambele mâini, opintindu-se pentru a-l ridica. O, Doamne...

Mă apucă din nou de brațe și mă lupt fără vlagă cu ei. Nu, nu, nu, nu, nu, nu... repet cuvântul în minte iar și iar, fără să-i îngădui să treacă de bariera gâtului meu uscat.

Mă împing către marginea unei gropi înguste și adânci, săpate în nisip. Aterizez pe partea stângă într-o balta de apă murdară de pe fundul gropii, aerul părăsindu-mi plămânii cu un șuierat. Aud ca prin vis cum grătarul este coborât și fixat deasupra. Închid ochii, situația în care mă aflu conturându-se clar în mintea mea.

Sunt legată și zac pe o parte în câțiva centimetri de apă mizerabilă... cu răni deschise... undeva în mjlocul pustietății. O, Doamne, chiar se întâmplă cu adevărat. De ce nu m-a ucis cineva?

Milano, Italia

–Când ți-ai dat seama că Alina a dispărut? repetă Roger întrebarea pe un ton sec.

Marius închise ochii pentru o fracțiune de secundă. Raportul de final era o parte integrantă a oricărei misiuni, un proces necesar, o știa prea bine, dar nu era obligat să-i și placă. Mai ales când îl forța să retrăiască fiecare moment al acelei misiuni dezastruoase. Rămase nemișcat, cu mâinile încleștate la spate. Ca un soldat bun... ca un robot. În ciuda faptului că părea calm, în suflet i se dezlănțuise furia cu o intensitate care aproape îl speria. Își imagină cum îi rupea gâtul lui Brett dintr-o singură mișcare, ceea ce-l făcu să se simtă ceva mai bine.

–Nu mi-am dat seama până n-am pătruns în depozit, răspunse pe un ton ferm. Am căutat-o peste tot, dar n-am găsit-o.

Până în acel moment, reușise să-și păstreze emoțiile și furia sub contol. *Recită cuvintele... nu te gândi la ce înseamnă. Nu ți-o imagina cum s-a izbit de asfalt, cum a gemut de durere...*

–Când ați decis să evacuați depozitul fără s-o mai căutați? puse Roger următoarea întrebare.

–Atunci când Oliver ne-a confirmat că transmițătorul ei nu emite din zonă, răspunse Marius fără să clipească.

–Lăsând la o parte situația cu Alina, suntem extrem de mulțumiți, declară Brett cu un rânjet satisfăcut. Am pus în sfârșit mâna pe Van Breitenkamp. Consiliul va extrage informații valoroase de la el, ceea ce ne va permite să-i distrugem toate laboratoarele.

Roger zâmbi politicos, dar continuă să-l privească pe Marius cu părere de rău.

–Știu că a fost o misiune grea, cu un final dificil. Cred că ar trebui să-ți iei o săptămână liberă.

–Două zile sunt de ajuns, răspunse Marius pe un ton neutru. Nu avea nevoie de favoruri.

Roger înclină din cap.

–Prea bine, dacă asta dorești. Ne confruntăm cu numeroase probleme fierbinți care au nevoie de expertiza ta tactică.

–Desigur. Asta e tot?

Roger încuviință din cap.

–Da, asta e tot. Mulțumesc, Marius.

Marius nu mai răspunse, doar se întoarse pe călcâie și părăsi sala de *briefing*. Încercă să-și numere pașii în timp ce străbătea coridoarele pustii. În schimb, în minte i se învălmășeau sunetele estompate ale misiunii. Se opri, sprijinindu-se de un perete. Simțea că se sufocă. Trebuia să părăsească locul acela al morții și-al distrugerii.

⌖

O oră mai târziu, se trezi în dușul Alinei. Echipamentul de teren zăcea pe gresie în dreapta lui. Stătea ghemuit în cadă, apa călduță revărsându-i-se pe umeri. După aburul greu care invadase baia, fusese fierbinte la un moment dat. Nu-și putea aminti. Ceea ce-și dorea să uite îl bântuia, iar ceea ce dorea să-și amintească plutea undeva în ceață.

Închise apa cu o mână tremurândă. *Nu te gândi la ea cu tine în baia asta. Nu te gândi la moliciunea pielii ei... pretinde că nu mirosul ei îl inhalezi de pe prosoape.*

Timpul se scurse... sau cel puțin așa trebuie să se fi întâmplat, pentru că la un moment dat se trezi în patul ei. Acolo dormiseră îmbrățișați, extenuați de exploziile dese ale unei pasiuni devoratoare. Ea îl iubise. El o adorase. Dar fusese incapabil s-o salveze... nu reușise să ajungă la ea în timp util. O pierduse.

Sīāh Rīg - Provincia Nīmrūz, Afganistan

Liniștea mormântală e cel mai greu de îndurat. Nu mai știu când am renunțat să mai caut o posibilitate de evadare... acum două zile? Trei? Nu mai contează. Locul ăsta e cumva în afara timpului.

Întorc puțin capul și zăresc urmele înțepăturilor din brațul drept. Deocamdată nu mi-au făcut mare lucru, doar m-au injectat cu ceva ce-ar putea fi un drog, un virus, ori otravă... ceva ce m-ar putea ucide. Îmi doresc moartea din tot sufletul și m-am pus deja la dispoziția ei, dar intuiesc că ei așteaptă un anume efect. Urăsc să mă simt atât de neajutorată.

Tăcerea mormântală e cel mai greu de îndurat. La început, mi-am dorit să urlu cât mă ține gura, dar apoi mi-am amintit ce m-a învățat

Alex în timpul antrenamentelor și-am rămas mută. „Nu le arăta niciodată ce simți și ce gândești," îmi spunea mereu. Da, tăcerea e greu de îndurat.

Primele picături de ploaie cad în întunericul dens. Destul de rare la început, apoi tot mai dese, pe măsură ce norii refuză să le mai păstreze în îmbrățișarea lor. Aterizează zgomotos pe nisipul care le absoarbe cu lăcomie.

Simt pe piele primele șiroaie de apă care se scurg prin grătarul metalic de deasupra mea și încep să tremur violent. Căldura sufocantă de peste zi s-a domolit imediat ce soarele a apus, iar acum sunt udă și mi-e foarte frig. Ploaia rece mă trezește din starea de somnolență de peste zi. Deschid gura pentru a sorbi cu lăcomie.

–N-o să te las să mori, spune o voce atât de încet, încât abia aud cuvintele în zgomotul ploii.

Privesc înspre grătar, dar nu văd pe nimeni. Mă chinui să mă ridic, zvârcolindu-mă în noroiul alunecos. Cedez într-un final, predându-mă gropii înguste care mă ține prizonieră. Îmi doresc să se umple cu apă ca să mă pot îneca. Aproape izbucnesc în râs. Sunt sigură că i-aș călca pe nervi dacă aș reuși să fac asta, iar eu aș face orice să-i calc pe nervi. Indiferent de riscuri.

În timp ce ploaia continuă să cadă, îngădui frigului să mă învăluie complet. Tremurul constant e înlocuit de amorțeală, ceea ce e bine. Am ajuns să iubesc pierderile de cunoștință și hăul negru în care mă scufund. Pleoapele îmi devin grele și aproape când uit de durerea constantă, grătarul de deasupra se ridică.

Două perechi de mâini mă apucă de brațe și mă trag afară, lăsându-mă să mă prăbușesc pe nisipul ud. Grătarul e închis cu zgomot, apoi mâinile mă înhață din nou și mă târăsc fără menajamente. Agonia mi se reîntoarce în trup. Îmi ridic fața în ploaie pentru a-mi ascunde lacrimile. Ajungem lângă un fel de colibă construită din crengi uscate și sunt împinsă înăuntru.

⌖

Întunericul se transformă în gri și ploaia se oprește. Urmăresc cu privirea printre crengile care alcătuiesc noua mea casă cum soarele apare ca de sub pământ, ridicându-se pe cer și chemând la el toată apa căzută peste noapte. Picăturile se grăbesc înapoi către cer într-o umezeală fierbinte care-mi îngreunează respirația și așa destul de greoaie. Soarele își strecoară degetele fierbinți printre crengi pentru a-mi atinge trupul dezgolit.

Nu mă pot mișca deloc. Zac în noroi, ascultând bâzâitul mușteloare se învârt în jurul umărului meu. Le simt de fiecare dată când aterizează pe rana deschisă. Restul rănilor de pe corp s-au închis, dar rana din umăr refuză să se vindece. Nu-mi amintesc cum m-am procopsit cu ea... probabil

m-am izbit de asfalt când am căzut din vârful containerelor. N-o pot vedea, pentru că nu pot întoarce capul cât ar trebui. Rana în sine nu mă poate ucide, însă infecția m-ar răpune după ce m-ar chinui zile întregi.

–Au ordin să te țină în viață, aud din nou vocea din noaptea trecută.

Deschid ochii, dar nu văd pe nimeni.

–Nu te las să mori așa.

E vocea unui bărbat și vine de undeva din spatele meu. Închid ochii, forțând cuvintele să-mi iasă pe buzele arse:

–De ce nu?

–Trebuie să plec. Rezistă.

Din nou, tăcere. Bâzâitul mușteloor se intensifică și-i mulțumesc Cerului că nu pot vedea rana. Mă cutremur când le simt cum se plimbă pe carnea sângerândă, dorindu-mi cu disperare să mor și să nu mai simt cum se înfruptă din mine.

Milano, Italia

Oliver privi în jurul lui prin Camera Sistemelor. Atmosfera era foarte tensionată, agenții neobișnuit de tăcuți și triști, aruncându-și priviri pe furiș. Jason se tot agita în spatele tejghelii lui, Ford stând nemișcat și tăcut pe un scaun în fața ei. În sala de *briefing*, Brett, Roger, Alex și Marius încă discutau. Știa despre ce... despre dispariția Alinei.

Trecuseră deja trei zile. Trei zile în care Marius ceruse constant să plece după ea cu o echipă. Brett nu aprobase, bazându-și decizia pe faptul că nici măcar nu aveau o locație concretă de unde să-și înceapă căutările. Oliver și-ar fi dorit să se afle oriunde altundeva atunci când Marius aflase că transmițătorul era inutil. Poate i-l scoseseră, ori doar îi bruiau semnalul, nimeni nu putea spune. Realitatea era că nu funcționa și Alina nu-i contactase deloc. Dacă situația aceea continua în următoarele șapte ore, Elite avea s-o declare moartă și cu asta basta.

Auzi pași și întoarse capul. Marius se apropia de el.

–Vreau raportul într-o oră, îi spuse înainte de-a ajunge lângă el.

–Ți l-am trimis deja, răspunse Oliver, întorcându-și în mod deliberat privirea înapoi spre ecran.

–Cât timp mai are?

–Șapte ore.

Marius părăsi camera sistemelor, folosindu-se de tot controlul de sine de care dispunea pentru a nu trânti ușa după el. Se îndreptă către biroul lui și porni laptop-ul pentru a accesa dosarul alcătuit de Oliver. Citi informațiile de câteva ori, trecând apoi pentru a suta oară prin parametrii proiectați, analizând toate detaliile. Indiferent cum privea,

ajungea mereu la aceeași concluzie: Alina nu avea aproape nicio șansă. Oliver inclusese rezultatele simulatoarelor, care-i acordau o șansă de supraviețuire de doar douăzeci la sută. Știa că Oliver obișnuia să mai rotunjească procentele, dar nu-și dorea să știe în ce direcție o făcuse de data aceea. Închise ochii, încercând să-și controleze disperarea.

⌖

Șapte ore mai târziu, se plimba nervos prin spatele scaunului lui Oliver, privind ecranele de deasupra. Așteptau momentul în care satelitul ajungea în poziția ideală pentru contact. Brett privea nemișcat dintr-un colț retras.

–Cât mai durează? întrebă Marius pe un ton îngrijorat.

–Fereastra de supraveghere se deschide în șaizeci de secunde. Din momentul ăla, are zece minute.

Știau cu toții că în cazul în care transmițătorul Alinei nu apărea în acea perioadă de timp, șansele să fie încă în viață deveneau minime. Simulatoarele lui Oliver decretaseră că dacă nu-i contacta în perioada cât satelitul era activ, șansele ei de supraviețuire scădeau de la douăzeci de procente, la doar cinci. Ceea ce era mult prea puțin pentru a justifica o echipă de extracție într-o potențială misiune de salvare.

Ecranele rămaseră goale pe măsură ce minutele trecură. Marius le privea tăcut, ignorându-l complet pe Brett. Cincisprezece minute mai târziu, fereastra se închisese fără niciun contact. Alina nu mai exista nicăieri. Cum satelitul n-o detectase, statutul ei fu modificat drept inactiv.

Marius nu spuse nimic. Se întoarse pe călcâie și părăsi încăperea, reîntorcându-se în biroul lui. Nici nu-și mai amintea de când nu mai dormise... probabil de trei zile. Închise laptop-ul și-și luă din mers geaca din cuier. Nimeni nu încercă să-i vorbească în timp ce se îndrepta către ieșire.

Aerul de afară era foarte rece, transformându-i respirația în condens. Decise s-o ia pe jos, nesuportând spațiul închis al mașinii. O burniță măruntă cădea din cerul la fel de mohorât precum sufletul lui. Se simțea ca și cum ar fi plutit printr-o ceață densă.

Alina era moartă, sau cel puțin asta încerca să-l convingă toată lumea, dar el se încăpățâna să alunge gândul acela distrugător. Mai suferise pierderi de genul acela și înainte, știind din experiență că puteai trece peste dacă ignorai durerea și golul din inimă. Le ignorai complet și-ți vedeai de treabă. Mai devreme, contemplase posibilitatea de-a înghiți un glonț, dar i se părea un mod foarte laș de-a rezolva lucrurile.

După un timp, se trezi în fața apartamentului Alinei. Ferestrele erau întunecate. Normal. Privi apa care se scurgea pe geamuri, fiecare strop urmându-și drumul bine stabilit, acaparând alți și alți stropi cu lăcomie. Ploaia îl liniștea cumva, spălându-i parcă sufletul. Pură. Blândă. Se întrebă dacă ploua acolo unde se află Alina și dacă ea putea s-o vadă. Oare ar liniști-o și pe ea?

Furia îl cuprinse din senin. Ce mama dracului căuta acolo? Alina nu mai exista. Moartă! La fel ca toți ceilalți. Se întoarse brusc și se îndepărtă cu pași rapizi, înconjurat de o aură letală care avertiza pe oricine să nu se apropie de el. Moartea trebuia să caute în altă parte. Cel puțin deocamdată.

Sīāh Rīg - Provincia Nīmrūz, Afganistan

Răsucește, trage, răsucește, trage...

Nu mai știu de câte zile sunt prizonieră în coliba improvizată. Trei zile? Patru? Mă simt o idee mai bine acum și gândesc mai clar. Încerc să gonesc muștele de pe rana din umăr. Nu știu de ce, dar nu mă pot abandona încă în mâinile morții. „Rezistă," mi-a spus vocea aceea. Poate că o s-o fac.

Răsucește, trage, răsucește, trage... mă lupt cu frânghia cu care-mi sunt legate mâinile, simțind cum cedează încă puțin. Răsucește, trage, răsucește, trage... e un ritm ciudat, dar sângele care-mi curge din încheieturile abuzate îmbibă frânghia, făcând-o să devină alunecoasă și oarecum elastică. Nu-mi imaginez că pot evada, ci mai degrabă îmi doresc să înfrunt moartea în proprii mei termeni, nu în ai lor.

Cunosc prea bine protocolul de tip Elite. La patruzeci și opt de ore după dispariție, un agent operativ este trecut de la statut activ, la statut inactiv. Cu alte cuvinte, este considerat mort. Probabil dosarul meu e deja arhivat. Nu vine nimeni după mine, nu există niciun scenariu de extracție.

Răsucește, trage, răsucește, trage...

Mușteloor nu prea le place căldura sufocantă din timpul zilei, ceea ce nu poate decât să mă bucure. Refuz să mă gândesc la distrugerea pe care o provoacă, ori la ce lasă în urma lor. Răsucește, trage, răsucește, trage... închid ochii și mă concentrez. Trage, răsucește și nu mai simt frânghia pe încheietura mâinii stângi. Rămân nemișcată pentru câteva momente, încercând să asimilez pe deplin ideea ca mâinile mele sunt acum libere.

Mă mișc cu grijă, rostogolindu-mă pe spate. Mă ridic în capul oaselor și-mi strâng genunchii la piept, strângând din dinți la durerea surdă pe care o simt în picioare. Îmi inspectez rănile cu un aer absent. Mâna stângă e plină de sânge și încheietura e praf, dar măcar pot s-o folosesc... sau cel puțin o să pot după ce-mi simt din nou degetele. Mâna dreaptă e la fel, cu

excepția faptului că n-o pot folosi datorită rănii din umăr. Mă cutremur. Nu, o să mă ocup mai târziu de rana din umăr.

Urmează acele pe care le simt în brațe atunci când sângele începe să circule normal după zile întregi. Îmi pun capul pe genunchi și îndur răbdătoare până când, ușor, ușor, acele dispar. Îmi eliberez și picioarele, folosindu-mă doar de mâna stângă. Sunt extenuată, dar nu-mi pot permite să pierd timpul. Mă ridic ușor pe genunchi și apoi în picioare, luptându-mă cu amețeala și cu valurile de greață care mă cuprind. E acum, ori niciodată. Deocamdată n-au început să mă interogheze, dar știu că odată ce încep sesiunile de tortură, moartea îmi va da târcoale numai și numai în condițiile lor.

Înainte de-a avea timp să formulez o strategie de evadare, ușa colibei se deschide și câțiva bărbați înarmați cu puști se reped la mine. Reușesc să-l dobor pe primul cu o lovitură de picior și încerc să-l atac pe al doilea, dar al treilea e deja în spatele meu și-mi înfige cu putere patul puștii în rinichi.

Durerea mă copleșește și mă prăbușesc în genunchi, încercând să-mi recapăt respirația. Aud voci agitate și cei doi bărbați se reped să mă disciplineze. Un pumn în obrazul drept mă răsucește pe jumătate și aterizez pe o parte. Un bocanc mi se înfige din nou în rinichi. Dar nu gem decât atunci când un alt bocanc mă lovește în coaste. Mă zvârcolesc pe jos, încercând să mă protejez. Gustul metalic al sângelui îmi umple gura atunci când patul unei puști mă lovește în față, pleznindu-mi buza de jos și dându-mi sângele pe nas. Următorul mă nimerește în ochi și lumea se discompune într-o spirală a durerii.

Mă fac covrig și încerc să nu scot niciun sunet în timp ce atacul continuă, loviturile concentrându-se acum în zona spatelui și a picioarelor. Dar un bocanc mi se înfige în rana din umăr și urlu prelung.

Moartea e aproape, îmi spun amețită, în timp ce întunericul se apropie și mă înghite cu totul.

⌖

După ce expediară gărzile afară din colibă, cei doi bărbați rămaseră tăcuți, studiind trupul nemișcat al Alinei.

–E puternică.

–Hmmm... da, este.

–N-o să fie așa de ușor cum ne-am așteptat.

–Vrei să continui după cum am plănuit? E într-o stare cam proastă... nu ne-am așteptat să fie rănită.

–Fă ce poți, dar fii sigur că nu moare, ori Bashir ne va tăia capetele și ni le va arunca în deșert.

O pauză.

–Nu l-am întrebat de ce vrea asta.

–Nu.

–Și?

–E mesagerul lui Allah și dorința lui Allah se află în el, veni răspunsul pe un ton dur. Știm tot ce avem nevoie să știm.

–Prea bine. Te țin la curent.

–Așa să faci.

✦

PARTEA A DOUA

ADEVĂRUL ÎN NUANȚE DE GRI

"Gloria nu o dobândești atunci când nu ești doborât niciodată,
ci atunci când te ridici după ce ai căzut.."
Confucius

Agonie

Mă lupt să deschid ochii în întuneric. Mă doare tot corpul și tremur violent. Îmi permit să gem înfundat. Nu mă pot mișca deloc, dar încerc să mișc capul într-o parte pentru a privi în jurul meu. Greața mă asaltează la mirosul greu peste care dau. Icnesc, dar reușesc să mă abțin și să rămân nemișcată. Îmi dau seama că putoarea provine de la rana din umăr și nu mă mai pot stăpâni. Icnesc din nou, reușind să mă întorc pe o parte pentru a vomita puțina apă pe care o am în stomac. Odată ce încep, nu mă mai pot opri și mă afund într-o agonie a spasmelor și a icnetelor inutile, din moment ce nu mai am ce da afară.

Răul mă torturează ore întregi, bucuros să aibă un partener de joacă care se chinuie atât de tare să rămână tăcut. Agonia îmi răpește orice urmă de demnitate, abandonându-mă doar când sunt deja mult prea slăbită pentru a mai reacționa.

Mai târziu, când ploaia sosește, mă bucur de atingerea picăturilor reci pe pielea încinsă de febră. Mă întorc pe spate, ignorând stratul de noroi care mă acoperă din cap și până în picioare. Ploaia continuă să cadă din cerul negru ca visele mele, alungând mirosul grețos al umărului infectat. Deschid gura, lacomă să capturez picăturile, sperând să-mi spele gustul acru de vomă.

Ușa se deschide. Mâinile mă apucă din nou, târându-mă. Nu văd nimic, dar simt când picioarele îmi trec peste un pag. Cătușe groase, legate între ele cu un lanț, îmi sunt puse în jurul încheieturilor mâinilor, apoi lanțul este petrecut pe după un alt lanț care atârnă de undeva de sus. Sunt ridicată în aer până când picioarele îmi părăsesc podeaua și atârn ca un sac de cartofi. Mă apuc de lanț și-mi susțin greutatea corpului cât de mult pot, încercând să ușurez puțin presiunea de pe încheieturile zdrelite.

Apă rece ca gheața se revarsă dintr-o dată pe trupul meu gol. Îmi încordez mușchii, încercând să mă controlez din tremurat. Tăieturile și rănile mă ustură îngrozitor și suspectez că apa conținea o cantitate foarte mare de sare. Îmi dau capul pe spate, privind la mâinile încătușate. Trupul meu slăbit cedează în fața frigului și începe să tremur incontrolabil. Capul mi se prăbușește în față și nu-mi pot abține un geamăt.

–Bună seara, Alina Marinescu, spune o voce într-o engleză foarte bună cu o idee de accent pe care nu-l pot identifica.

Îmi ridic privirea la bărbatul din fața mea. Înalt, bine făcut, cu trăsături bine definite și ochi negri pătrunzători. Un lider, măcar atât mi-e

clar după atitudinea trufașă. Dar spre deosebire de alți lideri teroriști cu care am avut de-a face, acesta poartă semnele civilizației. Lumea mea l-a atins. A băut din cupa ei. Îl privesc fix în ochi, ridicându-mi sfidător bărbia.

–Îți place marea? Mie mi-a plăcut dintotdeauna... apa sărată e atât de purificatoare, îmi spune pe un ton amuzat.

Rămân tăcută, dar continui să-l privesc.

–N-are niciun rost să ne mai prefacem. Știu totul despre tine.

–Pun pariu că ai informații de excepție, șoptesc, simțind cum buzele crăpate îmi mai pleznesc în câteva locuri.

Bărbatul surâde cu modestie.

–Dă-mi voie să-ți întorc complimentul. Fără nicio avertizare, mă pălmuiește cu putere, capul zburându-mi într-o parte. Sunt cel mai negru coșmar al tău, Alina. Nu te superi că-ți spun Alina, nu? O să devenim extrem de apropiați în următoarele săptămâni.

–N-o să-ți spun nimic, îi promit, întorcându-mi din nou privirea la el.

–Ce intenționezi și ce-o să faci sunt două lucruri complet diferite.

Începe să se plimbe în jurul meu, studiindu-mi corpul cu interes. Încerc să-l urmăresc cât pot cu privirea.

–Vai, vai, vai... nu arăți prea bine.

Mă încrunt când îmi atinge rana din umăr.

–Asta e cam adâncă. Trage cu un deget de una dintre marginile rănii. Măcar apa sărată te-a mai curățat de sânge și infecție. Frigul te mai amorțește, nu? Dar sarea te deshidratează... și nici cu hipotermia nu te joci, îmi spune acum foarte aproape de ureche.

Degetele lui trag de rană, deschizând-o și mai mult. Strâng din dinți, luptându-mă să respir normal și să-mi controlez tremurul corpului.

–Ți-e sete?

Pășește din nou în fața mea. Mă privește pentru câteva momente, apoi mă sărută violent pe buze. Când se retrage, are sânge pe buze.

–Sunt sigur că ți-e sete. Câte zile au trecut? Două, poate patru? Sau n-au trecut decât câteva ore? Zâmbește cu răutate și-mi linge sângele de pe buzele lui. Am apă pentru tine, Alina. Nu trebuie decât să vorbești cu mine.

Îl privesc tăcută. Zâmbetul i se topește.

–Nu, bănuiesc că nu cedezi așa ușor.

Mă pălmuiește din nou, pleznindu-mi buza de jos în alt loc. Continui să-l privesc cu o expresie impasibilă. Îmi ling sângele de pe buze și scuip la picioarele lui. Nu reușesc decât să-l fac să zâmbească.

–Cine e Marius?

Inima îmi stă.

–Nimeni.

Răspunsul îmi aduce un pumn în rinichi.

–Știai că vorbești în timpul somnului? Cine e Marius?

Înjur în gând.

–Nu vorbesc în somn.

Bărbatul se apropie de o masă pe care abia acum o văd, pe care se află un laptop. Apasă o tastă și-mi aud propria voce:

–Te scot de aici, Marius... promit...

–Asta e vocea ta, nu? întreabă bărbatul, oprind înregistrarea.

Dau din cap.

–Ok, deci aberez când dorm. De ce-i așa de important?

–Cine e Marius și de unde trebuia să-l scoți?

–Marius e motanul meu... a căzut într-un canal de scurgere și-a trebuit să mă bag după el.

Țip atunci când primul șoc electric îmi scutură tot corpul.

–O, îmi cer scuze. Te-a durut? Bărbatul zâmbește satisfăcut, degetele lui apăsând din nou pe un buton din dreapta laptop-ului.

Corpul mi se scutură violent și simt că nu se mai termină. De data asta, nici nu mai pot să țip.

–Marius e motanul meu, repet și curentul electric mă izbește din nou. Apă... te rog...

–Dă-i apă, îi spune cuiva bărbatul.

Tresar când apa rece și sărată mi se revarsă din nou peste trup. Bărbatul apasă iar butonul.

–E setat pe minim, Alina. Dar poate deveni tot mai puternic. Cine e Marius?

–Motanul meu, șoptesc.

Curentul electric îmi străbate din nou corpul, dar nu-mi dau voie să țip. Bărbatul se îndreaptă către mine și pășește în spatele meu. Știu că ar trebui să-l urmăresc cu privirea, dar n-o fac. Mâna lui mi se înfige în păr și-mi trage capul pe spate.

–Pot face multe pentru tine... te pot elibera de Elite, îți pot oferi o viață nouă, îmi șoptește la ureche. Pot să-ți dau bani, pot să-ți dau orice îți dorești.

–N-ai nimic din ce vreau eu.

Pășește în fața mea și ridică din umeri.

–În fine, a trebuit să-ți fac oferta. Privirea lui se înăsprește. Elite știe cine sunt?

Îl privesc cu o expresie neutră. Dă din cap.

–Știu cum vă antrenează. E inutil să încerc să scot ceva de la tine. Dar băieților mei nu le strică puțină practică. Îmi întoarce spatele și le face

semn celor doi bărbați de lângă ușă. Nu vă grăbiți, le spune. Numai n-o omorâți și nu-i rupeți maxilarul. Trebuie să poată vorbi.

Cei doi încuviințează din cap. Inspir adânc când pășesc spre mine.

⌖

După bătaie, mă lasă să atârn acolo pentru tot restul nopții. Într-un final, cineva vine și-mi scoate cătușele. Mă prăbușesc greoi la podea. Îmi ia ceva timp până încep să-mi simt din nou mâinile și picioarele. După care încep acele și sângele circulă în voie. Aproape zâmbesc. O durere mediocră, dacă pun lucrurile în perspectivă. Îmi inventariez mental rănile și decid că nimic nu e rupt. Ceea ce e bine, dar mai e și ziua de mâine. Ușa se deschide din nou. Sau nu?

Sunt din nou încătușată și liderul reapare, dar rămâne în umbre, mulțumindu-se să privească în timp ce oamenii lui mă bat din nou. După un timp, spune ceva și bătaia încetează. Mă privește mulțumit cum atârn neputincioasă, luptându-mă pentru fiecare respirație în parte. Se apropie de mine și-mi pune un deget sub bărbie, ridicându-mi capul pentru a-mi întâlni privirea.

–Te simți ceva mai comunicativă?

Inspir adânc și-i scuip sângele din gură în față. De data asta, aproape nici nu mai simt când mă lovește. Se șterge cu mâneca, apoi își înfige mâna în părul meu și-mi trage un pumn în coaste.

–Ăsta e doar începutul, Alina. O să fie tot mai rău. Îmi pune mâinile pe sâni și mă strânge tare. Ești destul de atractivă... ce-ar fi să ne distrăm puțin?

Nu pot decât să-l urmăresc cu privirea cum părăsește încăperea. Bărbatul pe care-l lasă în urmă îmi zâmbește cu subînțeles în timp ce se apropie. O să mă violeze, realizează creierul meu scufundat în ceață. Pot îndura bătăile și drogurile, dar nu asta. Mai bine mor acum pe loc.

În disperare, îmi adun ultimele forțe și mă prind cu mâinile de lanț, ridicându-mă în așa fel încât să-i înfășor picioarele după gât. Strâng cu toată puterea și ne luptăm așa pentru câteva momente. Cu o mișcare bruscă, îi rup gâtul. Se prăbușește greoi în fața mea, dar nu apuc să mă bucur prea mult de isprava mea. Un alt bărbat intră și vede cadavrul pe podea. Ultimul lucru pe care mi-l amintesc e patul unei pușți care se repede în tâmpla mea, după care nimic. Doar întuneric.

Milano, Italia

Oliver dormea ca un prunc. Fusese o zi grea și lungă, care păruse că va continua la infinit. Se trezi brusc... ceva îl împungea între coaste.

Se ridică în capul oaselor pentru a privi în țeava unui pistol.

–Ești supravegheat? întrebă Marius din întuneric.

–Nu.

–Ești sigur?

–Da.

Pistolul dispăru.

–Dă-te jos din pat. Am nevoie să mă ajuți cu ceva.

Oliver îl ascultă, trăgându-și blugii pe el la repezeală.

–Care-i treaba cu pistolul? întrebă pe un ton nesigur.

–Trebuia să pară că te forțez să faci asta în cazul în care erai supravegheat. Nu vreau să-ți creez probleme.

–Ce vrei să fac?

–Să introduci o variabilă nouă în simulatoare în legătură cu situația Alinei.

–Dar am făcut-o deja. Ai văzut rezultatele.

–Nu mă interesează o simulare cu șansele ei de supraviețuire. Vreau una cu locația probabilă în cazul în care ar fi în viață.

Oliver îl privi înmărmurit.

–Fă-o.

Sīāh Rīg - Provincia Nīmrūz, Afganistan

Razele soarelui pătrund printre crengile uscate ale colibei, fierbințeala din aerul greu aproape palpabilă. Trupul meu cuprins de febră zvâcnește ritmic, mușchii contractându-mi-se dureros.

Ușa se deschide, apoi se închide și aud zgomote înfundate. Cineva pune ceva în noroiul de lângă mine. Încerc să deschid ochii, dar efortul e mult prea mare. Simțurile încep să-mi amorțească și știu că leșinul e aproape. Dar sunetul apei mă aduce înapoi și-mi ling buzele crăpate pe care simt gustul acru al vomei. Un material aspru din care picură apă îmi atinge buzele și sug cu lăcomie. Materialul dispare și aud din nou sunetul apei, după care revine. Faptul că sug ca un bebeluș, aflându-mă la mila unei persoane pe care nici măcar nu pot s-o văd, nu mă mai deranjează. Accept darul acela nesperat și continui să înghit cu lăcomie, în vreme ce materialul dispare și reapare de încă trei ori. Știu că la un moment dat va trebui să plătesc un preț pentru asta, dar viitorul e mult prea confuz ca să mă pot gândi acum la el.

–Ajunge, spune o voce familiară.

Unde am mai auzit-o? Încerc să mă concentrez... gândurile mele sunt precum mușteleare mi se înfruptă din umăr: greoaie și nestatornice. Prima noapte... o amintire începțoșată... vocea care m-a încurajat.

Tresar atunci când materialul ud îmi atinge fața, curățând cu grijă sângele închegat. Urmează gâtul, umărul sănătos și brațul, totul punctat periodic cu sunetul apei în timp ce cârpa este curățată. Inspir adânc la miile de înțepături pe care le simt la contactul cu carnea vie de pe încheietură. Încerc să mă feresc de mâna care mă îngrijește când simt că se îndreaptă către rana din umăr.

–Nu te mișca, mi se ordonă pe un ton blând.

Cârpa curăță ușor sânge închegat și noroi. Durerea îmi radiază până în degete. Încerc din nou să mă feresc.

–Nu te mișca, repetă vocea, de data asta pe un ton ferm.

Îmi întredeschid ochii și privesc printre gene. La început văd ca prin ceață, apoi imaginea devine mai clară. O față ascuțită, pomeți proeminenți, ochi negri și piele ridată. Bărbatul poate avea între patruzeci și cinci și șaizeci de ani, nu-mi pot da seama. Privirea lui se fixează în a mea, de parcă ar fi simțit că-l privesc. În ochi i se citește o inteligență ascuțită și în mâini i se simte îndemânarea. Oricine ar fi, e clar că nu e prima oară când face asta.

Îmi face semn să stau liniștită și simt ceva ca o pișcătură. Aerul se umple de mirosul greu al puroiului și mă trag înapoi din calea degetelor care storc infecția din mine. Dar sunt prea slăbită și abia mă pot mișca.

–Larvele, șoptesc, cutremurându-mă de scârbă.

–Insectele controlează infecția.

–Mă mănâncă de vie...

–Fără ele, erai moartă acum. Larvele rămân, decide bărbatul pe un ton hotărât.

Continuă să mă spele, trecând cu blândețe peste sâni, întrerupându-se din când în când pentru a clăti cârpa în ligheanul cu apă.

–Sus, spune când termină cu partea superioară a corpului.

Mă trage de mâna sănătoasă, pentru a mă ridica în șezut. Mă agăț de el și mă ridică în picioare. Un fel de-a spune, din moment ce îmi las toată greutatea corpului pe el. Dar nu-mi pasă, atâta timp cât durerea nu mă mai asaltează din toate părțile. Mă forțează să fac câțiva pași, apoi împinge cu piciorul un fel de grătar din lemn pe care nu l-am observat până acum. Mă așează cu grijă pe el și mă întoarce pe o parte pentru a-mi curăța și pielea spatelui. Gem când ajunge în zona rinichilor.

–Traumă la rinichi, mă informează de parcă ne-am afla la un cabinet medical.

Urmează picioarele, pulpele... zona dintre picioare. Știu că nu mă pot feri, intimitatea mea corporală s-a dus de mult pe apa sâmbetii. Așa că rămân nemișcată și îndur, apreciind că mișcările sunt aproape robotice,

departe de orice urmă de erotism. Când sunt în sfârșit curată, bărbatul scoate niște pânze pliate din sân. Un pantalon larg și o cămașă, realizez atunci când le desface. Îmi trage pantalonul pe un picior și apoi pe celălalt, dar se oprește și-și ridică privirea către mine.

–Mă cheamă Naheed Hussaini, îmi spune. Pânza alunecă în sus, acoperindu-mi pulpele. Vreau să ții minte numele meu.

Îmi face semn să-mi ridic bazinul și pantalonii îmi alunecă până pe șolduri. Apoi mă ridică din nou în capul oaselor și mă îmbracă cu cămașa. Scoate la iveală un castron din spatele lui și mi-l apropie de buze.

–Vreau să ții minte toate astea, Alina.

Înghit cu lăcomie supa simplă cu orez, gândindu-mă că n-am mâncat niciodată ceva mai bun.

–Vreau să ții minte că te-am spălat și te-am îngrijit, te-am hrănit și ți-am dat apă.

Când termin toată supa, mă ajută să mă întind din nou. Îl privesc, extenuată și curioasă.

–Îmi ești datoare, Alina din Elite, îmi spune, privindu-mă fix. Aș putea face ce vreau cu tine. Ți-aș putea poseda trupul și sufletul și n-ai avea cum să mă oprești. Ține minte, îmi ești datoare. Când va veni timpul să te răzbuni pe cei care te-au adus în starea asta, amintește-ți că-mi ești datoare.

Cu asta, se ridică în picioare și aruncă apa murdară într-un colț, apoi pune în lighean cârpa și castronul. Se îndreaptă spre ușă și, după ce-mi mai aruncă o privire peste umăr, dispare.

Continui să privesc ușa mult timp după plecarea lui. Îmi simt trupul greu și curat, o căldură ciudată cuprinzându-mă din stomac și întinzându-se rapid prin toți mușchii. Durerea încetează ca prin minune. Am fost drogată... probabil cu supa, dar asta chiar nu mai contează. Pentru prima oară de când am fost luată prizonier, realizez că n-o să mor aici. Naheed a făcut cu mult mai mult decât să mă spele și să mă hrănească. Mi-a dat speranță, ceea ce e de neprețuit.

✦

Războiul din umbră

Mult mai devreme decât și-ar fi dorit, ușa se deschise din nou și Alina fu trezită din somnul lipsit de durere pentru a fi din nou târâtă în camera de interogatoriu, de data aceasta fiind legată de un scaun. Jabar Hazraat, bărbatul însărcinat de către Qasim cu interogarea ei, intră în încăpere cu un aer determinat. Se apropie și se plimbă tăcut în jurul ei, degetele atingându-i în treacăt tăieturile și vânătăile. Îi așeză mâna peste rana de pe umăr și strânse cu putere, dar expresia ei rămase neschimbată, privirea fixată undeva în gol.

Jabar oftă imperceptibil, exasperat de lipsa ei de reacție. Femeia era mult prea puternică și bine antrenată. Mintea ei era o necunoscută periculoasă pentru el, posedând o forță care-l irita și-l fascina în același timp.

Se îndreptă către masa din colț pe care se afla o tavă din aluminiu și întinse mâna după o seringă. Se întoarse din doi pași și înfipse acul în brațul ei, injectând-o cu lichidul incolor. Apoi o studie cu interes, așteptând agonia ce știa că avea să urmeze.

⌖

Focul mi se întinde rapid prin tot corpul din locul unde se află încă înfipt acul siringii. În câteva minute, broboane de transpirație îmi apar pe piele, ca și cum aș fi înghițit o găleată plină cu lavă. Capul îmi cade în față, în timp ce mă lupt să îndur agonia fierbinte.

–Am auzit că a fost cam frig noaptea trecută și m-am gândit să te ajut să te încălzești, îmi spune bărbatul cu un zâmbet satisfăcut. Mai vrei o porție? Am destule.

Valuri de fierbințeală mă izbesc fără întrerupere, drogul sinistru pompat prin tot corpul împreună cu sângele. Respirația devine o luptă continuă care mă epuizează rapid. Prin fața ochilor îmi dansează umbre inexistente. Vreau să-i răspund, dar nu pot. Ignorându-mi mintea, corpul meu abandonează lupta și mă scufund din nou în întunericul izbăvitor de suferință.

⌖

Grimasa care apăru pe fața lui Jabar fu singurul semn al îngrijorării care-l cuprindea tot mai tare. Cocteilul de droguri administrat era cap de afiș în gama largă de invenții proprii. Agonia fizică, cuplată cu

halucinațiile puternice, înfrânseseră mulți oponenți de temut.

Și cu toate astea, femeia îndură. Șaisprezece ore lungi rezistă și luptă în tăcere cu demonii și focul injectat iar și iar, până când era clar că o doză în plus ar fi ucis-o. La final, singura satisfacție cu care se alese Jabar, fu aceea de-a fi martorul agoniei unuia dintre cei mai buni agenți ai organizației Elite. Ceea ce nu reprezenta decât o mulțumire derizorie.

Când femeia își pierdu din nou cunoștința, îi făcu semn unuia dintre oamenii lui s-o dezlege. Fără frânghia care s-o țină pe scaun, Alina se prăbuși la podea.

–Las-o acolo, dar leag-o bine, ordonă Jabar. Prietenul tău e mort pentru că a fost un imbecil.

Imediat ce Jabar părăsi încăperea, bărbatul se apropie de trupul inert al Alinei. Îi ucisese cel mai bun prieten și acum avea să plătească. Își introduse vârful bocancului sub ea și-o întoarse pe spate, apoi apucă pușca și-o întoarse cu țeava înspre tavan. Se opinti și-o izbi cu patul puștii în fluierele picioarelor. Lovitura fu atât de puternică, încât ambele tibii i se fracturară cu un zgomot sec. Alina gemu înfundat.

Bărbatul rânji satisfăcut. Curva asta nu avea să-și mai folosească mult timp picioarele pentru a ucide. Urmă conștiincios instrucțiunile șefului său, imobilizându-i mâinile și picioarele, legând apoi bine frânghia de un inel din metal fixat în podea. Îi mai aruncă o privire disprețuitoare, apoi ieși fluierând din încăpere.

⌖

Jabar intră în camera de interogatoriu, nerăbdător să continue sesiunea de tortură. Știa cum să producă suferință maximă, fără să pună în pericol viața victimei care avea neșansa să încapă pe mâna lui. Și exact asta intenționa cu Alina, nu numai pentru a extrage informațiile mult dorite, ci ca un fel de răzbunare personală. Femeia jucase un rol important în decimarea organizației pe care o slujea, ucigând personal mulți camarazi buni.

Se apropie de trupul ei nemișcat și-o împunse cu vârful bocancului, mulțumit că mâinile și picioarele îi fuseseră imobolizate corespunzător. Îl înfuria gândul că până și în starea aceea reușise să-i ucidă un om. Dar în loc de privirea sfidătoare la care se aștepta, Alina tresări și gemu prelung. Jabar se încruntă și se lăsă pe genunchi lângă ea, punându-i o mână pe frunte și constatând că ardea precum un radiator dat la maximum. Atenția îi fu atrasă de unghiul ciudat al picioarelor. Îi ridică un crac al pantalonului larg și dădu cu ochii de fractura deschisă.

Allah, Allah... sunt un om mort.

Nimeni nu deteriora proprietatea lui Bashir Al-Fadhe fără un ordin clar. Nu și dacă își dorea să rămână în viață.

Milano, Italia

De la biroul lui aflat în Camera Sistemelor, Oliver observa cu coada ochiului ce se întâmplă în sala de *briefing*. Roger se plimba ca un leu în cușcă, uitându-se din când în când la ceas. Brett se apropie de el, cei doi purtând o discuție oarecum animată. Brett făcu un semn iritat către ceas. Roger se mulțumi să clatine din cap, apoi îi spuse ceva lui Webb.

Agentul dădu tăcut din cap, apoi se ridică de la masă și se îndreptă în direcția lui Oliver, care-și întoarse privirea la ecranul din fața lui. Webb îl depășì, luând-o în direcția biroului lui Marius. După câteva minute, se întoarse.

–Nu e în birou, îi spuse lui Roger. Dar are haina acolo.

–I-am văzut mașina când am venit, interveni Roman.

Brett apăsă pe butonul interfonului.

–Oliver.

–Domnule?

–Caută-l pe Marius. Vezi dacă cei de la securitate l-au văzut pe undeva prin clădire.

–Da, domnule.

Căutările rămaseră fără niciun rezultat. Marius nu era de găsit pe nicăieri. O oră mai târziu, Oliver fu chemat în sala de *briefing*.

–Uită-te la asta, îi indică Roger ecranul.

Oliver recunoscu o înregistrare a camerelor de supraveghere. Marius putea fi văzut în timp ce înainta pe un coridor.

–E o înregistrare de azi-dimineață. Vezi ce scrie pe perete?

–Da, domnule.

–Scrie F4, Oliver. Camera ta de tranzit e la F4, nu-i așa?

–Da, domnule.

–L-ai văzut pe Marius în dimineața asta?

–Da, domnule. Mi-a cerut să introduc o serie de parametri noi în simulatoare.

–Și nu ți s-a părut ciudat că ți-a cerut să faci asta la ora trei dimineața?

Oliver rămase tăcut, cu privirea în pământ. Roger clătină din cap.

–Ce fel de parametri?

–În legătură cu situația Alinei.

–Explică, interveni Brett pe un ton iritat.

–Păi... o potențială locație în cazul în care ar fi supraviețuit.

–Și bănuiesc că i-ai îndeplinit dorința? reluă Roger.

–Da, domnule.

–Adu-mi rezultatele.

–Da, domnule.

Oliver se întoarse să plece, dar Roger îl opri.

–Oliver?

–Domnule?

–Pe viitor vei raporta absolut orice activitate suspectă de acest gen. S-a înțeles?

–Da, domnule.

–Ești liber. Și adu-mi rezultatele alea.

Oliver răsuflă ușurat. Nu fusese chiar atât de rău pe cât se așteptase. Când trecu pe lângă Divizia pentru Armament și Echipamente, Jason înjură, mutând lăzi de colo-colo.

–Probleme? întrebă Oliver.

Jason își ridică privirea la el și pufni iritat.

–Îmi lipsesc niște arme.

–Arme, repetă Oliver cu voce joasă.

–Da. Și niște echipament, o stație radio...

–Crezi că...

–Cine altcineva? Echipamentul lui e cel care lipsește.

–Brett știe?

–Păi, așa am aflat că lipsesc toate astea. M-a pus să verific.

–Hmmm... pe mine m-a pus să mă joc cu simulatoarele pentru o locație.

–Serios? zâmbi Jason.

–Crezi că o s-o încurce pentru asta? întrebă Oliver pe un ton îngrijorat.

–Depinde. Dacă o aduce înapoi, probabil totul va fi uitat.

–Sper să ai dreptate.

Sīāh Rīg - Provincia Nīmrūz, Afganistan

Din nou singură în colibă, încerc să fac un scurt inventar al situației mele. Am febră mare și delirez periodic. Ploaia rece nu reușește să mă răcorească. Habar n-am de cât timp durează asta, dar o țin tot într-un leșin. Într-unul dintre momentele în care eram trează, am auzit strigăte în fața colibei. Liderul țipa cât îl ținea gura și o altă voce părea că se milogește. Nu înțeleg nimic din limba asta imposibilă. Apoi s-au auzit patru împușcături și vocea care se milogea a tăcut.

Îmi ridic fața către ploaia care se infiltrează printre crengile colibei, dorindu-mi să simt puțină alinare. Nicio șansă. Ultimul meu gând coerent

se îndreaptă către Marius. Mă întreb dacă mă va jeli atunci când vor afla despre moartea mea. Sunt convinsă că Al'Qaeda se va făli cu asta. Probabil le vor trimite o casetă cu înregistrarea execuției mele.

Îmi doresc din suflet să mă pot întoarce pe-o parte, dar durerea ascuțită din picioare mă chinuie și dacă încerc să respir puțin mai adânc. Să mă mișc e absolut inimaginabil. Zâmbesc, știind sigur că întunericul va opri durerea.

⌖

Jabar se așează la biroul improvizat, căzând pe gânduri. Ce putea face? Idiotul pe care-l împușcase comisese un păcat de neiertat: luase singur decizia de-a răni prizonierul cu mult mai rău decât se intenționase. Acum femeia avea febră mare și era în pericol să moară. Rânji. Cățeaua aia de la Elite merita toată suferința și încă pe-atât. Zâmbetul i se evaporă atunci când își aduse aminte de ordinele clare ale lui Qasim. Bashir Al-Fadhe dorea ca femeia să fie ținută în viață. Rănile minore erau doar o modalitate de-a o descuraja să se gândească la evadare.

Bashir îi fusese mentor și Jabar știa prea bine cât putea fi de crud. Cel Ales l-ar fi ucis pe loc dacă ar fi aflat că prizoniera lui era la un pas de moarte. Trebuia să găsească o soluție pentru a o salva, salvându-și propria piele în același timp.

Întinse mâna după stația radio.

–Naheed, ia-ți asistentul și vino în fața colibei.

Câteva minute mai târziu, se plimba prin fața colibei, ascultând respirația greoaie a femeii care se afla înăuntru. Două siluete se materializară din întuneric.

–Vreau să mă ajutați cu ceva, le spuse Jabar.

Naheed Hussaini și prietenul său, Eslam El'Azziz, erau interogatorii de vârf ai lui Jabar. Ambii de statură medie, cu piele închisă la culoare, păr și ochi negri, puteau trece oricând drept frați. Dar nu erau. De fapt, proveneau din lumi și culturi cu totul și cu totul diferite; Naheed, unicul copil răsfățat al unei familii saudite bogate, Eslam, cel de-al șaptelea copil nedorit al unei familii yemenite sărace, crescând într-o colibă nu cu mult mai mare decât cea în care zăcea Alina.

–E rândul nostru să ne jucăm cu faimosul agent Elite? întrebă Eslam, frecându-și mâinile în anticipare.

Jabar zâmbi.

–Mi-ar plăcea foarte mult, dar din păcate se află într-o stare foarte gravă. Bashir are planuri mari pentru ea... mi-e teamă că ne va ucide pe toți dacă ar muri prematur. Consultați-o și spuneți-mi ce părere aveți.

Jabar îi fixă pe rând cu privirea pentru a-i face să înțeleagă cât de gravă era situația. Naheed și Eslam dădură din cap la unison și intrară în colibă. Ceea ce găsiră acolo îi făcu să înțeleagă rapid temerile lui Jabar. Naheed se lăsă pe genunchi lângă Alina și-i puse o mână pe frunte, observând culoarea cenușie a feței ei.

–Arde rău, îl privi pe Eslam peste umăr.

Îi ridică cracul drept al pantalonului, studiind fractura de tibie. La atingerea lui, Alina gemu înfundat. Clătină din cap, cercetându-i și piciorul stâng. Fractura era deschisă, o margine ascuțită de os ieșindu-i prin piele. Rana se infectase deja, carnea din jurul osului fiind roșie și umflată.

–Va fi extrem de dureros să-i punem oasele la loc. Trebuie dusă la un spital.

Eslam încuviință din cap, știind că lui Jabar nu avea să-i placă să audă asta. Privind pe furiș prin ușa deschisă pentru a se asigura că șeful său continuă să se plimbe nervos prin fața colibei, Naheed scoase o cutie neagră din buzunar.

–Jabar vrea să sufere cât mai mult! șopti Eslam pe un ton îngrijorat, punând o mână pe brațul lui pentru a-l împiedica să scoată siringa cu morfină.

Naheed se încruntă la el.

–O să sufere oricum. Bashir își va primi premiul cel mare și noi o să ne păstrăm capetele.

⌖

Jabar privi alarmat peste umăr la urletul răgușit care se auzi din colibă. Deschise ușa și tresări la scena care se desfășura în fața ochilor lui. Naheed și Eslam erau aplecați peste corpul Alinei, Eslam ținând-o nemișcată, în timp ce Naheed îi trăgea de piciorul drept pentru a-i alinia osul rupt. Fața agentei Elite era schiminosită de durere. După acel urlet de durere, se calmă cumva, întorcând capul pentru a-l privi pe Jabar cu o expresie neutră, chiar dacă durerea îi strălucea în ochii verzi.

Frica îi încolți lui Jabar în stomac și aproape îi veni să vomite. Înghiți în sec, furios că îngăduia unei femei pe jumătate moarte să-l sperie în așa hal.

Naheed și Eslam își continuară munca, îndreptând ambele oase. Naheed înfășură piciorul drept cu un bandaj curat, apoi aplică atele ambelor picioare și le bandajă bine. Își ridică privirea la Jabar.

–Asta e tot ce putem face pentru ea. Nu avem antibioticele de care are nevoie. Dacă n-o duci la un doctor, o să moară sigur.

Jabar își coborî privirea la Alina.

–Mai suferă?

–Suferă, doar că-și controlează foarte bine reacțiile.

–Fiți cu ochii pe ea. Nu are voie să moară, mai spuse Jabar, apoi se întoarse și dispăru în noapte.

✦

Acte de caritate

Marius înaintă fără niciun zgomot, cu arma pregătită. Era convins că Alina se afla acolo, certitudinea că era încă în viață confirmată de fiecare patrulă înarmată pe care o studia din umbre. Alex fusese cel care-l informase în secret despre locul aceea ca făcând parte dintre zonele sigure unde activau celulele lui Al-Fadhe. Simulatoarele preluaseră numele provinciei, confirmând zona deșertică drept o potențială locație, punând cap la cap fragmente mai vechi de informații.

Marius se lăsă pe vine, blestemând în gând luna plină. Rămase nemișcat, așteptând răbdător ca o nouă patrulă formată din patru gardieni să se îndepărteze. Apoi continuă să înainteze, zărind în curând o zonă delimitată de un gard din sârmă ghimpată, în mijlocul căreia se afla o colibă ciudată construită din crengi uscate. Scoase un cleşte special din rucsac și se apropie de gard. O secundă... două... trei... și se strecură înăuntru. Nu întâlni pe nimeni în timp ce traversa spațiul dintre gard și colibă, ceea ce era bine. Nu pentru el, ci pentru potențialii inamici, care nu ar fi supraviețuit unei confruntări directe.

Aprecie în gând felul în care fusese gândit complexul rudimentar. O organizare deșteaptă. Datorită poziționării colibei, era dificil ca un potențial intrus să ajungă în apropierea ei fără să fie nevoit să traverseze spațiul deschis. Dificil, dar nu imposibil.

În scurt timp, se lipi de peretele de crengi, strâmbându-se la mirosul greu care părea că izvorăște din interiorul colibei. Îngrijorarea îl copleși, aproape paralizându-l. Încercă să distingă ceva printre crenile uscate, zărind silueta nemișcată care zăcea la pământ. Un nou val de îngrijorare îi strânse stomacul, dar se forță să-l ignore pentru a se concentra la ce avea de făcut.

Ocoli coliba până ajunse la ușa improvizată, ascultând cu atenție pentru a auzi orice zgomot care ar fi indicat apropierea cuiva. Liniștea era deplină. Își introduse mâinile în spațiul care delimita ușa de resul colibei, căutând fire, ori vreun indiciu al unei capcane cu exploziv. Nu găsi nimic și nu descoperi nici măcar un zăvor, ceea ce nu era neapărat un semn bun. Dacă nu erau îngrijorați de faptul că Alina ar putea încerca să evadeze, asta ori însemna că era moartă, ori că starea ei de sănătate era atât de precară încât evadarea devenise o noțiune aberantă. Trase ușor de ușă, care se deschise imediat.

Se strecură înăuntru, închizând cu grijă ușa după el. Așteptă un moment, până când ochii i se obișnuiră cu întunericul, apoi se apropie de forma inertă care zăcea la pământ. Se lăsă pe un genunchi și întinse mâna pentru a atinge un picior. Inima îi bătu mai tare atunci când auzi un geamăt înfundat. Era vie! Într-o fracțiune de secundă, o luă în brațe, degetele lui dezmeirdându-i fața tumefiată. Se forță să nu urle de furie și neputință. Fusese bătută cu bestialitate. Oare se putea ține pe picioare?

–Alina, șopti în întuneric. Alina, trezește-te, sunt eu.

Ea gemu din nou, forțându-se să întredeschidă ochii.

–Mmmm... Marius?

Marius îi zâmbi, încercând să ignore nodul care i se pusese în gât.

–Da, *mi amore*, îi răspunse cu voce tremurândă. Doamne, Dumnezeule, ce ți-au făcut?

Alina încercă să se miște, un geamăt de durere scăpându-i printre buzele crăpate.

–Trebuie să mă ucizi, șopti cu înfrigurare. Dacă nu mă poți scoate de aici, trebuie neapărat să mă ucizi.

Marius clipi cu furie împotriva lacrimilor pe care nu le mai putea stăpâni.

–Nu-mi cere asta, Alina... știi doar că n-aș putea niciodată...

–Trebuie să-mi promiți, îl întrerupse Alina pe un ton dur. Te rog... nu cred că pot merge și-o să fii nevoit să mă lași în urmă. Trupul îi fu scuturat de un frison puternic. Trebuie să mă ucizi, Marius, nu-i lăsa pe ei s-o facă... te rog... nu mai pot îndura.

Marius încuviință tăcut din cap în semn că avea să-i îndeplinească dorința, știind că era foarte posibil să fie nevoit să se țină de cuvânt.

–Promit, șopti pe un ton grav.

Alina se cutremură din nou.

–Scoate-le din mine... scoate-le, îi ceru pe un ton îngrozit.

Marius o privi mirat.

–Ce anume?

–Umăr... mă mănâncă de vie, îi făcu semn dezgustată către umărul drept.

Marius își mută privirea spre locul indicat. Îi ridică mâneca largă, descoperind rana infectată. I se puse un nod în gât când dădu cu ochii de larvele care se ondulau pe carnea vie, stăpânindu-se cu greu să nu se cutremure la rândul lui.

–Scoate-le, Marius, te rog...

Marius scoase rapid o sticlă cu apă din rucsac și spălă cu atenție rana, curățând-o de creaturile dezgustătoare. Alina se tensionă la contactul

apei cu rana deschisă, dar nu scoase niciun sunet.

–Mulțumesc, oftă ușurată.

Lacrimi amare îi alunecară din nou lui Marius pe obraji, sufletul fiindu-i zdrobit de cuvântul acela simplu. O strânse la piept, sprijinindu-și fruntea de fruntea ei fierbinte. Era distrus că fusese nevoită să treacă prin așa o oroare, dar știa că n-ar fi putut niciodată să-i ia viața cu mâna lui.

–Nu, șopti Alina, clătinând din cap. Fără lacrimi... trebuie să te aduni. Concentrează-te.

Marius o privi șocat. Cum putea să spună așa ceva? Dar în următoarea fracțiune de secundă, înțelese sensul cuvintelor ei și zâmbi trist. *Concentrează-te.* Trebuia să funcționeze la capacitate maximă pentru a formula un plan de evadare, ceea ce însemna că emoțiile inutile nu-și aveau rostul.

Scormoni în rucsac și scoase câteva pastile, îndemnând-o să deschidă gura.

–Antibiotice, îi șopti. Ia-le. Am și morfină, în caz că nu te poți deplasa din cauza durerii.

–Nu, refuză ea pe un ton hotărât. Trebuie să am mintea limpede.

–Poți să te ridici în picioare?

–Nu știu.

Marius încercă s-o ajute, înlemnind atunci când scăpă un strigăt ușor de durere. Îngrozit că o afectase cumva, îi verifică rapid corpul pentru a-i inventaria rănile. Descoperi coastele fisurate, apoi dădu cu ochii de atelele fixate pe fluierele ambelor picioare. Simți cum i se răcește creierul. Cum avea s-o scoată de acolo cu ambele picioare rupte? Alina îi citi disperarea în ochi.

–Nu poți să mă scoți de aici. Ucide-mă, Marius, trebuie s-o faci.

–Nu! O să te scot de aici, o să găsesc o cale.

Privi în jur, dar în adâncul sufletului știa că Alina spusese adevărul. Nu exista nicio cale pentru a o salva. Cel puțin nu de unul singur. Își așeză obrazul pe fruntea ei, copleșit de neputință.

–Nu plec nicăieri, nu te părăsesc. O să rămân aici cu tine, îi șopti în păr, legănând-o înainte și înapoi.

–Nu face asta, spuse Alina pe un ton rugător. Nu-i poți lăsa să te prindă și pe tine. Știi bine că ne-ar folosi unul împotriva celuilalt. Pot îndura orice mi-ar face mie, dar nu pot îndura ce ți-ar face ție. Te rog, Marius, trebuie să pleci! Lasă-mă aici dacă nu mă poți ucide. Te rog... te rog...

Marius oftă învins. Alina avea dreptate. Trebuia să scape de acolo pentru a-i anunța pe Roger și Brett că o găsise. Era singura cale prin

care o putea salva. Își plecă capul pentru a o săruta pe buzele fierbinți și crăpate, urlând în sinea lui la gândul că trebuia s-o lase din nou singură în locul acela oribil.

–Mă întorc, îi promise. O să te salvez. Nu mă transforma într-un mincinos, Alina, promite-mi că o să reziști. Promite-mi!

–Promit, îi șopti ea pe un ton resemnat. O să rezist cât voi putea de mult. Și acum pleacă! Nu le îngădui să te prindă!

Marius o depuse cu blândețe la loc pe pământ. Se aplecă pentru a o mai săruta o ultimă oară pe buze, realizând că-și pierduse din nou cunoștința. Dar nu avu prea mult timp să se gândească la asta, pentru că îngheță atunci când auzi un zgomot în spatele lui.

⌖

–Măi, măi, măi, ce scenă emoționantă. Să fiu al naibii dacă ăsta nu e chiar legendarul Marius. Să vezi ce-o să se bucure Jabar.

Marius se întoarse, cu arma deja pregătită, dar o lăsă imediat jos când văzu că bărbatul care apăruse în ușă îi țintea tâmpla Alinei. Un alt bărbat apăru din spatele lui, punându-și mâna pe țeava pistolului pentru a o orienta către podea.

–Nu, Eslam, spuse cu voce joasă.

–Ce naiba faci, Naheed? Eslam făcu un gest cu arma în direcția Alinei. Sunt amândoi de-o teapă. Rânji atunci când Marius păși în fața ei pentru a o proteja. Nu-ți face griji, dacă împușc pe cineva în seara asta, poți fi sigur că ăla o să fii tu. Ea e prea valoroasă.

–Și cu toate astea, nu arată prea bine, spuse Marius cu voce joasă.

Spre surprinderea lui, bărbatul numit Naheed se lăsă pe genunchi lângă Alina și-i puse mâna pe frunte.

–Ai ceva medicamente la tine? Antibiotice?

–I-am dat tot ce-am avut, răspunse Marius, lăsându-se și el pe un genunchi. Poți să mă ajuți s-o scot de aici?

Naheed își întoarse privirea spre el.

–Chiar dacă aș putea, n-ar rezista prea mult. Ce-a fost în capul tău să vii aici singur? Naheed îl studie, observându-i disperare mută din ochi și înțelese. O iubești, nu o întrebare, ci o afirmație. N-ai venit până acum pentru că ai crezut-o moartă. Ce ne-a dat de gol?

–Un transmițător, minți Marius.

Întinse mâna pentru a dezlipi transmițătorul pe care-l plasase în spatele urechii Alinei, preferând să renunțe la acela decât la cel din pulpă, care avea șanse mult mai mari să fie detectat de către Oliver în cazul în care începea să transmită.

–Am știut mereu unde e, adăugă cu o expresie de nepătruns. Și acum?

–Acum te întorci de unde-ai venit și-o lași aici, pentru că nu ai de ales.

Eslam mârâi în semn de protest, dar Naheed îl reduse la tăcere cu o privire încruntată. Marius îl studie cu atenție.

–De ce faci asta?

–Jabar poate apărea în orice moment și crede-mă că nu vrei să te găsească aici, spuse Naheed, ignorându-i întrebarea. Pentru binele ei, n-are voie să afle despre existența ta.

Marius se aplecă pentru a o săruta din nou pe Alina.

–Data viitoare plecăm împreună, îi șopti la ureche. Rezistă, luptă... fă-o pentru mine. Se îndreptă și-l privi pe Naheed. Ce are de gând Jabar să-i facă?

–E cel puțin la fel de disperat ca și tine s-o țină în viață. Astea sunt ordinele și propria lui viață depinde de respectarea lor. Îți garantez că va face orice e necesar.

–Cine a dat ordinul?

–Bashir Al-Fadhe. Naheed zâmbi amuzat, observând cum ochii agentului CIA se întunecară la auzul numelui aceluia. Da, prietene, chiar el. Jabar va face posibilul și apoi imposibilul pentru a-i respecta ordinele, ori e un om mort. O transportă în noaptea asta la un spital, unde are un prieten doctor. L-am convins că nu va supraviețui dacă n-o face. Rânji mulțumit. Am mințit. Nu e într-o stare prea bună, dar cu câteva antibiotice și îngrijiri de rutină, o să-și revină rapid. Oamenii voștri sunt deja aici?

Ochii lui Marius se îngustară. Nu luase acea posibilitate în calcul. După ce-l descususeră bine pe Oliver, Brett și Roger puteau decide să trimită o echipă în zonă. Naheed citi adevărul în privirea lui și clătină îngrijorat din cap.

–Trebuie să-i oprești! Jabar o s-o păzească ca pe ochii din cap. Un atac nu i-ar oferi decât un motiv în plus s-o omoare cu o justificare validă în fața lui Bashir. Monitorizează-i semnalul transmițătorului și în felul ăsta o să știi unde e. Știu că mai are unul... cel pe care l-am bruiat de la început. Cel pe care mi l-ai arătat acum e doar un fals. O să mă ocup și de bruiaj. Ți-aș spune la ce spital o duc, dar nu știu. Monitorizează transmițătorul și extrage-o de acolo. Asta e tot ce pot face pentru ea. Și acum chiar trebuie să pleci, Jabar trebuie să apară din clipă în clipă.

Marius rămase nemișcat, studiindu-i fața în căutarea celui mai mic semn că minte. Părea sincer, dar de ce făcea asta? De ce i-ar fi ajutat unul dintre oamenii lui Bashir Al-Fadhe? Inima i se strânse. Era forțat de împrejurări să riște viața Alinei, încrezându-se în acest necunoscut.

Naheed se ridică în picioare și se îndreptă spre ușă, deschizând-o puțin pentru a privi afară.

–Liber, spuse peste umăr. Pleacă! Acum!

Marius îi mai aruncă o privire Alinei, după care i se alătură lui Naheed.

–Dacă mă trădezi, te găsesc și te omor, îi șopti, apucându-l de un braț.

Privirea lui Naheed coborî la mâna lui Marius, apoi se ridică pentru a se fixa în ochii lui.

–Dacă te trădez, o să fii mort înainte de răsărit.

Marius îl mai privi pentru câteva momente, apoi dispăru în întuneric. Rămase în umbre, înaintând rapid, controlându-și cu greu disperarea. Măcar acum știa că Alina trăiește. Și oricât încerca să se convingă că făcuse alegerea corectă prin faptul că o lăsase în urmă, era furios pe neputința lui. Mintea îi spunea că în situația actuală ar fi fost imposibil s-o salveze, cea mai logică soluție fiind o echipă de extracție. Dar inima îi șoptea că ar fi trebuit să rămână lângă ea până la sfârșit.

Dintr-o dată, auzi zgomotul înfundat al elicei unui elicopter, o lumină orbitoare împrăștiind întunericul din jur. *Nenorocitul ăla m-a trădat,* se gândi, scârbit de el însuși pentru prostia de care dăduse dovadă, încrezându-se în Naheed.

Se răsuci, ținând arma cu ambele mâini, trăgând foc după foc în direcția reflectorului montat sub burta elicopterului. Lumina se stinse, o ploaie de sticlă căzând în jurul lui. O rupse la fugă, intuind după zgomotul elicei că elicopterul ateriza. Deschise din nou focul, continuând să alerge. Auzea acum zgomotul bocancilor în urma lui. *De ce nu trag în mine? Ce naiba se întâmplă?* Întoarse capul să privească peste umăr.

O siluetă întunecată îl izbi dintr-o parte. Pistolul îi zbură din mână, respirația îl părăsi la impactul cu pământul. Se zbătu violent, reușind să nimerească o falcă cu un pumn, dar mai multe perechi de mâini îl țintuiră la pământ.

–Fir-ar să fie, Marius, oprește-te! îi strigă o voce de bărbat.

Surprins, Marius rămase nemișcat. Roman își scosese cagula neagră pentru a-i arăta cine e.

–Ce naiba-i asta?

–Am ordin să te aduc înapoi.

–Roger te-a trimis? întrebă Marius în timp ce se ridica în picioare.

O undă de confuzie apăru în privirea lui Roman.

–Nu.

Marius își dădea seama că era foarte curios să afle în ce jocuri de culise se implicase, dar Roman nu avea de gând să întrebe. În lumea

lor, cu cât știai mai puține, cu atât mai mult reușeai să rămâi în viață. O atitiudine adoptată de marea majoritate a agenților. Roman nu era o excepție. Își respecta întotdeauna ordinele, fără să le pună sub semnul întrebării. Și cel mai important, nu acționa niciodată fără un ordin clar. Era mult mai simplu așa.

–Brett? insistă Marius.

Roman ezită pentru un moment, apoi înclină din cap.

–Da. Deci, care-i treaba? Ai găsit-o pe Alina?

–Da, dar e grav rănită. N-am putut s-o extrag de unul singur.

Roman se scărpină în cap, părând să ia o decizie grea.

–Am ordin să te aduc înapoi, spuse după un timp cu voce joasă. Dar dacă mi-o ceri, mă fut în ele de ordine și hai s-o salvăm.

Marius era impresionat. Probabil Roman ținea extrem de mult la Alina pentru a face ceva care intra în contradicție directă cu regulile după care funcționa.

–Nu, clătină din cap, dar mulțumesc pentru ofertă. În noaptea asta o transportă la un spital sub pază strictă. I-am risca viața inutil, explică, omițând în mod deliberat să pomenească despre implicarea lui Naheed.

Până la urmă, omul se dovedise a fi sincer și nu avea de gând să-l trădeze. Nici măcar lui Roman.

–Oliver o să-i monitorizeze transmițătorul și-o extragem după ce primește îngrijiri medicale.

–Transmițătorul ei nu funcționează, comentă Roman pe un ton ce-i trăda șocul la decizia de-a întârzia extracția Alinei.

–Acum o să funcționeze. Am întrerupt semnalul de bruiaj.

–Bine... cum spui tu, cedă Roman. În cazul ăsta, hai să ne cărăm odată din locul ăsta pustiu.

Se îndreptară cu pas grăbit către elicopterul care aștepta. Marius rămase în ușă pentru câteva momente, privind în urmă. Răsăritul pictase cerul în nuanțe de gri cenușiu, o ceață densă transformând împrejurimile într-o lume fantomatică. Privirea lui scrută depărtarea, până la munții maronii lipsiți de orice urmă de vegetație. Pustiu. Nici măcar un inamic care să le îngrădească accesul. Întâmplările ciudate din ultimele zile se îmbulziră în mintea lui, formând un puzzle care ridica prea multe întrebări fără răspuns. Oftă și se sui în elicopter, simțindu-se ca o marionetă într-o piesă de teatru regizată de undeva de foarte sus.

⌖

Jabar privi cum doi dintre oamenii săi o purtară pe Alina pe brațe până la un camion. Naheed îi urmă, instructându-i cum și unde să o

așeze pe podeaua murdară. După ce se asigură că totul e în ordine, i se alătură lui Eslam, care-i aruncă o privire iritată. Cei doi bărbați care o căraseră pe Alina se suiră în camion, cu armele ațintite la femeia care zăcea nemișcată la picioarele lor. Unul dintre ei o împunse cu bocancul în coastele fisurate, obținând un geamăt înfundat. Rânjiră unul la celălalt și se pregătiră sufletește pentru plictiseala călătoriei lungi.

În timp ce camionul se îndepărta zduncinându-se, Naheed și Eslam se suiră într-o mașină de teren. Naheed porni motorul și o luă în direcție opusă față de camion. Eslam îi aruncă o privire.

–Ai multe de explicat. Unde mergem?

–Ni s-a încredințat o misiune extrem de importantă și secretă. Ordinele vin direct de la Bashir. Ți-am spus să ai încredere în mine... Allah e de partea noastră și primele semințe ale unui plan grandios au fost deja semănate, îi explică Naheed cu un zâmbet larg. Dă-mi voie să încep cu începutul, o să-ți povestesc absolut totul.

În timp ce spuse asta, apucă cu o mână pistolul ascuns sub volan și cu o mișcare rapidă, se întoarse pentru a-și împușca prietenul fix între ochi. Eslam muri pe loc, fără să-și dea seama ce se întâmplase. Naheed apăsă pe accelerație.

–Ți-am spus mereu, Eslam... curiozitatea asta excesivă o să te ucidă într-o bună zi, murmură cu un zâmbet minuscul.

⌖

După ce-am alternat între leșinuri și stări de trezie, febra mă trezește din nou și simt cum sunt mutată pe ceva moale. Oriunde e mai bine, comparativ cu podeaua camionului care a dat cu mine de toți pereții. Mă doare fiecare bucățică din corp, dar nimic nu se compară cu durerea ascuțită și fierbinte care-mi radiază din picioare. Mă întreb dacă voi mai fi vreodată aptă pentru o misiune și gândul acela mă face să zâmbesc. Probabil n-o să mai ajung în veci la sediul Elite... Jabar o să se satureîntr-un final să mă mai tortureze și-o să-mi tragă un glonț în cap. Nu mă cramponez de viață, dar am un singur regret: faptul că n-am avut șansa unei vieți alături de Marius. Îmi fac griji pentru el... sper să nu-i fie prea greu să treacă peste pierderea mea.

Oare am visat sărutările și mângâierile lui? Totul n-a fost decât o halucinație crudă, datorată febrei care mi s-a dezlănțuit cu furie în trup? Nu. Îmi amintesc cu claritate buzele lui pe ale mele, mâinile lui pe trup. A fost cu mine, acolo în colibă. Îmi amintesc lacrimile și disperarea din ochii lui atunci când a realizat că nu mă poate salva.

Tresar de durere atunci când targa pe care mă aflu se lovește de un perete.

O voce necunoscută țipă la oamenii lui Jabar, dar nu înțeleg ce spune și, oricum, mă scufund din nou în întunericul care mă izbăvește de durere.

⌖

Tamim Zarirri, asistentul care împingea patul cu rotile pe coridor, era extrem de atent. Nu voia să-l supere pe doctorul Wahab Sameim, dar totuși se întreba de ce-i ceruse să ducă pacienta la subsol. Firește, nu îndrăznea să pună acea întrebare cu voce tare, pentru că învățase de mult să nu pună la îndoială deciziile șefului său. Știa prea bine că doctorul obișnuia să servească niște persoane cu totul dubioase și periculoase, iar bărbatul care adusese pacienta făcea parte din ambele categorii.

Jabar Hazraat și oamenii săi erau brutali și cruzi. Tamim știa cine erau... fanatici Al'Qaeda. Era speriat de moarte ori de câte ori îi vedea. O izbiseră pe pacientă de pereți, dar doctorul Wahab făcuse o criză de isterie, punându-i la punct. Jabar doar urmărise scena, râzând în surdină. Avea un râs crud, aproape macabru... Tamim nu voia să aibă nimic de-a face cu el, ori cu oamenii lui. Avea să-și facă doar treaba și să-și țină gura, plecând acasă cu banii în plus pe care știa că avea să-i primească de la doctorul Wahab.

Pacienta se zbătea pe pat, luptându-se cu chingile care îi imobilizau mâinile și picioarele. Părea că e chinuită de un coșmar. Tamim îi puse mâna pe frunte, strâmbându-se când simți cât de tare ardea. Atingerea lui păru s-o sperie.

–Te rog, nu, nu... nu!

Lui Tamim îi prea rău pentru ea. Probabil trecuse prin suferințe de neimaginat. Ridică din umeri. Nu era treaba lui. Continuă să împingă patul mobil către camera izolată.

Țevile vechi trosniră și femeia începu să urle. *Allah,* se gândi temător Tamim. *O să scoale și morții!* Se mișcă mai repede, ajungând în fața ușii și luptându-se puțin pentru a trece cu roțile patului mobil peste pragul înalt. Doctorul Wahab îl instruise s-o sedeze, așa că o injectă cu morfina deja pregătită. Femeia se calmă treptat și dintr-o dată rămase nemișcată. Tamim se grăbi să-i ia pulsul, oftând ușurat când îl simți destul de slab sub degete. Trăia... cel puțin deocamdată.

Milano, Italia

Marius ciocăni la ușa biroului lui Brett și intră fără să mai aștepte un răspuns. După cum se așteptase, Brett și Roger îl așteptau deja. Își dădu seama cu satisfacție că Brett era furios.

–Spune-mi, Marius, începu el fără alte introduceri, de ce n-ar trebui

să-ți dau interzis în sediul meu? Ai plecat pe cont propriu, fără ordine oficiale, aruncându-te cu capul înainte într-o misiune care știai prea bine că nu avea cum să fie aprobată.

–Știam că Alina e încă în viață, răspunse Marius cu simplitate.

–Așa, și?

–Și ea a procedat la fel ca mine în niște circumstanțe asemănătoare.

–A procedat la fel, dar cu permisiunea mea!

–Nu mi-ai fi acordat niciodată permisiunea să plec după ea.

–Ai perfectă dreptate, n-aș fi aprobat niciodată o asemenea nebunie! Nu-mi trimit oamenii în necunoscut în felul ăsta. În ciuda aparențelor, prețuiesc fiecare viață în parte.

–E foarte ciudat că spui asta, când ai renunțat atât de ușor la viața Alinei.

Brett îl privi încruntat pentru câteva momente.

–Bine, văd că nu mă înțeleg cu tine, comentă într-un final. Ce vrei de la mine?

–Viața Alinei.

–Nu-ți pot îngădui să-mi subminezi autoritatea, trecând peste ordinele mele în propria-mi casă, știi asta prea bine. Împreună cu Roger, am decis să fii scos temporar din grila agenților operativi activi, ceea ce înseamnă că vei conduce misiunile de aici. Dacă mai faci un singur pas greșit, îți promit că te trimit personal înapoi în Virginia. Ne-am înțeles?

–Da.

–Statutul Alinei va fi reactivat. Vom studia informațiile și vom lua o decizie.

–Mulțumesc, mai spuse Marius, apoi se întoarse pe călcâie și părăsi biroul.

Brett oftă, îndreptându-și privirea către Roger, care clătină ușor din cap. Trebuia să se fi așteptat la asta. Conexiunea dintre cei doi era suficient de puternică încât să-i determine să-și riște viața unul pentru celălalt. Alina o făcuse deja și nu numai o singură dată. Marius îi călca doar pe urme.

Sīāh Rīg - Provincia Nīmrūz, Afganistan

Alina se luptă cu Tamim și cu doctorul Wahab când începură s-o examineze. Cu toate astea, în mai puțin de o oră reușiră să-i facă radiografii la ambele picioare și la torace. Doctorul Wahab îl trimise pe Tamim să aducă cele necesare pentru a-i pune picioarele în ghips. Coastele fisurate trebuiau bandajate. La fel și rinichii traumatizați. Doctorul se așeză pe un scaun pentru a-și nota totul, în timp ce Jabar

îl observa îndeaproape.

–Deci? Va trăi?

Doctorul Wahab îi aruncă o privire plină de dispreț, apoi se reîntoarse la notițele sale.

–Nu obișnuiesc să-mi las pacienții să moară. Are febră foarte mare, dar i-am administrat medicamente care se vor ocupa de asta. Se opri din scris și arătă cu pixul în direcția picioarelor Alinei. Nu știu cine i-a pus oasele la loc, dar a făcut o treabă excelentă. Se vor vindeca fără urmări negative.

Alina gemu și Jabar se încruntă.

–Credeam că i-ai dat ceva s-o facă să tacă.

Doctorul chicoti.

-Tamim i-a administrat suficientă morfină cât să amuțească și un cal, dar femeia asta se luptă împotriva drogului. Suferă, dar nu din punct de vedere fizic... aș spune că suferă mai degrabă datorită delirului provocat de febră. Asta și voiai, nu?

Jabar rămase tăcut, mulțumindu-se doar s-o privească fix pe Alina. Doctorul Wahab ridică din umeri și se uită la ceasul de la mână, ridicându-se de pe scaun.

–Tamim se va întoarce în câteva minute. De ce nu iei un loc, pentru a te bucura în voie de rezultatele muncii tale?

Jabar se apropie de patul Alinei, privind-o cu atenție. Întinse mâna și o apucă de bărbie, întorcându-i fața către el. Se întrebă oare ce se întâmpla acum în mintea ei, ce coșmaruri o chinuiau atât de tare. Murmura ceva neinteligibil. Jabar se aplecă spre ea, încercând să-i înțeleagă cuvintele.

Alina deschise ochii, fixându-și privirea în a lui, și tot ce văzu Jabar în adâncurile lor fu propria-i moarte. Păși înapoi, ciocnindu-se de doctorul Wahab. Perfuzii, ace, siringi și furtune zburară prin aer. Doctorul înjură iritat. Jahab îl privi cu ochi măriți de groază.

–E trează! M-a privit în ochi.

–Și? E legată de pat, nu te-ar putea ataca nici dacă ar fi în stare.

Doctorul pufni disprețuitor pe nas și se apucă să adune toate instrumentele medicale de pe jos. Jabar o privi din nou pe Alina. Ochii ei erau acum închiși. Nu se mai agita, zăcea liniștită, atât de palidă încât părea aproape transparentă. În timp ce doctorul Wahab îi legă o bucată de cauciuc în jurul brațului, căutând o venă potrivită pentru perfuzie, Jabar se sprijini de un perete.

–Când pot s-o iau de aici?

–Chiar acum dacă vrei s-o ucizi, peste câteva zile dacă vrei să trăiască.

Trebuie să-i restabilesc nivelul de lichide din organism și să bag ceva nutrienți în ea. Ai înfometat-o și e îngrozitor de deshidratată. Numai asta ar putea s-o ucidă, fără ajutorul febrei. Ești cu adevărat prețios, Jabar... n-aș vrea să ajung vreodată pe lista ta neagră.

Doctorul Wahab găsi în sfârșit o venă și introduse acul, reglând perfuzia. Jabar oftă imperceptibil pe măsură ce lichidul salvator se infiltră în vena Alinei. Dacă trăia, nu avea să-i mai permită niciodată să-l intimideze. Mai degrabă o va ucide.

⌖

Deschid ochii și sunt întâmpinată de o senzație de plutire într-o lumină aurie. Habar n-am unde sunt, dar nici nu-mi pasă. Privesc în jur și observ că sunt singură. Patul e lat și confortabil, sunt acoperită cu o plapumă ușoară și am un morman de perne moi sub cap. Pe o masă zăresc un lighean alb și o carafă cu apă. Un scaun din lemn se află în colțul celălalt al camerei. Pereții sunt albi și ușa din lemn masiv e de culoare închisă, un calendar cu flori fixat chiar în centru. Îmi întorc privirea în stânga și descopăr sursa senzației aurii: o perfuzie. Probabil morfină și alte chestii deștepte care mă țin în viață. Oh, sunt drogată... ce drăguț.

Ușa se deschide și în cameră intră un tânăr pe care am impresia că ar trebui să-l cunosc. Nu e prea înalt, părul castaniu închis tuns foarte scurt, aproape militărește, ochii de un căprui cald privindu-mă cu curiozitate.

–Bună, Alina, mă salută într-o engleză bună, dar cu un accent foarte puternic. Eu sunt Tamim și mă bucur să văd că n-ai murit.

–Bună, Tamim, îi zâmbesc înapoi. Și eu mă bucur că n-ai murit.

Tamim mă privește cu un amestec de amuzament și îngrijorare.

–Cum te simți?

Mă încrunt, încercând să mă concentrez.

–Puțin cam înțepenită... și cred că mă doare tot corpul.

–Ești drogată.

–E foarte drăguț, îi zâmbesc din nou.

Tamim clatină din cap, privind în direcția perfuziei.

–O să-l chem pe doctorul Wahab să-ți mai administreze morfină pentru durere.

–Da, șoptesc. Așa să faci, ești foarte drăguț. Mi-e somn... sunt foarte obosită...

✦

Mea culpa

Milano, Italia

Briefing-ul convocat în regim de urgență nu părea diferit față de altele, și cu toate astea era. Brett stătea în capul mesei, cu telecomanda în mână, privindu-l pe fiecare agent în parte. Erau cu toții prietenii ei buni. O iubeau. Măcar asta se oglindea clar în ochii tuturor, împreună cu speranța de-a o aduce înapoi. Și ea îi iubea pe ei. Fără interese ascunse. Își riscase viața pentru ei și ei făcuseră la fel pentru ea. Brett oftă imperceptibil. Alina avea o influență enormă asupra oamenilor din jurul ei, ceea ce nu era neapărat un lucru bun. Cel puțin nu și din punctul lui de vedere.

–După cum știți, ne aflăm aici pentru o misiune de extracție. Oliver a urmărit semnalul emis de transmițătorul Alinei până în orașul Zaranj, provincia Nīmrūz din sud-vestul Afganistanului. Acolo, semnalul a dispărut. Ce altceva ai mai aflat? i se adresă lui Oliver.

–Se pare că există un fel de scut electronic, dar am reușit să izolez o locație, spuse Oliver, indicând un punct roșu de pe hartă. Semnalul a dispărut în fața unei clinici.

Brett dădu din cap aprobator.

–Vreau ca informația să fie prelucrată într-un profil viabil și s-o extragem pe Alina cât mai repede cu putință.

–Există totuși o problemă, interveni Alex. Nu știm cât de grav e rănită. E posibil s-o omorâm dacă o transportăm acum.

–Și ce sugerezi?

–Să așteptăm. Cred că deocamdată ar trebui să continuăm să monitorizăm zona. După toate aparențele, e într-o clinică și primește îngrijiri medicale. Imediat ce se mai pune pe picioare, o vor muta din nou și putem urmări semnalul transmițătorului. Cine știe, poate o vor duce la Al-Fadhe. Posibilitățile sunt nenumărate.

–Ce părere ai, Roger? se consultă Brett cu asociatul său.

Roger se gândi pentru un moment, apoi încuviință din cap.

–E foarte posibil ca Alex să aibă dreptate. Al-Fadhe încearcă să ne comunice ceva și cred că ar fi bine să avem răbdare până înțelegem ce anume.

–Splendid! Sunt sigur că Alina va aprecia din plin răbdarea noastră. Ford se ridică în picioare cu o expresie dezgustată. Am terminat cu porcăria asta?

–E posibil ca Al-Fadhe să vrea s-o omoare? întrebă Roman.

–Foarte posibil, răspunse Alex. Numai că o vom extrage înainte ca asta să se poată întâmpla.

⌖

Imediat ce Brett ajunse în biroul lui, cineva ciocăni la ușă și Marius intră cu o expresie furioasă.

–De ce nu mergem după ea? întrebă pe un ton calm, luptându-se cu impulsul de a-i rupe gâtul pe loc.

–Credeam că ai înțeles faptul că aici e mai bine să nu întrebi *de ce*, răspunse Brett pe un ton grav.

–Știm unde e, ce anume ne oprește?

–Știu că ești îngrijorat pentru binele Alinei, spuse Brett pe un ton conciliant. Și eu sunt, dar trebuie să am în vedere și alte aspecte, desigur, fără a-i pune viața în pericol. Trebuie doar să avem puțină răbdare.

Marius înțelese ideea că existau și alte interese. Și înțelese că trebuia să-și înfrângă dorința de-a o salva imediat pe Alina pentru a-și asculta ordinele.

–Cât timp?

–Cât timp va fi nevoie.

Marius inspiră adânc și se forță să părăsească biroul. Înaintă pe coridoarele gri, fără să vadă nimic în jurul lui, furia încolăcindu-i-se precum în șarpe în stomac. Probabil Brett și Alex încercau să ajungă la Al-Fadhe prin intermediul Alinei, ceea ce era tipic pentru Elite. Numai că el nu putea rămâne pe margine pentru a urmări spectacolul. Se îndreptă spre zona lui Jason, pe care-l găsi ocupat cu inventarierea colecției sale prețioase. Un șir neîntrerupt de înjurături îi ieșea printre buze în timp ce bifa fiecare armă pe o listă aflată pe tejgheaua din fața lui. În mod clar, ceva lipsea. Marius trecu pe lângă el, fără să-i adreseze niciun cuvânt, îndreptându-se către rafturile din spate pentru a lua un dispozitiv de bruiaj.

–Bună ziua și ție, spuse Jason din spatele lui.

Marius se întoarse cu fața la el.

–Îmi semnezi și mie de primire pentru chestia aia? întrebă Jason cu ochii la despozitivul de bruiaj. Am suficiente probleme de inventar și fără ajutorul tău. Și ce vrei să faci cu el? Parcă nu te-am văzut pe grila cu misiuni active.

Marius îi susținu privirea în timp ce se apropie de tejghea, dar rămase tăcut. Își trecu inițialele pe formularul de primire, indicând că-l va returna a doua zi, apoi înclină din cap și se îndepărtă.

–Cu plăcere! strigă Jason după el. Treci când vrei pe aici, e o reală plăcere să-ți pot fi de ajutor! Și conversația cu tine e cireașa de pe tort!

⌖

Dacă Alex era surprins să-l vadă pe Marius intrând la el în birou, n-o arătă absolut deloc.

–Îmi pare rău că nu ți-a fost permis accesul la *briefing*, spuse pe un ton neutru.

Marius rămase cu spatele la camera video montată într-un colț al tavanului și scoase dispozitivul de bruiaj din buzunar. Îl activă și i-l arătă lui Alex.

–Bănuiesc că știi ce-i ăsta.

O undă de confuzie se oglindi în ochii lui Alex.

–Un dispozitiv de bruiaj G2, dar de ce...

–Bun, îl întrerupse Marius. Atunci știi că odată ce l-am activat, toate dispozitivele de supraveghere din camera asta au fost întrerupte. Noi doi avem ceva de discutat.

Privirea lui Alex redeveni impasibilă.

–Atunci să începem prin a te pune în temă cu ce s-a discutat la *briefing*.

–Termină cu manipulările, Alex, spuse Marius pe un ton glacial. Măcar ai curajul să admiți că a fost ideea ta.

–Nu înțeleg la ce te referi, comentă Alex, ridicându-se de la birou.

–Tu ai venit cu ideea genială s-o lași acolo pe Alina. Probabil ai prefera s-o știi moartă, decât să știi că-i aparține altui bărbat, îl acuză Marius, privindu-l fix.

O primă sclipire de furie apăru în privirea lui Alex.

–Nu e adevărat și tu o știi prea bine, răspunse pe un ton controlat. Sper că-ți amintești că eu am fost cel care ți-a sugerat să introduci în simulatoare locația unde de altfel ai și găsit-o. Înțeleg că ești supărat și nu-mi aprobi raționamentul, așa că n-o să iau acuzațiile tale ca pe o insultă personală. Am făcut-o pentru binele ei. Mereu, în tot ce fac, țin cont de asta.

–Zău? Poate-mi explici și mie cum e spre binele ei faptul că ai abandonat-o în mâinile lui Al-Fahde? îi aruncă Marius în față, strângându-și mâinile în pumni.

Alex îl studie cu răceală.

–Nu vreau să mă cert cu tine, cu atât mai mult să ajungem la o confruntare fizică. Crede-mă că nu vrei asta. Cel mai bine ar fi să te calmezi și să discutăm în mod logic și constructiv. Fă-o pentru Alina,

dacă nu pentru altceva. Când se va întoarce, nu cred că va fi prea fericită să afle că ne-am tăvălit pe jos ca doi adolescenți.

Cuvintele acelea avură un efect de duș rece pentru Marius. Inspiră adânc, încercând să-și contoleze furia care-i întuneca judecata. Înclină din cap și se așeză pe un scaun în fața biroului din lemn masiv.

–Ascult, rosti pe un ton calm. Fă-mă să înțeleg.

Alex înclină și el din cap, la rândul lui reluându-și locul pe scaun.

–Înainte de toate, trebuie să înțelegi că nu fac niciodată nimic care ar putea s-o afecteze pe Alina în mod negativ. Da, știu la ce te gândești, adăugă atunci când privirea lui Marius se întunecă. Eu am fost cel care a adus-o în lumea asta nebună și tot eu am fost cel care a făcut în așa fel încât să nu mai poată ieși. După care am lăsat-o singură și mi-am văzut de treabă. Numai că lucrurile nu sunt ceea ce par a fi. Nu judeca după aparențe. Alina a crezut că sunt mort timp de opt ani pentru simplul fapt că așa a fost cel mai bine pentru propria ei siguranță. Știu că nu m-a iertat pentru asta și probabil nu mă va ierta niciodată, dar am preferat s-o pierd pentru totdeauna în loc să-i pun viața pericol. Alex făcu o pauză pentru a fi sigur că Marius înțelegea importanța dezvăluirilor pe care i le făcea. La fel se întâmplă și acum, continuă cu voce joasă. Decizia de-a o lăsa deocamdată în mâinile dușmanului e bazată tot pe siguranța ei. Nu știm în ce stare se află... după câte mi-ai spus, e rănită destul de grav. E foarte posibil să-i punem viața în pericol dacă o transportăm înainte de a se pune puțin pe picioare. Nu știm câte gărzi o păzesc și dacă nu au ordin să-i tragă un glonț în cap la cel mai mic semn că sunt atacați. Avem nevoie de mai multe informații și avem nevoie ca Alina să se poată ține pe picioare în momentul extracției. În momentul ăsta, se află într-o clinică, unde primește îngrijiri medicale. Deocamdată e în siguranță și asta mă interesează cel mai tare. Alex își puse coatele pe birou și se aplecă spre Marius. Nu neg nici faptul că mă interesează probabilitatea unui contact direct cu Al-Fadhe. Avem și o misiune de îndeplinit, dar interesele organizației pentru care lucrez nu primează înaintea vieții Alinei. Nu voi lăsa să i se întâmple nimic rău și sunt convins că Alina ar fi de acord cu raționamentul meu. Să nu uităm că, înainte de toate, e un agent operativ. Unul al naibii de bun. Așa că tot ce-ți cer e să ai puțină răbdare și, pe cât posibil, un dram de încredere în mine, concluzionă, privindu-l pe Marius în mod deschis.

Marius îl studie cu atenție, observând sinceritatea care i se oglindea în ochi. Trebuia să accepte că raționamentul lui Alex avea o oarecare logică.

–Bine, cedă cu un oftat. Poate că m-am grăbit la concluzii și te-am judecat greșit. În cazul ăsta, îmi cer scuze. Nu știu dacă-ți pot promite

că voi avea încredere sută la sută în tine, dar cred că ar fi în interesul Alinei să colaborăm pentru a o salva. Ține-mă la curent.

Marius se ridică și cei doi bărbați își strânseră mâinile. Când rămase singur din nou în birou, Alex murmură o înjurătură. Ca bărbat, îl înțelegea perfect pe Marius. Probabil că în locul lui ar fi reacționat la fel. Era clar că o iubea sincer pe Alina și dorința de-a o aduce cât mai repede acasă îi întuneca raționamentul. Cu toate astea, lui Alex îi fusese infinit de greu să nu dea naibii discuțiile în favoarea dorinței imense de a-i lua gâtul de la primul cuvânt. Câteodată, gelozia îi întuneca până și lui raționamentul. Dar Alina ar fi fost cea care ar fi suferit în cazul în care-și dădea drumul la furie și-și promisese că nu avea s-o mai facă să sufere niciodată, indiferent de situație. Mai degrabă își lua singur viața.

Sīāh Rīg - Provincia Nīmrūz, Afganistan
Trei săptămâni mai târziu

Zac în pat, urmărind cu privirea o muscă bezmetică care se învârte în jurul becului suspendat în tavan. Sunt tot în camera mea de la subsol și mă simt mult mai bine. Febra a cedat după prima săptămână, urmată de o sudoare rece pe care Tamim a șters-o cu blândețe. Pungile goale cu perfuzii au fost înlocuite de zeci de ori, antibioticele și restul lichidelor pompate în mine făcându-și din plin treaba. Odată ce febra a cedat, au încetat și coșmarurile.

Cu fiecare zi care trece, simt cum îmi recapăt tot mai mult puterea. Tăieturile și vânătăile s-au vindecat, cu toate că rana din umăr încă mă mai deranjează. Și picioarele mi se vindecă, încet dar sigur. Abia aștept să pot merge din nou. Sunt conștientă că vindecarea trupului meu e o lamă cu două tăișuri. Jabar abia așteaptă să mă scoată de sub aripa protectivă a doctorului Wahab, pentru a mă duce înapoi. Și odată ce se va întâmpla asta, nu urmează decât durere și mizerie. Sincer, nici măcar nu înțeleg de ce s-a mai deranjat să mă aducă aici pentru a mă însănătoși, în loc să-mi taie gâtul cu un cuțit de bucătărie și apoi să trimită înregistrarea la Elite. Și unde e Marius?

Milano, Italia

–Ce s-a întâmplat? Informațiile au fost greșite? întrebă Roger, privind haosul din jurul lui.

O misiune completă tocmai se reîntorsese la bază, cu tot cu zeci de agenți răniți. Marius se întoarse să-l privească, în ochi citindu-i-se clar extenuarea. Era unul dintre puținii agenți care nu fusese rănit, dar Webb nu fusese la fel de norocos.

–Informațiile au fost bune, declară fără să clipească.

Informațiile la care se referea Roger fuseseră adunate de către Alex în anii cât lucrase sub acoperire. Și oricât de nebunească i se părea ideea lui Marius, el și Alex ajunseseră să se protejeze și să se respecte unul pe celălalt. Prietenia era exclusă, cel puțin nu atâta timp cât iubeau aceeași femeie, dar niciunul dintre ei nu putea spune că nu-și admiră adversarul, considerându-l un bărbat de excepție.

–Ambuscada a fost posibilă mai degrabă datorită unei breșe în securitate. Ne-au atacat în timpul extracției, continuă pe un ton ferm.

–I-ați eliminat?

–Până la urmă, da, dar și noi am suferit pierderi mari.

Webb fu ajutat de către doi asistenți medicali să se așeze într-un cărucior cu rotile.

–Ne-au înconjurat în timp ce încărcam informațiile din rețea. Webb a eliminat trei dintre ei, dar și-a luat un glonț în umăr.

–Vreau un raport detaliat, îl concedie Roger.

Marius se îndreptă către clinică, pe urmele căruciorului cu rotile al lui Webb. Nu fu deloc surprins să afle că impactul glonțului fusese atât de puternic, încât îi fisurase omoplatul.

–Salut! îl întâmpină Webb cu mai mult entuziasm decât ar fi fost nevoie, probabil ca urmare a sedativelor ce-i fuseseră pompate în vene. Iar m-au nimerit.

–Ar fi trebuit să te ascunzi sub birou, comentă Marius cu un zâmbet minuscul.

–Având în vedere că ai fi fost destul de mort acum dacă aș fi făcut asta, cred că sunt mulțumit cu alegerea pe care am făcut-o, răspunse Webb în același fel. Am avut chestii cu mult mai rele, o să fiu ok. Ar trebui să te duci acasă să tragi un pui de somn, arăți ca naiba.

–N-am eu norocul ăsta. Mai am un raport de întocmit.

În timp ce se îndrepta către biroul lui, un zgomot îi atrase atenția. Ridică privirea și-l descoperi pe Alex, care-l aștepta sprijinit de un perete.

–Misiune cu probleme, am auzit. Roger susține că totul se datorează informațiilor deficitare.

–L-am contrazis, răspunse Marius cu voce joasă. După părerea mea, pe care o voi susține în raport, de vină a fost o breșă în securitate. Informațiile au fost valide.

–Mulțumesc, înclină Alex din cap.

–N-ai de ce.

Alex se dezlipi de perete și se apropie de el.

–Ești așteptat în biroul tău. Sper că-ți plac surprizele... cu

complimentele aferente. Îi puse o mână pe braț. Ține minte, nu te grăbi la concluzii. Succes și salut-o din partea mea.

Cu asta, se întoarse pe călcâie și se îndepărtă rapid. Marius îl urmări cu privirea, inima bătându-i cu putere. Se îndreptă cu pași rapizi spre biroul lui. Nu fu surprins să-i găsească pe Brett și Roger așteptându-l.

–A intervenit ceva neprevăzut și am fost de părere că e mai bine să discutăm aici, spuse Roger cu o expresie serioasă. În cazul în care ai vreun dispozitiv de bruiaj, cred că ar fi o idee bună să-l activezi.

Nerăbdarea lui Marius creștea cu fiecare secundă. Făcu ceea ce-i sugerase Roger, apoi se așeză la birou.

–Ce se întâmplă?

–Avem informații noi în ceea ce-o privește pe Alina, răspunse Roger după ce-l studie pentru câteva momente.

–Ascult.

–Se pare că e într-o formă mult mai bună și se însănătoșește rapid. Simulatoarele au indicat că în situația de față, momentul e ideal pentru infiltrare și un contact direct cu Bataine, fratele lui Bashir Al-Fadhe.

Marius îi privi surprins pe cei doi bărbați din fața lui.

–O trimiteți într-o misiune nouă? Nici măcar nu și-a revenit complet după iadul prin care a trecut.

–Să nu uităm că înainte de-a fi iubita ta, Alina a fost și este un agent operativ, interveni Brett. Unul dintre cei mai buni pe care-i avem. E antrenată să facă față unor astfel de situații. Asta e cea mai bună șansă pe care o avem să ajungem la Bashir. În ciuda tuturor eforturilor noastre, omul ăsta a rămas un mister.

Marius reflectă la cuvintele lui Brett, amintindu-și ceea ce-i spusese Alex. *Nu te grăbi la concluzii.* Brett avea dreptate, oricât l-ar fi durut să accepte asta. Alina era un agent operativ impecabil și fusese un agent operativ cu mult înainte să-l cunoască pe el. Știa cum să-și poarte de grijă.

–Ce vreți să fac? întrebă în cele din urmă.

–Ți-l amintești pe Naheed... nu-i așa? începu Brett cu un zâmbet viclean.

✦

Ploaia neagră

Sīāh Rīg - Provincia Nīmrūz, Afganistan

Fiona tremură în aerul rece al nopții, lipindu-se mai bine de copacul în spatele căruia se adăpostea de vântul puternic. O pereche de ciori croncăniră pe creanga de deasupra, acoperind zgomotul pașilor lui Marius undeva în dreapta ei. Fiona oftă, neputând să înlăture sentimentul că ceva nu era în regulă. Intuiție, sau premoniție?

Înainte cu o secundă ca țeava rece a unei arme să i se înfigă în ceafă, Marius deja îl anunțase pe Oliver:

–Breșă în perimetru. Am fost compromiși.

Fiona îl privi cu suspiciune, dar îl copie întru totul, adoptând o atitudine docilă în timp ce-și arunca arma la pământ. Poate știa el ceva ce ei îi scăpa. Își ridică mâinile în aer, îngăduind unui bărbat necunoscut să-i scoată casca de comunicații din ureche. În stânga ei îl zări pe Ford. Doi bărbați îi legau mâinile la spate. Gravitatea situației în care se aflau o șocă, fără să înțeleagă de ce Marius se comportase ca și când ar fi așteptat să fie luați prizonieri. Până și Ford păruse resemnat într-un mod absolut suspect.

Încercă să-i surprindă privirea lui Marius pentru o lămurire în timp ce erau suiți într-un camion militar, dar ochii lui erau opaci, la fel ca în timpul *briefing*-ului care avusese loc cu o zi în urmă.

Camionul se urni din loc și prinse viteză pe drumul accidentat, aruncându-i unul în altul. Fiona îl privi din nou pe Marius. Oare așa reacționa el de obicei atunci când era luat prizonier, ori misiunea aceea avea un profil secundar secret? Unul care dicta capturarea lor?

Călătoriră într-o tăcere mormântală, Marius privind într-un punct fix, în timp ce Fiona se tot foi pe banca din lemn, încercând să-și găsească o poziție acceptabilă. Stomacul i se strânse când camionul se opri, o poartă deschizându-se cu un scârțâit prelung de metal ruginit. Sări prima din camion, împleticindu-se pe picioarele amorțite. Marius ateriză în spatele ei cu grația unui jaguar, sprijinind-o pentru a-și recăpăta echilibrul.

Țeava unei puști i se înfipse în coaste și fu împinsă către un grup de copaci piperniciți pe jumătate uscați. În spatele lor se afla o clădire veche, probabil o fabrică abandonată acum o sută de ani după cum arăta. Ajunseră la un set de uși duble din metal, care se deschiseră cu același sârțâit lugubru. Fură conduși pe un coridor întunecat și apoi

împinși într-o cameră de dimensiuni reduse.

Fiona se ghemui într-un colț, surprinzându-l pe Marius în timp ce scana încăperea cu privirea, un zâmbet minuscul plutindu-i pe buze.

⌖

–Care dintre ei crezi că e, Naheed? întrebă Jabar cu privirea la monitorul pe care erau proiectate imaginile celor trei agenți capturați.

Naheed se scărpină în cap, pretinzând că studiază cu atenție fiecare imagine în parte.

–El, puse degetul pe monitor, indicându-l pe Ford.

–Soldatul clasic american, comentă Jabar amuzat. Îi aruncă o privire lui Naheed. Mai ai multe de învățat. De fapt, e el.

–Frumușelul? Nu văd nimic special.

Jabar rânji și-și întoarse privirea la Marius.

–Da, frumușelul. Privește-i fața.

–Nu văd nimic, e goală de orice expresie, comentă Naheed, sprijinindu-se de spătarul scaunului.

–Exact. Ce vezi în ochii lui?

Naheed își încrucișă brațele la piept și se aplecă în față până aproape se lipi cu nasul de monitor. După câteva secunde, se trase înapoi, clipind mirat.

–Putere.

–Exact! exclamă Jabar pe un ton mulțumit. Separă-l de ceilalți și pune-l în aceeași celulă cu Alina. Mă ocup de el personal.

⌖

Cei doi gardieni îl împinseră pe Marius într-o celulă mică și închiseră gratiile groase din metal. Marius privi în jur, observând camera video montată într-un colț. Se așeză pe jos chiar sub ea, apoi își dezlipi transmițătorul minuscul de la baza părului, îl activă și-l lipi pe peretele din spatele lui. Încercă să nu-și imagineze ce li se întâmpla în acel moment colegilor săi.

Auzi un zgomot pe coridor și se ridică. Doi gardieni aproape o târau pe Alina între ei. Avea sânge la nas și gură, plus câteva vânătăi pe față, dar în rest părea că e bine. Inima i se strânse când văzu că încă mai purta bandaje la picioare. Gardienii deschiseră gratiile și o împinseră înăuntru. Alina se prăbuși într-un colț, dar schimbară o privire rapidă și Marius realiză că nu era nici pe departe atât de terminată pe cât părea. Rămaseră tăcuți și nemișcați, știind prea bine că sunt supravegheați, vorbindu-și doar din priviri.

–Mi amore, sunt aici.

–Te-ai întors după mine.

–Îmi pare atât de rău că a trebuit să treci prin asta.

–Să nu-ți pară rău... important e că ești aici. Am crezut că n-o să te mai văd niciodată.

Marius nu opuse rezistență când doi bărbați intrară în celulă și-l târâră în altă cameră. Din tavan atârnau două lanțuri groase, la capătul cărora se aflau cătușe, încă o pereche identică fiind montată în podea. Era clar că gardienii fuseseră instruiți bine, pentru că îi puseră mai întâi cătușele destinate pentru picioare.

Unul dintre ei îi scoase cătușele pe care le purta la mâini, în timp ce celălalt îi puse pistolul la tâmplă. Fu dezbrăcat rapid la bustul gol, păstrându-și expresia neutră atunci când îi întinseră brațele în sus pentru a-i atașa cătușele cu lanțuri la încheieturi. Gardienii părăsiră camera și Marius închise ochii, analizând situația și recapitulând profilul secundar.

Jabar intră și închise ușa după el, studiindu-l cu atenție și observând că oamenii săi neglijaseră să-i scoată cureaua de la pantaloni.

–Inutili, murmură pe un ton iritat.

Se apropie de Marius și-i scoase cureaua, aruncând-o în cel mai îndepărtat colț al camerei. Când se întoarse înapoi cu fața la el, Marius îl fixa cu o privire opacă. Nu părea speriat și nici măcar îngrijorat. De fapt, părea complet absent. Jabar înghiți în sec.

–Cine ești? întrebă mai mult pentru sine.

Când Marius continuă să-l privească tăcut, Jabar extrase o siringă din buzunarul pantalonilor kaki. Scoase capacul din plastic și apropie acul lung de fața prizonierului. Când Marius rămase impasibil și de data aceea, Jabar îi înfipse acul în braț și-i injectă lichidul incolor.

–Oricine-ai fi, o să te înfrâng, îi spuse, apoi păși înapoi pentru a-i observa reacția.

Marius întoarse puțin capul pentru a-i întâlni privirea, în ochii lui citindu-se o amenințare tacită. Cu inima bătându-i în gât, Jabar se întoarse pe călcâie și părăsi camera.

Marius închise ochii. Brațul în care fusese injectat îi pulsa și simțea arsura drogului în timp ce i se împrăștia prin vene. Senzația era una familiară, învățase să-i reziste cu mult timp în urmă. Ar fi fost cu mult mai eficient dacă ar fi fost injectat într-un mușchi... probabil mușchiul coapsei ar fi fost cel mai potrivit. Respectul pentru abilitățile lui Jabar îi scăzu considerabil. În mod clar, nu realiza că dacă nu li s-ar fi ordonat să se lase capturați ar fi fost deja mort.

Broboane de transpirație îi apărură pe piele și mușchii își începură

contracțiile dureroase. Inspiră adânc, concentrându-se pe fiecare spasm în parte. Avea să îndure în liniște... gândul la Alina avea să-l ajute s-o facă.

⌖

–Cum te cheamă? auzi întrebarea pentru a suta oară în ultimele două ore, simțind sângele cald care-i izvora din noua tăietură. Cine te-a trimis?

Marius zâmbi în gând în timp ce lama îi aluneca din nou pe piele, lăsând în urmă o nouă linie roșie. Dulce durere...

–Cum te cheamă?

Întrebările încetară. Marius întredeschise ochii la sunetul bocancilor pe podea. Trei gardieni aduseră o femeie care se zbătea din toate puterile în mâinile lor. Fiona. Probabil Jabar renunțase la ideea de a-l face să vorbească și voia s-o folosească pe Fiona împotriva lui. O alegere inteligentă. Mai inteligentă decât toate tacticile folosite până atunci.

Fiona fu forțată să se lase în genunchi, dar reuși să-l muște de mână pe unul dintre gardieni, care înjură și-o izbi cu dosul palmei peste gură. Marius îi întâlni privirea.

–Trebuie neapărat să facem un tratament facial când ieșim de aici, spuse ea pe un ton ironic. Arătăm ca naiba.

După expresia îngrozită ascunsă cu grijă în ochii ei, Marius realiză că probabil arăta mai rău decât se simțea. Își îngădui un zâmbet, comunicându-i din ochi cât de rău fusese și avea să mai fie. Cum să reziste și să supraviețuiască. Dar ea își ridică bărbia cu mândrie, indicându-i că nu avea nevoie de ajutor. Marius își ascunse repede părerea de rău care-i apăru în ochi. Fiona avea să-și dea seama foarte repede că avea nevoie de ajutorul și prezența lui. Privirea ei se întoarse către scurgerea din mijlocul camerei pe care Jabar o descoperi atunci când ridică o placă de lemn de pe podeaua pătată cu sânge.

Marius era aproape sigur că nu mai trecuse niciodată printr-o sesiune de tortură. Clătină aproape insesizabil din cap, amintindu-și prin cât de multe trecuse el.

–Spune-mi, Marius, ce te ajută să reziști torturii? îl întrebă Roger.

–Câteodată, recit poezii în gând.

–Poezii? Roger clipi, înclinându-și capul într-o parte. Ce fel?

–Vers liber... mai ales Dante. Cadența mă ajută să mă concentrez.

Marius aproape zâmbi la acea amintire. Destăinuirea aceea îl luase prin surprindere pe Roger, ceea ce nu era ușor. Numai că nu-i spusese tot adevărul; nu era înțelept să fii complet sincer cu Roger, care avea abilitatea de-a intra în mintea agenților săi fără niciun ajutor. Nu recita

doar poezii, ci și versurile anumitor cântece, ori cita fragmente de proză. Alte dăți cânta piese la pian, imaginându-și mișcările și pozițiile degetelor. Îi îngăduia minții să rătăcească în voie pentru a o distrage de la durerea fizică.

Doi gardieni aduseră în cameră un dispozitiv cu rotile, în jurul căruia era înfășurat un furtun. Marius simți primul impuls de milă în momentul în care privirea Fionei deveni o idee tematoare. Factorul necunoscut îi făcea nervii praf, dar el știa prea bine ce urmează. Când cei doi gardieni începură să desfășoare furtunul, mintea i se răzvrăti și îi îngădui să evadeze pe un drum familiar.

La mijlocul de drum al vieții noastre
m-am fost găsit într-o pădure-adâncă:
pierdusem drumul drept prin văi sihastre.

Apa rece ca gheața îl izbi în plin, toate tăieturile de pe torace părând să ia foc.

Amar a fost, îngemănat cu moarte...
Dar pân'să spun de-a binelui aflare,
de alte lucruri voi vorbi...

Un suspin îl aduse înapoi. Apa îl izbi în față, umplându-i gura și nasul, orbindu-l. Dar știa că suspinul scăpase de pe buzele Fionei. O părere de rău i se încolăci în stomac. Și-ar fi dorit să nu plângă pentru el.

Cu un scârțâit de metal, cineva opri apa. Jabar se apropie de Marius și-i puse un deget sub bărbie pentru a-i ridica capul. Apa sărată îi șiroia din păr pe față, apoi mai jos, pe gât și pe torace. Când își deschise ochii, Marius îi oferi o altă privire opacă. Jabar își strânse buzele a frustrare.

–Începeți cu femeia.

Marius privi neputincios cum unul dintre gardieni o injectă pe Fiona cu drogul. Convulsiile o copleșiră rapid, sângele rezultat în urma fricțiunii încheieturilor cu metalul cătușelor curgându-i șiroaie în jos pe brațe. O imploră în gând să-l privească. Când Fiona o făcu într-un final, privirea ei se încolăci pe a lui ca pe un colac de salvare, broboane de transpirație lucindu-i pe frunte. Continuă să fie scuturată de spasme, ochii ei fixați în ai lui cu o disperare născută din certitudinea că acela era ultimul lucru pe care avea să-l mai vadă vreodată. Marius îi susținu privirea în momentul în care cei doi gardieni începură s-o lovească. Fiona gemu, înghițindu-și țipetele.

–*Dă-mi-o mie,* o imploră privirea lui. *Dă-mi mie durerea.*

Fiona își mușcă cu putere buza de jos. Un pumn o nimeri între coaste și pielea din jurul ochilor ei se încreți a agonie.

–*Dă-mi-o mie,* insistă privirea lui.

Ea suspină, ochii ei implorându-l să nu-i mai ceară asta. Un pumn în obraz îi zbură capul într-o parte, rupând legătura aceea imaterială, dar Fiona își întoarse imediat privirea înapoi la el. O vânătaie neagră începea deja să i se formeze sub un ochi.

–*Dă-mi durerea.*

Fiona gemu și cedă, pasându-i agonia. Durerea pluti înspre el ca o miasmă. Marius o prinse cu privirea și-o ținu strâns, lipind-o de el. Nu-i îngădui să privească în altă parte în momentul în care Jabar își scoase cuțitul și începu să-i cresteze pielea.

–*Sunt aici,* îi spuseră ochii lui. *Sunt aici cu tine.*

–Cum te cheamă?

Fiona își ridică bărbia, agățându-se de privirea lui Marius.

–Cine v-a trimis? Cum îl cheamă pe el? Cine sunteți?

Întrebările curseră cu furie, dar Fiona păstră tăcerea cu fiecare tăietură în parte, pasându-i durerea lui Marius. Sângele îi șiroia într-un contrast aproape obscen cu pielea albă.

–Cine sunteți?

Din nou tăcere, punctată doar de sunetul apei și al sângelui. Jabar oftă exasperat și făcu un semn înspre gardieni. Furtunul prinse din nou viață și Fiona clipi rapid când jetul puternic o izbi în plexul solar. Marius văzu cum se străduiește să respire, puterea apei furându-i capacitatea de a trage aer în plămâni. Văzu cum i se întunecă privirea atunci când rănile îi luară foc. Simți apa izbind-o în coastele fisurate, împingând-o în peretele din spatele ei, zdrelindu-i și mai tare încheieturile mâinilor. Văzu momentul în care începu să moară.

Ce-ar fi, dacă-ntr-o zi și eu aș muri?
Dac-aș pleca peste marea cea rea,
Cânt pentru tine n-aș mai cânta?

Marius nu mai clipi, susținându-i privirea aproape cu disperare, temându-se că va pierde fracțiunea de secundă în care pășea în lumea de dincolo.

–O să-mi fii martor? șopti Fiona, fața căpătându-i rapid o paloare aproape translucidă ca cea a unei statui din marmură.

–*La ce?* întrebară ochii lui.

–La viața mea, spuse ea pe un ton aproape dur, luptându-se să mai rămână în viață până-i auzea răspunsul.

Marius simți cum inima i se zbate nebunește în piept. Privirea i se împăienjeni, dar imaginea Fionei rămase clară în centrul ei. Își dorea ca el să-și amintească de ea. Când avea să moară, dosarul ei urma să devină o înșiruire de cifre în adâncurile sistemului Elite. Pur și simplu

avea să înceteze să mai existe, trecând în lumea de dincolo precum o insectă care trăise pentru o singură zi. În ultimele ei clipe de viață, îi cerea să-i păstreze amintirea în inima lui.

–Da, rupse tăcerea auto-impusă, privirea lui susținând cuvântul acela ca pe un legământ. O să te port mereu în mine.

Fiona îi dărui un zâmbet strălucitor care șterse imaginea sângelui de pe buzele ei. În următoarea fracțiune de secundă, capul îi căzu pe spate, ochii ei privind fără să vadă către tavan. O ultimă răsuflare îi șuieră pe buze.

Josnică moarte, milei cât dușmană,
durerii, antică mamă,
judecată a toate peste seamă,
inimii dând amărăciunea hrană,
din care plec numai și numai rană...

⌖

Pentru un agent operativ de valoarea lui Ford, fu aproape ridicol de simplu să evadeze din camera în care rămăsese singur după ce doi gardieni o luaseră pe Fiona pe sus. Problema era că pierduse neașteptat de mult timp prețios, luptându-se cu încuietoarea blocată a cătușelor ruginite. Nepermis de mult timp. Înjură în gând, încercat de o premoniție întunecată.

Se furișă pe coridoarele pustii, descoperind primul obiectiv: camera de supraveghere. Se strecură în spatele bărbatului care ațipise în fața monitoarelor și îi rupse gâtul dintr-o singură mișcare. Zâmbi, întinzând mâna după pistolul de pe masă. Studie apoi rapid monitoarele pe care pâlpâiau imaginile surprinse de camerele de luat vederi amplasate în puncte strategice, întipărindu-și în minte poziția centrului rudimentar de comunicații, precum și pe cea a depozitului de armament.

Pe drum mai elimină doi gardieni, plus încă unul în camera de comunicații, după care intră în sistem și încărcă informațiile așteptate de Oliver. Acum nu-i mai rămânea decât să-și găsească colegii... și să spere că mai erau încă în viață.

⌖

Ușa se trânti de perete și Marius își dezlipi privirea de pe trupul lipsit de viață al Fionei. Doi gardieni intrară, târând pe cineva între ei. Alina. Marius îngheță, forțându-se să-și întipărească o expresie neutră pe față.

Alina se zmuci în spate, eliberându-și brațul drept din mâinile unui gardian, care se răsuci puțin pentru a o imobiliza din nou. Profitând de

poziția lui vulnerabilă, Alina îl izbi cu cotul în nas. Mâinile lui Marius se strânseră în pumni. Gardianul înjură, ducându-și o mână la nas și ridicând cealaltă mână pentru a o lovi, dar se scutură spasmodic și se prăbuși la podea. În spatele lui, Ford se răsuci o idee, împușcându-l în ceafă pe cel de-al doilea gardian.

Alina profită de moment pentru a se repezi în direcția lui Jabar, lovindu-l cu cotul în tâmplă și apoi rupându-i gâtul cu o mișcare fulgerătoare. Îl urmări fără nicio expresie în timp ce se prăbușea la picioarele ei, apoi întoarse capul pentru a-l privi pe Marius. Buzele i se întredeschiseră într-un suspin. Păși peste cadavrul lui Jabar și se apropie de el, ridicând o mână tremurândă pentru a-i așeza palma de obrazul vânăt.

–Marius, șopti.

El întoarse puțin capul și o sărută în interiorul încheieturii. Alina îi scoase cătușele de la picioare și se întinse după cele de la mâini, cu privirea în a lui. Marius înclină din cap. Cu un clic, încheieturile mâinilor îi fură eliberate. Alina îi înfășură brațele în jurul taliei pentru a-l ajuta să-și mențină echilibrul. Se împleticiră, sprijinindu-se de peretele din spatele lor.

–Poți să mergi?

Marius încuviință din cap și se împinse cu omoplații în perete, transformarea în Marius agentul operativ producându-se într-o fracțiune de secundă. Dar Alina îi încolăci din nou brațele în jurul taliei, presându-și șoldurile în ale lui. O poziție extrem de erotică și nu prea. Amintirile se insinuară între ei, expresia opacă din ochii lui Marius topindu-se o idee.

–Când terminați cu prostiile, putem pleca, comentă Ford din spatele lor pe un ton ironic.

Alina întoarse capul și-i zâmbi.

–Bună, Ford, mi-a fost dor de vocea aia sexi.

–Bună, Ducesă, mă bucur că încă o mai poți auzi.

–Și eu mă bucur că Elite și-a adus în sfârșit aminte de mine.

–Trebuie să ieșim de aici, avertiză Ford. Nu mai avem decât cincisprezece minute până la detonație și într-o oră trebuie să ajungem la punctul de întâlnire.

Privirea lui se opri pe trupul nemișcat al Fionei. Murmură o înjurătură, maxilarul tensionându-i-se înainte de-a întoarce capul.

–O iau eu, spuse cu voce joasă. N-o lăsăm în urmă.

⌖

Părăsiră rapid zona acoperită cu nisip, pentru a se aventura pe o cărare ce urca pe muntele stâncos. Marius nu era prea entuziasmat la gândul de-a se deplasa noaptea pe serpentinele abrupte și strâmte, plus că era îngrijorat pentru starea de sănătate a Alinei. Ținea pasul cu ei, dar șchiopăta vizibil. La un moment dat, se lăsă pe vine, cuprinzându-și genunchii cu brațele.

–Ce s-a întâmplat? întrebă Marius, lăsându-se pe un genunchi lângă ea.

–Nu știu... parcă aș avea zeci de cuțite înfipte în picioare.

–Mai avem puțin până la punctul de extracție. Crezi că poți să mai reziști?

Alina ridică privirea și-i zâmbi.

–Am învățat la școală că nu există nu pot.

Marius o ajută să se ridice, petrecându-i brațul pe după umerii lui pentru a o ajuta. Câteva minute mai târziu, respiră ușurat când ajunseră pe platoul muntos, unde zăriră elicopterul.

Spre surprinderea Alinei, Marius o ținu pe loc în timp ce Ford depuse trupul Fionei pe podea, după care se sui în elicopter, făcându-le un semn de rămas bun. Întoarse capul, privindu-l mirată pe Marius.

–Ce se întâmplă?

–Avem alte planuri, îi răspunse el, conducând-o spre o motocicletă pe care n-o observase până atunci.

–Unde mergem?

Marius încălecă, făcându-i un semn cu capul.

–O să vezi.

Alina nu se mișcă.

–Să înțeleg că există un profil secundar al misiunii? insistă, o undă de suspiciune infiltrându-i-se în voce.

–Da, răspunse Marius fără a-i oferi alte explicații.

–Și când ai aflat despre el?

–Înainte de *briefing*-ul oficial, în timpul unei întâliri private cu Brett și Roger.

Alina îl privi gânditoare, știind că nu avea de gând să-i ofere mai multe detalii. Pe de altă parte, nu avea cum s-o mintă dacă punea întrebările potrivite. Un fel de șah cu bărbatul care inventase regulile jocului.

–Și ce ți-au spus?

–Că trebuie să ignor protocolul și să fac în așa fel încât să fim capturați, răspunse Marius cu voce joasă.

–De ce...

–Dacă mai pierdem mult timp, avem o șansă majoră să ne întoarcem de unde am scăpat, o întrerupse Marius. O să-ți explic totul când ajungem la destinație.

Alina înclină din cap și încălecă în spatele lui. Marius avea dreptate. Aveau suficient timp și pentru explicații. În timp ce motocicleta urma serpentinele întunecate, se încruntă la durerea resimțită în tot corpul.

Știuse la un nivel instinctiv că Marius avea să vină după ea. Dar fără echipe secundare? Cu ordin de-a îngădui să fie luați prizonieri? Și unde naiba mergeau acum? Gândurile i se învălmășiră prin minte. Își înfășură mai bine brațele în jurul lui Marius, sprijinindu-se de el. Zgomotul motorului și mișcările sinuoase o ajutară să se relaxeze. Închise ochii, hotărându-se să lase întrebările pentru mai târziu.

⌖

Marius simți cum brațele Alinei se înfășurară mai strâns în jurul lui, trupul ei mulându-i-se pe spate. Îi simțea bătăile inimii, la unison cu bătăile propriei lui inimi. Nimic altceva nu mai conta pe lume.

Drumul dură câteva ore și într-un final trecură granița în Turkmenistan. În curând, zări indicatorul: Tachta-Bazar. Drumul începu să urce și-l urmă cu viteză redusă. Opri într-o poieniță, scanând împrejurimile cu privirea. Cabana era suficient de rustică și de izolată pentru a fi pe gustul Alinei. Frumusețea priveliștii montane, completă cu un mic iaz în depărtare, avea s-o ajute să treacă peste urmările psihologice ale iadului prin care trecuse.

–Alina, spuse pe un ton blând.

Nu primi niciun răspuns. Probabil adormise, frântă după drumul lung pe care fusese nevoită să-l străbată. Marius descălecă pe jumătate de pe motocicletă, încruntându-se atunci când tăieturile de pe corp protestară vehement. Gândul îi zbură la Fiona și inima i se strânse. *Nu acum,* își impuse. *Mai târziu*.

O sprijini pe Alina cu o mână, scoțându-și geaca cu cealaltă pentru a o arunca pe pământ, apoi o luă pe sus și o întinse pe ea. Alina murmură ceva, dar nu se trezi. Marius o studie îndeaproape, observând urmele sesiunilor de interogatorii: vânătăi, tăieturi, cicatricile rănilor vechi. *Prin ce-a trebuit să treci, mi amore,* se gândi, regretul zvâcnindu-i în tâmple.

Se forță să nu se mai gândească la nimic deocamdată și se apucă să care în cabană lăzile cu provizii pe care Elite le lăsase în fața ușii. Până când termină, Alina se trezise deja și privea în jurul ei.

–E frumos aici, spuse cu un zâmbet obosit.

–M-am gândit eu c-o să-ți placă. Nu schimbă cu nimic ceea ce avem

de discutat, dar măcar o facem într-un cadru plăcut.

–Pare ceva serios... ce mai vrea Brett de la mine de data asta? Să merg pe sârmă într-un picior?

–Mă bucur că ți-ai păstrat simțul umorului. Să vedem dacă o să mai fie valabil după ce te pun în temă cu noua ta misiune.

O ajută să se ridice în picioare și se îndreptară către cabană. Cu o grijă infinită îi scoase hainele, atingându-i cu degetele cicatricea de pe umărul drept. Își aminti cum îi curățase larvele cu o sticlă de apă și se cutremură. Îi tăie bandajele murdare de la picioare și inspectă locul unde osul rupt îi ieșise prin piele. Rana era aproape vindecată, dar totuși o dezinfectă și aplică un bandaj curat. Alina urmări tăcută cu privirea mâinile îndemânatice în timp ce o curățau, palpau, bandajau.

–Și acum? întrebă într-un târziu.

–Acum avem o vacanță de șase săptămâni pentru a te pune pe picioare. Cu complimente de la Roger. Când ne reîntoarcem la Elite, va trebui să faci față unui test fizic. Cu complimente de la Brett. Și despre restul, vorbim mâine.

Marius îi aplică dezinfectant pe pielea zdrelită de pe încheieturile mâinilor și o cremă cu miros de flori pe vânătăile de pe față și corp. Când termină, o sărută ușor pe buze. Alina îl trase mai aproape.

–E rândul tău, îi șopti.

Cu aceeași grijă infinită, îi curăță și dezinfectă rănile, depunând sărutări ușoare pe fiecare dintre ele, până când, extenuați, adormiră unul în brațele celuilalt.

✦

Libertate cu dublu tăiș

Șase săptămâni mai târziu

Soarele nu s-a ridicat încă din spatele munților, ceața densă învăluind stâncile rozalii într-o aură spectrală aproape melancolică. Mă plimb pe cărarea de la baza lor, privind în sus pentru a zări prima rază a soarelui de dimineață. Nimic. Întuneric total. Îmi mențin privirea la crestele întunecate, știind cu siguranță că momentul magic al întâlnirii dintre lumină și întuneric nu va dura decât câteva momente. Sunt răsplătită cu un deget firav de lumină ce răzbate din spatele pereților masivi, înaintând sfios pe urma caprelor sălbatice. Mai multe raze se revarsă peste vârfurile ascuțite, parcă netezindu-le pentru a nu zgâria soarele care-și face apariția în toată splendoarea lui. Închid ochii, bucurându-mă de căldura moale pe care o simt pe față.

Îmi continui drumul, care o cotește într-un L perfect pe după munte. Timpul petrecut aici a fost plin de momente minunate. Mi-am revenit, încet dar sigur, îngropând amintirile neplăcute, uitând de cosmaruri. Știu că e timpul să le îngrop undeva adânc în suflet, dar câteodată tot mai văd o succesiune de imagini ale timpului meu petrecut în iad... un fel de film mut care se derulează cu rapiditate.

Inspir adânc aerul tare și proaspăt și privesc în depărtare. Un vultur planează pe cer în căutarea micului dejun, minaretele strălucesc în lumina dimineții.

Primele zile au fost dificile. Am renunțat treptat la sedative, ceea ce înseamnă că pe la ora cinei eram arțăgoasă și antipatică. Dar a trecut și asta și zilele au început să pară mai lungi și mai pline de culoare. Am discutat cu Marius ore întregi, ce s-au transformat în zile și săptămâni, plănuind, alcătuind profiluri de misiuni principale și secundare, gândindu-ne la toate scenariile, introducând parametri peste parametri în simulatoare, studiind rezultatele cu înfrigurare de parcă le-am fi primit de la niște vrăjitori înzestrați cu puteri magice. Dar zilele au trecut într-un mod cât se poate de liniștit și fericit. Ne e foarte clar ce avem de făcut, chiar dacă nu neg că e dureros pentru amândoi.

⌖

Marius o privi pe Alina de pe prispa micuței cabane. Săptămânile trecuseră mult mai rapid decât și-ar fi dorit. Se așteptase să simtă în permanență răsuflarea lui Brett în ceafă, dar superiorul Alinei fusese

absent într-un mod cât se poate de ciudat.

Alina se însănătoșise destul de rapid, recăpătându-și forțele. Asta îl bucura nespus, întristându-l în același timp. Odată ce se supunea testului fizic impus de Brett și statutul ei era reactivat, urma să plece din nou de lângă el și din nou nu o mai putea proteja.

Acum, însă, spre deosebire de relația haotică de dinainte, avea un ideal. Și un termen limită. Avea să lupte pentru iubirea lor. *Luptă, sau mori.* Timpul i se scurgea printre degete, dar era pregătit să-și asume anumite riscuri. Avea să se folosească de orice și oricine îi datora o favoare, avea să amenințe și să mituiască, să implore și chiar să ucidă dacă era necesar.

48 de ore mai târziu - Milano, Italia

Marius intră în biroul lui Brett, mișcându-se ca un condamnat pe ultimul lui drum. Fără niciun cuvânt, Brett se ridică de la birou pentru a trage un fotoliu mai aproape, făcându-i semn să ia loc.

–Pot să-ți ofer ceva de băut? întrebă în timp ce-și turna o cană cu ceai.

–Apă, mulțumesc.

Brett turnă apă într-un pahar înalt și i-l întinse, apoi își reluă locul la birou.

–După câte văd, ești la curent cu faptul că testul fizic a început deja, comentă pe un ton relaxat.

–Da, răspunse simplu Marius.

Brett tastă un cod și un raport apăru pe ecranul laptop-ului.

–Ți-am monitorizat încercările de-a accesa înregistrarea, spuse cu un zâmbet fad.

–Eram... curios.

–Normal că erai, înțeleg prefect prin ce treci. Contrar părerii generale, sunt și eu om.

Marius îi aruncă o privire neutră, preferând să rămână tăcut. Avea mari îndoieli în legătură cu afirmația aceea, dar nu era nici locul și nici momentul pentru discuție în contradictoriu.

Brett apăsă o tastă și întoarse ecranul spre el. Imaginea era împărțită în trei ferestre: în colțul din stânga sus, Roger conducea partea tehnică din Camera Sistemelor, în dreapta, se vedeau trei agenți operativi înaintând rapid pe un câmp, iar partea de jos a ecranului era rezervată exclusiv Alinei, care alerga. Filmarea era realizată de la distanță, dar imaginea era foarte bună.

Alina purta echipament de teren, complet cu o vestă Kevlar. Era transpirată și părea obosită, dar avea o expresie concentrată în timp

ce scana cu privirea toate căile de acces. Privirea îi coborî la ceasul de la mână, apoi mări pasul. Cei trei agenți își ocupară pozițiile într-un pâlc de copaci. Alina privi undeva în spatele ei, după care se întoarse și o rupse la fugă în direcția din care venise. Păru că se împiedică de ceva și dispăru în iarba înaltă.

Unul dintre cei trei agenți ezită, apoi ieși din ascunzătoarea dintre copaci, îndreptându-se către locul unde o văzuse căzând. Păși cu grijă, scanând zona prin luneta montată pe pușcă, făcându-le semn celorlați doi agenți să-l urmeze. Se adunară în jurul unui petic de material agățat într-un boschet.

Privirea lui Marius fu atrasă de o mișcare în copaci. Culcată pe burtă pe o creangă mai groasă, Alina își potrivi pușca cu lunetă în poziție de tragere și apăsă de câteva ori pe trăgaci. Imediat ce agenții se prăbușiră la pământ, sări din pom. Se aplecă înainte, punându-și mâinile pe genunchi, încercând să-și tragă răsuflarea. În mod clar, era extenuată. Privi din nou la ceas și se îndreptă, își puse pușca cu lunetă în spate și începu din nou să alerge.

În fereastra de sus, Roger apăsă un buton pe panoul de comandă din fața lui și alți patru agenți apărură în fereastra din dreapta.

Marius întoarse capul să-l privească pe Brett.

–De când o ține așa?

–De la șapte dimineața.

Marius își coborî privirea la ceas. Trei și jumătate după-amiaza. Cei patru agenți ajunseră lângă niște tractoare imense parcate în fața unei clădiri. Alina își încetini ritmul alergării pe măsură ce se apropie de aceeași clădire. Scoase un binoclu mic din buzunar, cercetând zona cu atenție. O mișcare pe acoperiș și primul lunetist luă poziție de tragere. Alina îl zări o secundă prea târziu, dar reuși să plonjeze într-o parte, rostogolindu-se în spatele unor butoaie din metal.

Marius observă petele roșii de pe brațul ei când se ridică și alergă după clădire. Trecură câteva minute și lunetistul își părăsi poziția de pe acoperiș. Alina înaintă de-a lungul peretelui, furișându-se în spatele unui agent care păzea o ușă. Îi seceră picioarele de sub el și-i aplică o lovitură cu cotul în tâmplă. Își scoase pistolul și intră în clădire.

Succesiunile de misiuni continuară în timp ce Brett și Marius priviră în liniște. Marius încercă să-și controleze expresia feței de fiecare dată când simțea privirea lui Brett îndreptată asupra lui. După o oră, nu se mai străduí să-și ascundă frustrarea. La un moment dat, Alina ieși clătinându-se ușor dintr-o clădire, se împiedică și căzu la pământ. Marius aproape smulse brațele fotoliului pe care stătea. O privi cum

își trage genunchii la piept, punându-și fruntea pe ei pentru a încerca să-și calmeze respirația. Se ridică brusc în genunchi și se aplecă înainte, vomând pe pământul din fața ei.

Brett întinse mâna și opri înregistrarea. Privirea lui Marius rămase fixată pe ecranul întunecat, în timp ce Brett se ridică de la birou pentru a-și mai turna o cană cu ceai.

–S-a terminat, spuse peste umăr. Se întorc în câteva ore.

Marius se ridică și el și se îndreptă spre ușă, stăpânindu-și impulsul de a-l strânge de gât.

–În cazul în care-ți faci griji, să știi că Alina e ok, spuse Brett din spatele lui.

Marius se opri în fața ușii, dar nu se întoarse să-l privească.

–Am văzut-o făcând față cu brio unor situații mult mai grele, continuă Brett pe un ton neutru. N-are nevoie decât de o masă consistentă și-un somn bun. Sunteți liberi pentru weekend, Alina are multe să-ți spună. Vă aștept pe amândoi luni la prima oră.

Marius deschise ușa și ieși fără să-i răspundă. Rămase în fața ușii pentru câteva momente, apoi se îndepărtă rapid. Din câte își dăduse seama, Alina trecuse testul. În rest, nu mai era sigur de nimic. Ce se mai întâmplase? Ce avea Alina să-i spună? O șantaja Brett cu ceva? Oftă. Nu ajungea nicăieri în felul acela. Alina avea să se întoarcă acasă în câteva ore și aveau timp să stea de vorbă.

⌖

Când Oliver îl anunță într-un final că Alina sosise, Marius își smulse haina din cuier și conduse ca un maniac până la apartamentul ei. Intră și rămase nemișcat în întuneric, dar nu era nimeni acolo. Din baie se auzi un suspin înfundat. Deschise ușa și aprinse lumina pentru a o descoperi pe gresia rece, în echipamentul de teren, cu lacrimile șiroindu-i pe obraji.

–Nu mai sunt în stare nici măcar să mă descalț! exclamă pe un ton exasperat, trăgând de șireturile bocancilor și nereușind decât să strângă nodul și mai tare.

Marius se lăsă pe genunchi lângă ea și-i dădu mâinile la o parte, desfăcându-i șireturile pline de noroi. Îi scoase bocancii și șosetele, apoi echipamentul murdar, lăsând totul într-o grămadă pe podea. Porni apa la duș, apoi își scoase rapid propriile haine. O luă în brațe și păși cu ea sub apa fierbinte.

Alina își puse capul pe umărul lui, continuând să plângă încetișor, în timp ce apa îi încălzea pielea rece ca gheața. După un timp, Marius

o puse în picioare, sprijinind-o de peretele din spate. Îi șamponă părul, apoi o spălă pe corp, încercând să evite feluritele vânătăi și tăieturi. Îi șopti cuvinte tandre la ureche, masându-i mușchii tensionați.

Când plânsul încetă, opri apa și-o înfășură halatul gros de baie, apoi o luă din nou în brațe și-o duse în pat. Se strecură sub plapumă lângă ea și o luă în brațe, continuând să-i șoptească la ureche.

⌖

În dimineața următoare, Marius fu trezit din somn de voci: Brett, Roger și Alina. Întoarse capul pe pernă și constată că locul de lângă el era liber, apoi se ridică pe coate și o descoperi pe Alina stând turcește la capul patului, cu laptop-ul în brațe. Răsuflă ușurat. Brett și Roger se aflau probabil la sediu și vorbeau cu Alina prin intermediul laptop-ului. Slavă Domnului! Nu garanta că s-ar fi putut abține să nu le rupă gâtul dacă-i descoperea cumva în dormitor.

Se dădu jos din pat și-și trase blugii pe el, așezându-se apoi în spatele Alinei. Ea îi zâmbi peste umăr, făcându-i semn să rămână tăcut. Drept răspuns, Marius îi ridică părul și o sărută pe ceafă. Alina aproape gemu, străbătută de un fior.

–Alina? spuse vocea lui Brett pe un ton impacientat.

–Da? răspunse ea, încercând să se ferească de mâinile lui Marius, care-i alunecau în sus pe pulpe.

–Ești de acord?

–Ăăăă... da. Adică nu! E mult prea devreme. Ar trebui să așteptăm, pentru a vedea cum se reorganizează. Cred că ar fi mai eficient.

Îl privi din nou peste umăr pe Marius, abținându-se să nu izbucnească în râs. Noile vânătăi și tăieturi ieșeau în evidență pe pielea ei albă, contribuind din plin la atitudinea aproape sălbatică pe care o emana prin toți porii.

–Cred că Alina are dreptate, interveni vocea lui Roger. Le-ar putea crește nivelul de confidență, ceea ce ar genera un sentiment fals de siguranță. Asta înseamnă că vor începe să facă greșeli.

Marius îi întoarse capul Alinei spre el pentru un sărut pasional.

–E posibil, spuse Brett, în timp ce Alina nu-și putu stăpâni un chicotit. Am spus ceva amuzant?

–Nu... cred că nu, răspunse ea, încercând se extragă din îmbrățișarea lui Marius.

–Studiază toate informațiile și gândește-te la un scenariu, concluzionă Brett.

Marius o sărută din nou, dezmierdându-i buza de jos cu limba.

Alina gemu înfundat și-l mușcă cu un rânjet răutăcios.

–Alina? repetă Brett.

–Da?

Mâinile lui Marius alunecară în interiorul coapselor ei, urcând ușor.

–Am nevoie de răspunsul tău până la sfârșitul săptămânii viitoare.

–Desigur.

–Și ai weekend-ul liber. Lipsa ta de concentrare e... deranjantă.

–Am înțeles, spuse Alina repede, după care se grăbi să încheie convorbirea. Se întoarse zâmbind spre Marius cățărându-se în poala lui. Nu ești deloc cuminte, m-ai amețit total de cap.

El o prinse de șolduri, trăgând-o mai aproape.

–Tu ești amețitoare. Își plimbă mâinile pe coapsele ei. Ești tensionată.

Alina își undui șoldurile.

–Și tu ai ceva tensionat pe aici.

–Mă bucur că ai observat, îi răspunse Marius cu o mișcare proprie a bazinului.

–În mărinimia lui, Brett m-a informat că sunt liberă în weekend, își afundă ea mâinile în părul lui.

–Știu. Și dacă vrei să mai trăiască până luni, o să-mi spui ce se întâmplă. Ieri mi-a sugerat că...

Dar ea clătină din cap, punându-i un deget pe buze pentru a-l opri.

–Șșșșșș... nu acum. Te rog, Marius, nu vreau să vorbim despre asta. Nu strica momentul ăsta.

Marius o studie pentru câteva momente.

–Bine, fu până la urmă de acord. Dar tot va trebui să discutăm cât de curând.

Alina încuviință din cap, sărutându-l ușor pe buze.

–Mi-e foame, îi spuse, lipindu-și fruntea de a lui.

–Atunci îți vom satisface foamea.

–Mă gândeam mai degrabă la altceva.

–La ce?

–La farfurii pline cu mâncare preparată de altcineva și vase pe care nu trebuie să le spăl.

–Am auzit de chestia asta.

–Știu un loc grozav, îi zâmbi Alina seducător.

⌖

O oră mai târziu, Marius parcă lângă *Ristorante Scala Toula*, un favorit al pasionaților de teatru. Evident, *La Scala di Milano* era chiar peste drum, celebra clădire vizibilă de la fiecare masă. Unul dintre

ospătari se grăbi să le iasă în cale, sărutând-o pe Alina pe ambii obraji, apoi îi conduse la o masă ceva mai retrasă.

–Vii des pe aici, remarcă Marius.

–Nu atât de des pe cât mi-aș dori, răspunse Alina cu un zâmbet trist.

Ospătarul se întoarse cu vin roșu, focaccia și salată, foindu-se pe lângă ei pentru a-i servi, recomandându-le jumătate din meniul care conținea o listă impresionantă de vinuri și capodopere culinare *à la carte*. Marius privi în jur, admirând mobilierul stilat și afișele spectacolelor vechi înrămate și dispuse cu mult bun gust pe pereți. Sorbi din vinul roșu, apoi își întoarse privirea spre Alina cu un aer întrebător. Ea oftă, știind că sosise momentul să stea de vorbă. Își puse coatele pe masă și se aplecă spre el.

–Știu că probabil o să te enervez cu întrebarea asta, dar aș vrea să-mi spui ce simți atunci când te gândești la munca ta și compromisurile pe care ești nevoit să le faci zi de zi?

Marius își arcui o sprânceană.

–Încerc să nu mă gândesc prea mult la asta.

–Păi, gândește-te acum, insistă Alina.

–Munca mea e... dificilă. Dar scopul e nobil. De ce mă întrebi?

–Și nu te deranjează metodele folosite pentru a atinge scopul ăsta nobil?

Marius o studie atent, surprins de direcția în care o luase discuția. Fu aproape recunoscător pentru pauza temporară oferită de sosirea antreurilor. Imediat ce ospătarul se îndepărtă, Alina își împinse farfuria într-o parte, privindu-l cu o intensitate care începea să-l îngrijoreze.

–Ok, nu prea știu ce să-ți răspund, cedă Marius. Întrebarea ta sugerează cumva că aș avea de ales și amândoi știm prea bine că nu e cazul.

–Faptul că ne resemnăm să nu facem alegeri bazate pe dorințele și convingerile personale reprezintă o alegere în sine.

Marius plimbă mâncarea prin farfurie cu furculița.

–Nu mi-am dat seama că m-ai adus aici pentru o discuție pe teme filozofice. Ți se răcește mâncarea, observă pe un ton sec.

Alina întinse mâna pentru a-l mângâia pe obraz. În ochii lui se oglindea o tristețe oarecum resemnată.

–Trebuie să iau niște decizii îngrozitor de dificile și am nevoie de ajutorul tău.

–Cum să te ajut, când nici măcar nu știu despre ce e vorba? N-ai încredere în mine?

–Știi bine că am încredere în tine.

–Atunci spune-mi adevărul. Fără omisiuni.

Alina sorbi din paharul cu vin, aruncând o privire în jur.

–Consiliul nu e de acord cu tactica lui Brett în ceea ce-l privește pe Bashir Al-Fadhe. Așa că departamentul operațional a fost transferat de la Elite la Consiliu. Asta înseamnă o preluare aproape totală a sistemului nostru operativ.

–Cu alte cuvinte, Elite rămâne doar un simplu executant?

–Teoretic, da.

Marius încuviință din cap în semn că a înțeles. Consiliul aplica un protocol de limitare a puterii de decizie în cadrul conducerii Elite.

–Și Brett îngăduie asta?

–N-are încotro, ori va fi înlocuit cu cineva care o să joace așa cum i se cântă.

–Bun, și ce legătură au toate astea cu tine?

–Consiliul mi-a oferit libertatea. La expresia lui mirată, umbra unui zâmbet apăru pe buzele ei. Cu condiția să accept o ultimă misiune, adăugă, privirea coborându-i în farfurie. Vor să mă infiltrez în anturajul fratelui lui Al-Fadhe. De fapt, mi se cere să-l seduc pentru a-l putea manipula după cum dictează profilul misiunii.

–Știu, spuse Marius cu voce joasă. Ți-am povestit despre *briefing*-ul privat pe care l-am avut cu Brett și Roger. Atunci am fost informat despre oferta Consiliului.

–Atunci înțelegi ce înseamnă asta. O să-mi pierd și ultima fărâmă de suflet care mi-a mai rămas.

–N-o să permit așa ceva, Alina. O să te ajut să treci prin asta.

Alina îi luă mâna în ambele ei mâini.

–Mă tem că n-o să fie atât de simplu. Amândoi cunoaștem prea bine efectele de după ale unei astfel de misiuni.

Marius îi evită privirea.

–Bănuiesc că așteaptă un răspuns cât de curând.

–Dacă accept misiunea și-i supraviețuiesc, la sfârșit mi se oferă libertatea.

–Părerea mea e că ar trebui să accepți, spuse Marius, controlându-și cu atenție inflexiunile vocii. Îți dorești libertatea de prea mult timp. E foarte posibil să nu ți se mai ofere vreodată pe tavă.

Întinse mâna după sticla cu vin și umplu din nou paharele. Alina îi studie cu atenție expresia impenetrabilă a feței, încercând să vadă dincolo de ea. El își duse paharul cu vin la buze, golindu-l dintr-o suflare.

–Vino cu mine, propuse ea simplu.

Marius îi aruncă o privire confuză.

–Poftim?

–Vino cu mine, repetă pe un ton ferm.

Privirea lui Marius coborî la paharul gol, studiindu-l pentru un timp îndelungat. Alina aşteptă răbdătoare.

–N-o să mi se îngăduie, răspunse el într-un final.

–Ba da.

–Ce le-ai promis de eşti atât de sigură, Alina?

–Ceva ce s-a întâmplat deja.

–Vreau să ştiu ce anume.

–Brett s-a înfuriat cumplit când aflat despre propunerea Consiliului. Mi-a cerut să refuz. N-am făcut-o, aşa că a inventat testul fizic şi m-a informat că numai în cazul unui rezultat pozitiv ţi se va îngădui să mai rămâi la Elite.

Marius clătină din cap.

–Trecutul nu mai contează, se grăbi Alina să adauge.

–Ba contează, pentru că am devenit punctul tău slab.

–Tu ştii foarte bine ce reprezinţi pentru mine. Nu denigra relaţia noastră prin interpretările lor.

–O să fie un coşmar pentru amândoi.

–Dar o să ieşim la liman dacă rămânem împreună.

⌖

În dimineaţa următoare, primesc un telefon şi o voce îmi ordonă să mă prezint la o cafenea aflată în districtul Brera, un cartier micuţ la nord de Domul din Milano, unde urmează să mă întâlnesc cu un reprezentant al Consiliului. Ajung cu o oră înainte pentru a efectua o supraveghere de rutină şi a descoperi eventualii agenţi plasaţi în puncte cheie. Ştiu că din punctul de vedere al Consiliului reprezint un factor de risc, aşa că probabil îşi doresc să mă ţină sub observaţie.

Străzile sunt ticsite cu baruri şi cafenele, aroma îmbietoare de pâine proaspătă şi foccacia invitând trecătorii să intre în brutării. Scanez împrejurimile cu privirea, dar nu văd nimic nelalocul lui. Studiez pe îndelete barurile şi cafenele, ajungând într-un final la locul de întâlnire ales de către Consiliu. Intru şi mă aşez la o masă cu vedere spre uşă, comandând din mers un café latte.

Privesc absentă fluxul continuu de trecători de pe trotuare. Unii dintre ei se grăbesc către locul de muncă, alţii se plimbă agale, dar cu toţii sunt liberi să aleagă ce vor să facă cu viaţa lor. Un fragment de melodie evadează pe fereastra unei maşini, o farfurie se sparge undeva într-o bucătărie, cineva înjură cu foc. Viaţa continuă netulburată peste tot în jurul meu şi

asta mă face să mă simt cumva foarte singură.

O umbră alunecă peste masa mea și-mi ridic privirea pentru a descoperi o femeie care mă studiază cu interes.

–Bună, Alina, mă salută într-o engleză fluentă cu un puternic accent britanic. Îmi dai voie? întreabă, făcând un gest cu mâna către scaunul liber.

–Normal, doar l-am rezervat special pentru tine, îi răspund cu o doză intenționată de ironie.

O studiez și eu cu atenție în timp ce-și comandă un ceai. Pare că are în jur de patruzeci și cinci de ani, părul gri tuns scurt, aproape milităreste. Are o atitudine elegantă și impozantă, siguranța rece din ochii căprui dând-o de gol că e obișnuită să dea ordine celor din jur. Odată ce ospătarul se îndepărtează, femeia își îndreaptă atenția asupra mea.

–Mi-e teamă că timpul ne presează. Avem nevoie de răspunsul tău, mi se adresează pe un ton glacial.

O privesc cu un aer care-mi doresc să pară detașat.

–Consiliul are pretenția să fac o alegere atât de importantă, dar nu mi se răspunde nici măcar la cele mai simple întrebări.

–Sunt convinsă că înțelegi necesitatea unei discreții totale.

Mă întreb care e povestea ei. E foarte elegantă și rafinată, pare extrem de sigură pe ea. Acoperirea perfectă pentru identitatea ei reală și pentru cariera de succes în lumea întunecată a spionajului internațional. Oare a fost forțată să-și asume o astfel de viață, la fel ca și mine? Instinctul îmi spune că nu.

–Înainte de a lua o hotărâre, am nevoie de anumite asigurări.

–În legătură cu ce?

–În legătură cu faptul că noi suntem de fapt băieții buni.

Femeia zâmbește, amuzamentul sclipindu-i în ochi.

–Ți-e frică să nu-ți vinzi sufletul diavolului?

Îi zâmbesc înapoi, dar pivirea îmi rămâne rece în mod deliberat. Am învățat deja să joc după regulile lor.

–Mi-am pierdut sufletul cu mult timp în urmă. Elite a avut grijă de asta.

–Și atunci de ce te temi?

–Nu mă tem niciodată.

–Păcat. Frica poate fi un factor motivant de excepție.

–S-o iau ca pe o amenințare?

–Ar putea fi.

Mă sprijin de spătarul scaunului, cu privirea fixată în a ei.

–Avem nevoie de răspunsul tău, insistă femeia. Timpul ni se scurge printre degete.

–Pot să știu măcar cum te cheamă? o întreb pe un ton neutru. Îmi displace profund să-mi vând sufletul unei persoane fără nume.

Femeia îmi zâmbește cu subînțeles.

–Numele meu te ajută să iei o decizie?

–Posibil.

–N-ai nevoie de numele meu, ai nevoie să te hotărăști. Nu există căi de mijloc. Intri în joc, ori rămâi pe dinafară.

Dau încet din cap. Și iată-mă aici... a sosit timpul să-mi pierd și ultima fărâmă de conștiință care mi-a mai rămas. Spre surprinderea mea, e mult mai ușor decât aș fi crezut.

–Accept misiunea, dar Consiliul trebuie să-mi accepte condițiile.

–Perfect. Știu care sunt condițiile tale.

Femeia face o pauză atunci când ospătarul revine cu ceaiul ei.

–Consiliul îți acceptă toate condițiile, continuă imediat ce rămânem din nou singure, după care se ridică de pe scaun și se îndepărtează cu pas grăbit, fără să se fi atins măcar de ceai.

O urmăresc cu privirea, simțind că tocmai m-am trădat singură așa cum nu m-a mai trădat nimeni până acum.

⌖

Marius încercă să-și golească mintea de orice gând, tolănindu-se pe balansoarul de pe balcon. Vântul călduț i se strecură în păr, fluturându-i ușor materialul fin al cămășii. Era o după-amiază plăcută de primăvară timpurie, dar sufletul lui era răvășit de ceea ce știa că va urma în viitorul apropiat. Tâmplele îi zvâcneau dureros, golul care începea să i se formeze în inimă amplificându-se atunci când Alina își făcu apariția cu o expresie obosită și resemnată. Se așeză în brațele lui, iar el îi oferi tăcut un pahar cu vin roșu. Momentul adevărului.

–Gata, spuse ea cu voce joasă.

–Ai acceptat?

Alina încuviință din cap.

–După ce mi-au acceptat și ei condițiile.

–Care e profilul misiunii?

Minutele se transformară în ore. Alina mărturisi pe îndelete magnitudinea misiunii pe care tocmai o acceptase. Marius rămase nemișcat, fiecare cuvânt în parte lovindu-l în plexul solar. Ochii lui rămaseră fixați în ai ei, timpul părând să încetinească cu fiecare silabă, spațiul micșorându-se cu fiecare secundă. La sfârșit, își rezemă capul de pernele balansoarului, instinctul îndemnându-l s-o ia de mână și să dispară amândoi pentru totdeauna. Din păcate, așa ceva nu era posibil.

–Când plecăm?

–Luni.

–O să fie bine.

Alina înclină o dată din cap și închise ochii. Se reîntorcea pe tărâmul soarelui și al nisipurilor, un loc care-i evoca multe amintiri, niciuna dintre ele plăcută.

✦

Jason își ridică privirea de la Glock-ul pe care-l curăța, zâmbind ușor când Alina intră în Divizia pentru Armament și Echipamente, urmată de Marius.

–Bună, Jason, îl salută, sprijinindu-se cu un șold de tejghea. Cu ce te mai ocupi în ultimul timp?

Jason ridică din umeri.

–Nimic special... mai un pistol, mai o bombă, ce-am învățat. Întinse mâna după ceva care semăna cu un pistol mai mic, cu o țeavă scurtă și groasă. Chestia asta o să implanteze transmițătorul aici, indică un punct de la baza părului Alinei. Transmite de oriunde te-ai afla, fără ca cineva să-i poată recepționa semnalul. O să doară puțin... în fine, poate ceva mai mult.

Alina se așeză pe un scaun și își ridică părul de pe ceafă.

–O să puteți vorbi cu mine?

–Din păcate, nu. E doar un simplu transmițător, nu are și alte capacități. Ordinele lui Brett. Mi-aș dori să pot face mai mult, dar nu pot. Îmi pare rău.

–E ok, Jason, nu-ți face probleme, îl bătu ea ușor pe mână. Totul o să fie bine.

–Sigur că o să fie bine, scumpete, îi răspunse el pe un ton cam nesigur. Acum, apleacă-te puțin. Dacă vrei, poți să-l strângi pe Marius de mână.

Marius se apropie și o luă de mână. Jason potrivi instrumentul și apăsă pe micul trăgaci. Alina tresări puțin și închise ochii.

–Gata, șterse Jason o picătură de sânge cu o bucată de tifon. Succes, scumpete, adăugă cu voce tremurătoare. Fă ce trebuie să faci și întoarce-te acasă. Nu mă forța să completez tot felul de hârțoage ca să justific lipsa chestiei ăleia deștepte din inventar.

Alina se ridică de pe scaun și-l îmbrățișă strâns.

–O să am mare grijă de ea, îi șopti la ureche.

Marius înclină ușor din cap în semn de rămas bun. Jason răspunse la fel, apoi oftă și se așeză pe scaunul pe care stătuse Alina. Îi urmări cu privirea pe coridor până când dispărură din raza lui vizuală. Acum începea partea pe care o ura cel mai mult: așteptarea.

Sana'a, Yemen

La șapte dimineața, avionul aterizează la Aeroportul Internațional Sana'a. Vizele livrate de către Elite trecură controlul cu brio. Marius și Alina pretindeau că sunt angajații unei agenții de voiaj în căutare de noi locuri exotice.

Marea majoritate a pasagerilor erau bărbați, unii dintre ei purtând tradiționala cămașă lungă arăbească, alții îmbrăcați la costum, dar cu capul acoperit de *ghutrah*-ul atât de obișnuit în Estul Mijlociu. Cele câteva femei aflate în compania bărbaților păreau niște zombi în veșmintele lor negre din cap și până în picioare, până și ochii fiindu-le acoperiți cu un voal negru. Alina își aminti că se află în țara în care o femeie nu se putea caza la un hotel și nici nu putea călători fără permisiunea scrisă a unei rude apropiate de sex masculin.

Un taxi destul de hârbuit îi transportă până la hotel, Marius negociind prețul la sânge. Străzile înguste lăsau impresia unei călătorii în timp, totul în jur părând cumva înghețat în trecut. Trecură pe lângă Bazarul *Suq al Milh* cu umbrelele sale viu colorate și invazia de chioșcuri. Aroma boabelor de cafea proaspăt prăjită și a pâinii coapte, precum și cea a fripturilor la grătar și a tocăniței de capră se amestecau în aer, atrăgând cumpărătorii ca un magnet.

În mijlocul orașului medieval, punctat din loc în loc cu moschee și bazaruri colorate și gălăgioase, trona *Taj Sheba Hotel*, un amestec sofisticat de eleganță cu inflexiuni locale și tehnologie modernă. Camera în care fură conduși era un simbol al luxului cu influențe orientale, fântâna centrală, patul cu baldachin, tavanul înstelat și lemnul sculptat manual evocând imagini ale misterioaselor legende arabe.

–E frumos, spuse Alina, privind în jur cu o expresie admirativă. Te face să uiți unde te afli și de ce.

–În Yemen găsești una dintre cele mai vechi civilizații ale lumii, spuse Marius în timp ce despacheta laptop-ul. Lumea antică o numea Arabia Felix.

–Fascinant... tot atunci a apărut și terorismul islamic? întrebă Alina pe un ton sarcastic.

Marius se apropie de ea și-o luă în brațe.

–Nu poți învinui o țară întreagă, judecându-i cultura și tradițiile pe baza acțiunilor câtorva fanatici.

–Bănuiesc că ai dreptate, acceptă ea fără prea mare tragere de inimă.

Marius se trase înapoi pentru a o privi.

–Ce te neliniștește?

Alina se forță să zâmbească.

–Nimic.

–Spune-mi, insistă el.

Ea închise ochii pentru câteva momente, fiindu-i teamă să se gândească prea mult la detalii.

–E cea mai grea misiune din viața mea și nu știu dacă pot să-i fac față fără să-mi pierd complet sufletul.

Marius o privi cu o expresie serioasă.

–Nu poți renunța la sufletul tău, indiferent ce s-ar întâmpla.

–Și cum fac asta? întrebă Alina pe un ton confuz.

Chiar nu știa ce trebuie să facă. Viața și munca în Elite o afectau zi de zi, cu fiecare misiune îndepărtându-se tot mai mult de persoana care fusese odată.

Privirea lui Marius se întunecă.

–Nu știu, îi mărturisi.

Se priviră tăcuți un timp îndelungat, durerea reflectată în ochii ei potrivindu-se perfect cu cea din ochii lui, până când motivul acelei dureri își făcu simțită prezența. Amândoi tresăriră la țârâitul insistent. Marius întinse mâna după telefon, ochii lui pledând pentru iertare. Alina îi puse fruntea pe umăr, ascultând partea lui de convorbire.

–Da... da.

Lacrimile pe care și le reținuse cu disperare îi alunecară pe obraji. *Începe*, se gândi în timp ce-și șterse lacrimile, forțându-se să-și suprime emoțiile.

–Naheed ne așteaptă jos. Ești sigură că poți face asta? o studie Marius, căutând răspunsuri în ochii ei.

–Dacă ești cu mine, pot să încerc.

⌖

Naheed se plimbă nerăbdător prin recepția hotelului. Era îmbrăcat într-o cămașă albă și pantaloni negri, capul fiindu-i acoperit cu o *ghutrah* de culoare albă; un bărbat cu un picior în lumea occidentală și cu unul foarte bine înfipt în Estul Mijlociu. Auzi clinchetul liftului și se întoarse pentru a o descoperi pe Alina. Marius se afla chiar în spatele ei, pregătit s-o apere de orice amenințare. Sărmanul idiot, habar n-avea ce-o așteaptă.

-Murhuba, *as-salaam 'alaykum*. Pacea să fie cu voi. Bine ați sosit în Estul Mijlociu, îi salută Naheed cu un zâmbet larg. Sunt convins că vă veți bucura din plin de soare.

-Wa alaykum as-salaam. Pacea să fie și cu tine, răspunse Alina cu răceală.

–Arăți mult mai bine decât ultima dată când te-am văzut, remarcă Naheed, apoi făcu un gest larg către ieșire. Permiteți-mi să vă ofer cea mai bună cafea din lume. Știu un loc nu prea departe de aici, mult mai autentic și mai sigur.

Pe drum, trecură pe lângă un magazin cu confecții pentru bărbați. Alina păși înăuntru, în ideea că aveau nevoie de îmbrăcăminte tradițională pentru a nu atrage atenția în mulțime. O întâmpină un miros greu de materiale fine și bani. Privi în jur, uimită de contrastul puternic: Gucci și Armani pe un perete, în timp ce peretele opus era înțesat cu felurite *ghutrah* și *dishdasha*, cămășile lungi cu mâneci largi preferate de localnici. Fără să se amestece, ofertele erau tentante pentru ambele lumi care se războiau pe ascuns.

Un tânăr se afla în spatele unei tejghele din lemn masiv. Cei câțiva clienți, toți bărbați, începură să șușotească și apoi să vocifereze din ce în ce mai vehement. Tânărul vânzător gesticulă agitat în direcția Alinei, cuvintele zburându-i din gură cu o viteză alarmantă.

–Care-i problema? îl privi Alina pe Naheed peste umăr.

–Nu prea ai voie aici, îi explică el oarecum încurcat. E un magazin pentru bărbați.

Alina pufni pe nas și se apropie de tejghea, punând mâna pe un portofel din piele.

–Spune-i că vreau să-l cumpăr și vreau și niște haine tradiționale.

Naheed traduse cuvintele ei tânărului deja livid. Urmă un schimb de strigăte indignate. Alina se amuză atunci când tonul lui Naheed își pierdu inflexiunea elegantă și politicoasă, transformându-se în ceva ce putea fi asemănat cu pocnetul unui bici.

–Cred că e mai bine să plecăm, spuse Naheed, întorcându-se către ea.

Tânărul părea disperat acum, privind în jur la clienții care se apropiaseră, sporovăind indignați.

Dintr-o dată, Alina simți o lovitură în spate. Se încruntă și se întoarse încet, remarcând liniștea subită. Un bărbat între două vârste, îmbrăcat în tradiționala uniformă a *muttawwiun*-ilor, o studia cu o expresie contrariată. Auzise povești despre reprezentanții poliției morale, care bântuiau străzile pentru a se asigura că magazinele și restaurantele se închideau în timpul rugăciunilor, aplicând legile lui Allah cu bastonul, dar nu mai avusese ocazia să vadă unul în carne și oase. Unul care o lovise și era pe punctul de-a fi bătut măr de o femeie.

Ofițerul o măsură din cap și până în picioare, strâmbând din nas la îmbrăcămintea ei occidentală și atitudinea sfidătoare, precum și la sacrilegiul de-a avea capul descoperit.

–Acum chiar că trebuie să plecăm, spuse Naheed pe un ton îngrijorat.

Muttawwiun-ul făcu un pas mai aproape, un torent de cuvinte fără înțeles revărsându-i-se din gură. Clienții și tânărul vânzător își reluară și ei tirada întreruptă temporar, rezultatul fiind o hărmălaie de nedescris. Ochii Alinei se îngustară a iritare atunci când ofițerul ridică bastonul, pregătindu-se s-o lovească din nou. Într-o fracțiune de secundă, i-l smulse din mână și-l rupse pe genunchi, aruncându-l la picioarele lui.

–Nu sunt o bucată de carne de vită, mârâi printre dinți.

Expresia ei feroce îl făcu să dea înapoi, poticnindu-se în bărbații din spatele lui. În mod clar, nu mai fusese niciodată provocat în felul acela de către o femeie care părea că e pe punctul de a-l lua la bătaie.

Profitând de șocul general, Marius o apucă pe Alina de o mână și o trase după el.

–Plecăm, îi spuse peste umăr. Nu cred că e cazul să generezi un conflict internațional.

Alina îi îngădui s-o conducă afară din magazin, lumina puternică a soarelui izbind-o în plin după întunecimea răcoroasă. Trotuarul se umpluse deja de o mulțime de gură-cască, dar Marius se strecură abil printre ei.

–Trebuie să ne pierdem urma, spuse Naheed, privind rapid în dreapta și în stânga, în căutarea unui taxi. E prea periculos să rămânem în zonă.

Zări un taxi liber și-i făcu semn, împingându-i impacientat pe bancheta din spate. Se strecură pe scaunul de lângă șofer, dându-i indicațiile de rigoare.

–Ați văzut o extremă a lumii mele, întoarse capul pentru a-i privi. Acum vreau s-o vedeți și pe cealaltă.

Taxiul se puse în mișcare, numai un miracol ajutându-l să nu se dezintegreze pe șosea. După o călătorie relativ scurtă, Alina fu mai mult decât fericită să pună din nou picioarele pe pământ.

–Bine ați sosit în orașul vechi, spuse Naheed cu o mică plecăciune. Aici oamenii nu pot trăi separați, oamenii sunt prieteni.

Alina privi în jur, observând casele cu vitralii la geamuri, îndrăgostindu-se pe loc de orașul cu aer medieval. La fiecare colț de stradă descoperea o mică minune: o moschee albastră, o clădire cu o arhitectură inedită, o arcadă ascunzând o grădină interioară.

Intrară în *Suq al-Baqr* prin poarta *Bab al-Yaman*. În timp ce orașul vechi părea un adevărat muzeu al arhitecturii vechi, *Suq al-Baqr* era locul unde orașul vechi prindea viață. Rafturi întregi pe care erau expuse prețioasele *jambiya*, pumnalele cu mânere ornamentale nelipsite de la centura oricărui bărbat, tejghele pe care se îngrămădeau haine viu

colorate și munți de stafide și condimente, precum și superbe alămuri decorative de tot felul. Apoi zecile magazine specializate în armament, pe pereții cărora erau expuse mitraliere AK-47, puști, pistoale și grenade, mine de teren și muniție, ca într-un fel de rai personal al tuturor iubitorilor de război. Peste tot, așa-numiții *Bedu* se plimbau mândri cu puștile agățate pe umăr.

–E un simbol al bărbăției și-al independenței, explică Naheed. Dorm cu armele lor, dansează, mănâncă și tratează afaceri cu ele alături... o tradiție alimentată de secole întregi de opresiune și război.

Un bătrân ridat le oferi ceai călduț, în timp ce fiul unui proprietar de magazin le aduse fructe de cactus. Cu toții își doreau să stea de vorbă cu ei, oferindu-le povești și explicații în legătură cu diferitele tradiții, urându-le bun venit și făcându-i să se simtă ca acasă. Vânzători ambulanți de fructe, ceai și sandviciuri treceau zâmbindu-le cu căldură, în timp ce rumoarea unei zile obișnuite în bazar continua nestingherită. Oamenii conversau animat unii cu alții, râzând în hohote și strigând, bucurându-se la maximum de viață.

–Intrați, le făcu semn Naheed când ajunseră în fața unei cafenele, împingând ușile grele din metal. Aici se găsește cea mai bună cafea din tot orașul.

Aroma de cafea proaspăt măcinată și felurite condimente îi învălui ademenitor. Proprietarul le ieși în întâmpinare, turnându-le apă pe mâini dintr-un splendid vas de alamă ce părea să fie vechi de cel puțin o sută de ani. Le oferi prosoape albe din bumbac pentru a completa tradiția purificării, apoi îi invită cu un zâmbet larg să ia loc la una dintre mesele de pe terasă. În spatele unei tejghele din cupru lustruite la perfecțiune fierbeau tot felul de licori misterioase în alămuri ornate. Zeci de credincioși începură să se reverse dintr-o moschee și micuța cafenea se umplu până la refuz.

-Bunn halib, baklava halva, minfudluk! Cafea cu lapte și prăjituri, vă rog! comandă Naheed, ridicându-și vocea pentru a fi auzit în vacarmul general.

Proprietarul aduse un aragaz portabil la masa lor, pentru a demonstra arta preparării cafelei. Turnă apă fierbinte și îndulcită într-un *jazzwah*, un ibric special extrem de larg la bază, adăugând cafea proaspăt prăjită și măcinată foarte fin, plus cinci linguri de lapte condensat. Lăsă lichidul să dea în foc de câteva ori, apoi îl turnă în pahare din sticlă mată. Alina inhală mireasma puternică și sorbi cu grijă. Închise ochii de plăcere când gura i se umplu de arome catifelate.

–Cel mai vechi mod de a prepara cafeaua, spuse Naheed cu un

zâmbet mândru. Ia înghițituri foarte mici și rapide, fără să îngădui zațului să se depună complet. Acolo se află adevărata aromă a cafelei arăbești, cultivată pe terase săpate direct în stânca muntelui, după o metodă veche de sute de ani.

Alina își puse coatele pe masă și-și sprijini bărbia de mâinile împreunate.

–Nu mi-am dat seama până acum că ai o fire atât de sensibilă, Naheed. Viața pe care o duci nu e prea poetică.

Naheed se înclină ușor.

–Mă flatezi, răspunse pe un ton ușor pompos. Am fost extrem de norocoși să ajungem înainte de terminarea rugăciunilor *Salah* de la prânz. N-am mai fi găsit nicio masă liberă dacă veneam cu zece minute mai târziu.

–Așa suntem noi, Naheed, niște norocoși, comentă Alina pe un ton acid.

Proprietarul le aduse un platou cu o gamă variată de prăjituri și produse de patiserie. După degustarea și laudele de rigoare, bărbatul se retrase cu o plecăciune adâncă, lăsându-i singuri.

–Bun, să trecem la afaceri, propuse Naheed cu voce joasă.

–În primul rând, aș dori să știu de ce te-ai oferit să ne ajuți, interveni Marius, păstrând un ton neutru.

Naheed nu răspunse imediat, întinzând mâna după ibric pentru a umple din nou paharele cu cafea. Se sprijini de spătarul scaunului, încrucișându-și brațele la piept.

–Bashir Al-Fadhe, rosti numele cu o vădită plăcere. O javră de primă mână, asta pot să vă spun, chicoti amuzat. La început nu l-au plăcut prea mulți arabi, cu toate că au fost unii care au căzut în mirajul banilor lui. Restul, în lipsa altui personaj cu aură de salvator, l-au acceptat treptat, cu toate că nu mulți l-au văzut în carne și oase. E mai mult o legendă... o fantomă. Privirea lui se îndreptă către Alina. La fel ca voi.

–Explică, îl îndemnă Marius cu o expresie impenetrabilă.

–În vremuri îndepărtate, orașele noastre nu erau decât niște simple oaze în deșert. Odată ce părăseai umbra palmierilor și te îndepărtai de fântâni, viața depindea de câtă apă puteai căra pe o cămilă. Supraviețuiau doar cei mai iscusiți, războaiele coborând la nivel de clan și trib. Un ținut guvernat de principii dezbinate. Dar azi, priviți în jurul vostru, făcu un gest larg cu mâna. Grădini și copaci apărute ca prin farmec, care opresc expansiunea deșertului. Sute de puncte de desalinizare, de unde se extrage mai multă apă din Golful Persic decât am fi visat vreodată. Un miracol!

–Dacă alegi să privești lucrurile în felul ăsta, așa e, comentă Alina pe un ton glacial.

–Mările ne-au unit, continuă Naheed netulburat. Apele albastre ce ne înconjoară din toate părțile și marea neagră de petrol care ne curge pe sub picioare, o adevărată comoară dătătoare de viață. Dar unitatea asta are și un preț. În ziua de azi, lupii se amestecă printre miei și conviețuiesc umăr la umăr. Și cu toate că sunt specii diferite, e foarte greu să-i deosebești unii de alții. Câteodată, nu-i deosebim deloc până când nu e prea târziu.

Cu o mișcare rapidă și neașteptată, Alina întinse mâna peste masă pentru a-l apuca de încheietura mâinii.

–Nu dau doi bani pe filozofiile tale grandioase, care din punctul meu de vedere nu sunt altceva decât justificări inventate pentru terorism. Ne-ai făcut toată polologhia asta și tot n-ai răspuns la întrebare. De ce ne ajuți?

Naheed își înclină capul într-o parte, privind-o în ochi.

–Pentru că suntem catalogați drept un neam de teroriști și nu asta ne caracterizează. Ăștia suntem noi cu adevărat, făcu un semn cu capul către bazar.

Alina îi eliberă brațul și privi în jur: vacarmul vesel, aglomerația care nu părea deloc opresivă, râsetele spontane, sunetul clopoțeilor ce anunțau sosirea vânzătorilor ambulanți, aromele mâncărurilor și mireasma îmbietoare a cafelei, atmosferea degajată și prietenoasă. Își reîntoarse privirea la Naheed și încuviință din cap.

–*Touché*. Ești dispus să mă duci la Bataine Al-Fadhe?

Naheed începu să râdă atât de tare, încât Alina se temu că avea să se prăbușească cu tot cu scaun.

–În numele lui Allah, m-ai făcut să râd cu lacrimi, spuse într-un târziu, ștergându-și lacrimile de la ochi. Ești exact așa cum mi te-am imaginat și încă o dată pe-atât.

–Alina, trebuie să avem răbdare, spuse Marius pe un ton înțelegător. Brett ne-a spus că ai călătorit în mod frecvent pe drumurile dintre Afganistan și Pakistan. Se pare că ești un adevărat expert.

Naheed înclină din cap cu modestie.

–Dacă vreți să treceți prin *Khyber Pass*, atunci stați de vorbă cu persoana potrivită. Am contactele mele, prin care pot să obțin toate autorizațiile necesare. Cu toate clanurile locale care se războiesc între ele, e foarte important să știi să alegi convoiul cu care pleci la drum. Trecătoarea e lată de doar trei metri în unele locuri și trebuie să fii atent la minele de teren. O singură greșeală poate fi ultima pe care o

faci în viața asta.

Marius zâmbi apreciativ.

–Înseamnă că ești un bărbat foarte curajos.

Naheed ridică din umeri.

–Așa spun unii, dar eu simt că e de datoria mea să-i aprovizionez pe rebeli cu mâncare și armament.

Alina arcui o sprânceană.

–Rebeli?

–M-am născut în Afganistan și mă doare inima când văd ce se întâmplă acolo.

–Credeam că războiul s-a încheiat.

–Războiul cu sovieticii, da. Dar asta n-a făcut decât să declanșeze un fel de război de uzură între triburile locale. Talibanul controlează Kabulul și pot să te asigur că nu e nicio diferență între ei și miliția sovietică. Naheed făcu o pauză pentru a sorbi din cafea. Talibanii au profitat de golul de putere lăsat în urmă de către ruși. Odată ce dușmanul comun s-a evaporat, numeroasele grupări de *mujehedini* s-au întors unele împotriva altora. Talibanii au fost pur și simplu cei mai bine organizați. Nu sunt decât fanatici, care au interzis femeilor să muncească și fetelor să meargă la școală, organizând execuții pe stadioane așa cum lumea occidentală organizează concerte de muzică. Le-am văzut cu ochii mei.

–Pare exact gruparea care l-ar primi cu brațele deschise pe Bashir Al-Fadhe, comentă Alina pe un ton sec.

–Ceea ce-au și făcut, răspunse Naheed, întorcându-și privirea către Marius. Să nu ai cumva impresia că CIA-ul tău n-are nicio vină în asta, pentru că voi i-ați susținut pe fanaticii de teapa talibanilor. Milioane de dolari au fost pompate în fundul lor, fără să mai punem la socoteală sutele de transporturi de arme și muniții. Unii spun că încă vă mai băgați coada în treburile noastre, manipulând din culise războiul pentru putere.

–Fără ajutorul nostru, sovieticii ar ocupa și azi Afganistanul.

–E posibil, dădu Naheed din cap. E foarte posibil. Problema e că ajutoarele voastre n-au fost distribuite în mod egal între triburi. Dintr-un motiv ciudat, au curs numai către liderii tribali și politicienii prieteni cu Pakistan. Dar separat de asta, ceea ce încercați voi să obțineți prin misiunea curentă nu poate decât să ne ajute. Eu încă mai cred că libertatea și democrația sunt posibile în partea asta de lume.

–Ceea ce ne aduce înapoi la întrebarea inițială. Cum ajungem acolo? insistă Alina. Ești dispus să ne duci?

–N-am niciun convoi care să plece într-acolo mai devreme de trei săptămâni, răspunse Naheed cu o mină serioasă. Un zâmbet larg îi înflori pe buze. Dar un asociat de-al meu pleacă în trei zile din Pakistan către Jalalabad. Nu trebuie decât să ajungem la Peshawar în timp util. Cu ceva *baksheesh*, ne poate strecura în convoi, își frecă mâinile cu un aer satisfăcut.

–Te referi la mită, zâmbi Alina cu subînțeles.

–Mă refer la o cheie, îi răspunse Naheed în același fel. Dacă folosești cheia potrivită, nu există ușă pe care să n-o poți descuia.

Joc dublu

Balkh, Afganistan

Zilele răcoroase ale primăverii se lungeau tot mai mult în nordul Afganistanului. Nopțile se scurtau, dar încă se mai prăvăleau ca din senin peste oraș, aducând cu ele frigul pătrunzător din munți. Praful constant și sufocant din tabăra militară dispăruse odată cu vânturile uscate ce luaseră drumul deșertului pentru moment. În după-amiaza aceea, activitatea din jurul corturilor era minimă. Burțile erau pline și pleoapele grele după masa de prânz, rugăciunile *Dhuhr* deja recitate.

Bashir Al-Fadhe stătea la o masă de campanie în fața cortului său, alegând într-un mod cât se poate de deliberat un loc public unde să se sfătuiască cu Qasim Rashid. Sigur că era mult mai cald și mai plăcut în interiorul cortului, dar Al-Fadhe nu ezita niciodată să se expună privirilor din când în când. Era mândru de adorarea tacită care se oglindea în ochii tuturor, convins că acel contact era important pentru a menține vie flacăra cauzei comune. Nu degeaba îl numeau cu toții Cel Ales.

În capitala Afganistanului, talibanii n-aveau decât să taie și să spânzure, dar în regiunile îndepărtate din nord, Bashir Al-Fadhe era privit drept liderul absolut. Făcu radios cu mâna unui grup de bărbați care trecură prin fața lui, urmărind satisfăcut cum își pleacă capetele în semn de respect. Și de ce nu? Era într-o dispoziție generoasă. Avuseseră un succes neașteptat în războiul lor sfânt până acum și nu vedea de ce n-ar continua în același fel. Ani și ani de muncă asiduă, sacrificiu personal și rugăciuni. Planuri detaliate, strategii corecte și atenție la detalii. Nimic nu era omis, ori lăsat la voia întâmplării, nu exista noțiunea de risc asumat. Totul era dinainte plănuit cu o meticulozitate aproape obsesivă.

–Crezi că asta reprezintă o problemă? întrebă, ridicându-și ochii de la hârtiile din fața lui pentru a-l privi pe Qasim.

Qasim scoase o batistă din buzunar, tamponându-și fruntea

transpirată în ciuda aerului rece. Naheed îi era un vechi și bun prieten. Existase o perioadă când prietenia lor fusese pusă la grea încercare, Naheed alegându-și drept mireasă o nemțoaică pe care o cunoscuse în timpul anilor de facultate. Nu era acceptabil ca un bărbat aflat în serviciul Celui Ales să introducă un infidel în patul său. Așa că la ordinele lui Bashir, Qasim înscenase un accindent de mașină. La un an după căsătorie, femeia fusese înlăturată pe vecie. Naheed fusese distrus, dar jurase că rămâne dedicat *Jihad*-ului, dovedindu-și din plin loialitatea de-a lungul anilor. Misiunea nouă pe care o primise reprezenta cea mai bună dovadă, dar informațiile primite de la un contact din Yemen erau îngrijorătoare.

–Nu-mi dau seama, răspunse Qasim, clătinând ușor din cap. Ne-am așteptat că n-o să vină singură, dar bărbatul o urmărește peste tot.

–Exact. Bashir întinse mâna după cana cu ceai fierbinte, sorbind din lichidul dulce. Și o să pună prea multe întrebări dificile. Știu că ai încredere în Naheed, dar nu ne putem asuma niciun risc.

–Sigur că am încredere în el, altfel nu l-aș fi recomandat pentru misiune, se grăbi să confirme Qasim, simțind cum transpirația îi curge șiroaie pe spate.

Prin comparație, îmbrăcat în veșmintele tradiționale arabe și sorbind ceai fierbinte, Bashir părea la fel de glacial precum un izvor de munte.

–Ne e loial? E loial războiului sfânt?

–Sunt convins de asta!

Bashir zâmbi îngăduitor, făcându-i cu mâna vânzătorului de alămuri care trecu prin fața lor. Bătrânul se îmbujoră și-i oferi un zâmbet știrb, făcând o plecăciune atât de adâncă încât aproape își pierdu turbanul.

–Și cu toate astea, a introdus un infidel în patul lui, continuă Bashir, mutându-și privirea la Qasim.

Qasim simți cum i se strânge stomacul, tocănița delicioasă din carne de capră pe care o savurase la masa de prânz venindu-i înapoi pe gât.

–Da, Prea Mărite, dar femeia a fost eliminată!

–Și acum Naheed e copleșit de disperare. Vulnerabil.

–Nu!

–Ceea ce ne face și pe noi vulnerabili, continuă Bashir neabătut.

–Te rog... *Jalla Jalaluh*, Prea Mărite, nu-mi cere să fac asta, îl imploră Qasim cu voce tremurătoare.

Îl cunoștea pe Bashir încă din școală, dar nu ezitase să i se adreseze cu cel mai înalt respect, distanțându-se de acea prietenie durabilă pentru onoarea de a i se afla mereu alături și a urmări personal ascensiunea Celui Ales în lumea Islamică.

Bashir sorbi din nou din ceai, întorcându-și privirea către munții din vecinătatea taberei. Păreau goi și inutili, dar putea zări intrarea peșterei pe care o transformase într-un depozit de armament, complet cu un sistem de comunicații super-performant. Totul mergea ca pe roate și rezultatele erau cu mult mai bune decât s-ar fi așteptat. Nu putea risca totul din cauza unui singur om.

–Îmi pare foarte rău, prietene, spuse pe un ton plin de regret. Dacă Naheed ne e atât de loial precum susții, atunci și-ar sacrifica bucuros viața pentru victoria finală a Jihad-ului, nu-i așa?

Qasim nu spuse nimic, maxilarul tensionându-i-se, privirea coborându-i în pământ.

–La fel cum ai face și tu, continuă Bashir, în vocea lui strecurându-se o amenințare voalată. La fel cum am face cu toții, nu-i așa?

–Da, acceptă Qasim pe un ton răgușit. Știi prea bine că așa e, Prea Mărite, să nu te îndoiești niciodată de asta.

–Nici nu m-am îndoit vreodată, îi zâmbi cu bunăvoință Bashir. Atunci știi ce ai de făcut odată ce misiunea lui Naheed se încheie. Avem pe cineva potrivit pentru asta în Yemen?

–Avem mai mulți, răspunse Qasim, menținându-și privirea în pământ.

–Excelent. Trimite-i după el, dar asigură-te că mai întâi își îndeplinește misiunea. E foarte important. Nu facem decât să-l ajutăm să-și dovedească loialitatea. Nu ne putem permite slăbiciuni prosteșți la nivelul la care am ajuns.

Qasim își ridică în sfârșit privirea în care se oglindea remușcarea și durerea de-a osândi un prieten la moarte. Dar își cunoștea prea bine rolul și misiunea.

–O să mă ocup de tot.

–Excelent! Știam că mă pot bizui pe tine, prietene. Este numai voia lui Allah! Bashir își mai turnă puțin ceai. Ești sigur că nu vrei să împărțim o cană cu ceai?

Qasim înghiți în sec, încercând să ignore gheara din stomac. Înclină din cap, acceptând invitația Celui Ales. *Insha'Allah*. Accepta totul.

Undeva deasupra Mării Arabiei

Îmi întind picioarele cu grijă pentru a nu lovi spătarul scaunului din fața mea. Interiorul aeronavei Boeing 737 este scufundat în semiîntuneric, marea majoritate a pasagerilor alegând să doarmă pe parcursul zborului către Karachi. Zumzetul motorului mă liniștește într-un mod cât se poate de ciudat, dar refuz să mă las în voia somnului. Nu acum.

–Doriți un pahar cu apă? mă întreabă o stewardesă îmbrăcată într-un costum de culoare maro extrem de conservator.

–Mulțumesc, îi zâmbesc recunoscătoare, întinzând ambele mâini pentru a lua două pahare cu apă de pe tavă, unul pentru mine și celălalt pentru Marius, care a ațipit pe scaunul de lângă mine.

Stewardesa se îndepărtează, părând că plutește prin lumina difuză. Sorb o gură din apa rece ca gheața, înclinând capul pentru a-i arunca o privire lui Marius. Valuri de emoții contradictorii îmi izvorăsc din stomac, crescând și vibrându-mi prin tot corpul.

Marius deschide ochii, fixându-și privirea pe fața mea.

–Totul e-n regulă?

–Îmi pare rău, n-am vrut să te trezesc, îi răspund cu un zâmbet forțat.

–Nu m-ai trezit.

Îi ofer paharul cu apă și el îl acceptă recunoscător, dându-l peste cap într-o clipită. Întorc capul și-mi presez nasul de geam.

–Oare pe unde suntem?

–Bănuiesc că deasupra Golfului Oman, răspunde Marius pe un ton absent. Ai mai fost în Pakistan?

Îl privesc peste umăr.

–Da. Și-am fost în Afganistan, dar nu pentru o vacanță minunată.

Ochii lui Marius aproape strălucesc în semiîntuneric.

–Naheed pare că știe despre ce vorbește.

Privirea îmi alunecă în direcția scaunului ocupat de călăuza noastră. Având în vedere că trebuie să ne păstrăm acoperirea, am decis să călătorim separat.

–Ai încredere în el?

Marius se gândește pentru un moment înainte să-mi răspundă.

–Nu prea am de ales. Tu?

–Nu știu încă... dar tind să-l cred. Sunt convinsă că a făcut multe nenorociri la viața lui. Poate în felul ăsta speră să-și mai spele păcatele.

Avionul își continuă drumul, ca o săgeată pe cerul de un indigo decolorat. Îl iau de mână pe Marius și privesc prin hubloul rotund, repetându-mi în gând că am făcut o alegere corectă. N-am nevoie decât de o singură șansă cu Bashir... doar câteva minute. La un moment dat, va face o greșeală și noi vom fi acolo, așteptând în umbre.

Peshawar, Pakistan

Zborul de la Karachi la Peshawar nu dură prea mult. Aeroportul era poziționat exact între crestele înzăpezite ale munților. Degete fantomatice din aburi se întindeau către norii întunecați de pe cer,

purpuriul apusului creând iluzia legendarului *Shangri-La*. Întinzându-se de-a lungul unei văi, Peshawar abia dacă se zărea. Numai în momentul în care avionul ajunse chiar deasupra, Alina zări clădirile ce păreau construite din cuburi de lego.

Atmosfera magică se menținu pe tot parcursul drumului până la hotel. Taxiul ruginit părea contemporan cu primele triburi de beduini, dar șoferul îi duse într-un tur neașteptat prin vechiul oraș, un amalgam de vechi și nou cu o origine milenară, un tărâm al contrastelor care se încăpățâna să plutească aproape în aer printre stânci și creste abrupte. Cu toate astea, era clar că efectele civilizației moderne ajunseseră și în orașul dintre nori. Un Range Rover ici, o antenă satelit colo, și o adevărată explozie de bazaruri unde vânzători cu turbane savante vindeau orice de la bijuterii tribale și covoare orientale de o frumusețe aproape ireală, la televizoare și aparate video, plus nelipsitele mitraliere și pistoale în tocuri din piele cu încrustații manuale. Străzile erau sufocate de biciclete și pietoni, ocazional zărindu-se și tradiționalele *tonga* trase de cai, conduse de păștuni cu expresii fioroase. Șoferul sporovăia cu entuziasm, descriind punctele de atracție în ceea ce probabil credea că ar fi o engleză acceptabilă.

–Tu înțelegi ceva? îl întrebă Alina pe Marius, făcând o grimasă atunci când mașina evită în ultimul moment o tarabă încărcată cu fructe.

Dar șoferul știrb nu părea să fi observat, întorcând mereu capul pentru a se holba la ea.

Marius clătină din cap.

–Nu, dar dă din cap și prefă-te că înțelegi.

Naheed îi privi zâmbind peste umăr.

–Vă explică unde puteți negocia prețuri avantajoase. Se pare că am nimerit într-o perioadă cu reduceri majore la toate produsele, dar se oferă să ne obțină și mai multe reduceri. Mai ales pentru tine, Alina.

–Hei! îl pocni Alina pe șofer în umăr atunci când mașina făcu din nou un slalom, evitând la milimetru un bătrân care trăgea de căpăstru un cal sfrijit. Uită-te naibii pe unde mergi!

Șoferul își reîntoarse privirea la drum doar pentru câteva secunde, după care privi din nou peste umăr, continuând să vorbească pe un ton excitat.

–Care-i problema lui?

–Femeile ca tine sunt cu adevărat exotice pentru meleagurile astea, explică Nadeed pe un ton amuzat.

Alina își privi îmbrăcămintea: pantaloni cargo, bluză kaki, bocanci de teren în picioare.

–Am nevoie urgentă de haine tradiționale și de o tâmpenie de văl pe cap, conchise cu un oftat.

⌖

În seara aceea, Alina și Marius serveau cina la restaurantul Hotelului *Pearl Continental*, amândoi purtând *shalwar kameez*, cămașa largă islamică până la genunchi purtată și de bărbați și de femei. Le acoperea destul de bine hainele occidentale, adăugând un strat binevenit de material împotriva frigului ce părea că izvorăște direct din munți. Cămașa Alinei era de culoare verde, cu broderii maro pe la tivuri, completă cu o eșarfă asortată pentru cap. Marius alesese un gri pal ce se pierdea destul de bine în orice peisaj.

Ospătarul îi servise cu *dhal*, o tocăniță din linte, miel macerat cu curry, varză și orez, plus *nan*, pâinea tradițională afgană. Marius o privi pe Alina, admirând șuvițele rebele de păr care-i scăpaseră de sub eșarfă. Era îmbujorată, probabil datorită trecerii bruște de la frig la cald. Pielea părea că-i strălucește din interior în lumina lumânării din centrul mesei. Oftă, îngrijorarea strângându-i stomacul ca într-un pumn de metal. Avusese parte de suficiente *misiuni secrete și neoficiale*, după cum îi plăcea lui Roger să le numească și, în ciuda riscurilor enorme, nu dăduse înapoi niciodată. Dar atunci nu avusese nimic de pierdut. Acum simțea tot mai des impulsul de-a o lua pe Alina de mână și a dispărea amândoi în lumea largă.

Alina se opri din mestecat, privirea ei scanând restaurantul pe jumătate plin.

–Ce e? E ceva în neregulă?

–Ești frumoasă, îi răspunse simplu Marius.

Alina se îmbujoră și mai tare, așezând cu grijă lingura în castron.

–În chestia asta ciudată?

Își rearanjă eșarfa pe cap pentru a mia oară.

–În orice. Marius întinse mâna peste masă și o mângâie pe obraz. Ești frumoasă în orice.

Alina îi zâmbi, ochii strălucindu-i în lumina lumânării.

–Mersi, chiar aveam nevoie de asta. A fost o zi lungă.

–Și văd că se prelungește tot mai mult.

Alina se încruntă.

–Știu, mă gândeam la același lucru spuse cu o expresie serioasă. Întoarse capul pentru a privi în direcția ușii care separa restaurantul de bar. Ce naiba face Naheed de nu mai vine odată?

–Nu știu, își privi Marius ceasul de la mână, nerăbdarea vibrându-i

în tâmple. A trecut deja o oră de când s-a întâlnit cu prietenul lui.

–Dar ne-a avertizat că s-ar putea să dureze ceva timp, nu?

–Da, fu de acord Marius pe un ton sec.

În mod oficial, băuturile alcoolice nu se serveau decât în locuri speciale. Barul hotelului era unul dintre ele, dar chiar și acolo, amatorii erau nevoiți să completeze tot felul de formulare până când apăreau primele pahare pe masă. Naheed se afla în compania prietenului său, comerciantul afgan care organiza și conducea convoaie cu marfă de la Peshawar către Jalalabad și Kabul. *Cu voia lui Allah,* după cum se exprimase Naheed, avea să fie de acord să ia cu el trei pasageri discreți la următorul transport. Contra unei sume generoase, bineînțeles. Tot Naheed venise cu ideea să-l abordeze pe comerciant între patru ochi, în fața unui pahar. Abia după ce prietenul lui devenea ceva mai prietenos, avea să-i introducă pe Marius și pe Alina în discuția delicată.

Alina împinse castronul cu mâncare la o parte.

–De câte pahare e nevoie pentru a spune da, sau nu?

–Mai dă-i puțin timp, propuse Marius, încercând să pară răbdător.

–Chestia asta începe să mă calce pe nervi. Alina se ridică în picioare. Mă duc peste ei.

⌖

Apariția unei femei înalte și blonde, cu o expresie iritată, în barul Hotelului *Pearl Continental*, provocă o rumoare care-i convinse numaidecât pe cei doi prieteni să părăsească localul destinat în exclusivitate bărbaților.

–Tocmai ne pregăteam să venim în restaurant, protestă Naheed pe un ton plin de reproș.

–Sunt convinsă, răspunse sceptic Alina, făcând un gest în direcția ușii care despărțea cele două localuri. După dumneata, domnule...

–Samshad. Tawar Samshad, se recomandă prietenul lui Naheed cu un zâmbet nesigur.

Samshad era un bărbat scund, cu o barbă stufoasă și întunecată. Pielea îi era închisă la culoare, la fel ca și ochii, și purta o haină lungă de lână peste pantalonii negri și cămașa de un alb îndoielnic. În momentul acela, o examina curios prin ochelarii rotunzi cu rame subțiri din metal, ca și cum nu mai întâlnise până atunci o creatură atât de ciudată.

–Dumneata trebuie să fii domnișoara Alina, adăugă într-o engleză atât de accentuată, încât părea aproape cântată.

–Ai ghicit, răspunse Alina pe un ton neutru.

–O, dar nu e nevoie să ghicesc, îi zâmbi din nou Samshad. Naheed

mi-a povestit multe despre tine.

Alina îi aruncă o privire întunecată lui Naheed.

–Serios? Cred că ai face bine să anulezi comanda. Ați băut suficient și nu puteți lua băuturile cu voi în restaurant.

–Ăăăă... da, ai dreptate, se bâlbâi Naheed, obrajii luându-i foc.

Se întoarse către ospătarul care tocmai sosise cu o tavă plină, șoptindu-i ceva la ureche și strecurându-i câteva bancnote în buzunar. Micul grup intră în restaurant și se așezară la masă, unde Samshad făcu cunoștință cu Marius.

–Spune-mi, Samshad, ești de acord să ne iei cu tine în Afganistan? întrebă Alina, studiindu-l cu atenție.

Spre uimirea ei, prietenul lui Naheed izbucni într-un hohot de râs care circulă cu ecou prin restaurant, atrăgând atenția clienților de la mesele alăturate.

–Te rog, ai puțină răbdare, răspunse Naheed în locul lui. Situațiile de genul ăsta se rezolvă după un anumit... protocol.

Alina își încrucișă brațele la piept.

–Zău? Cum ar fi?

–Păi... , își căută Naheed cuvintele. Nu se bate palma așa pe fugă. E nevoie de conversație, un dram de umor și negocieri.

–Și o ceașcă cu ceai ar fi o idee minunată, interveni Samshad, urmărind cu privirea un ospătar care trecea pe lângă masa lor. Am gâtul mai uscat decât deșertul.

–Nu înțeleg de ce, după cât timp ați petrecut în barul ăla, murmură Alina, dar îi făcu semn ospătarului.

Trei ore și trei carafe cu ceai mai târziu, bătură palma.

Alina nu știa cum își imaginase că ar arăta convoiul care urma să străbată mult temutul *Khyber Pass*, dar înșiruirea de mașini antice ce se târa pe serpentinele înguste o lăsă fără cuvinte. Camioane și dube militare ruginite, automobile străvechi de fabricație rusească și chinezească, microbuze fără acoperiș, inclusiv un autobuz, ale cărui scaune fuseseră scoase pentru a face loc mărfurilor. Pe marginea drumului se deplasau cămile încărcate la refuz, căruțe trase de măgari, chiar și roabe împinse de bărbați sfrijiți, ale căror turbane păreau mai mari decât capul lor.

Caravana era păzită de o gloată de bărbați cu înfățișări înfricoșătoare, care păreau că dețin mai multe țigări fără filtru și arme decât dinți, bun simț și logică. Alina le refuzase deja în repetate rânduri ofertele pentru opium. Drumul era presărat cu gropi înnegrite pe margini, semne clare

ale exploziilor provocate de minele de teren.

Alina era recunoscătoare pentru faptul că Jeep-ul lor era poziționat în mijlocul convoiului. Naheed le explicase că drumul va fi lung și se vor deplasa destul de încet, dar abia acum înțelegea cuvintele lui. Nu numai că se deplasau cu viteza unui melc turbat, dar încetineau și mai mult de fiecare dată când traversau câte un tunel și opreau din două în două ore pentru rugăciunile islamice cuvenite. Pe măsură ce urcau tot mai sus în munți, erau forțați să plătească taxe unor arătări murdare cu expresii fioroase, ce-și făceau apariția dintre ruinele cetăților antice înșirate de-a lungul trecătorii. Se schimbau saluturi și *baksheesh*-ul curgea din mână în mână, gloata de bărbați trăgând cu armele în aer, în timp ce strigau sloganuri religioase și se băteau încurajator pe umeri.

–Oare nu realizează că ce merge-n sus, vine și-n jos la un moment dat? murmură Alina, iritată de toate manifestările acelea prostești.

–Sunt fericiți că se întorc acasă, domnișoară Alina, explică Samshad. În ciuda tuturor greutăților care-i așteaptă.

–N-o să mai ajungă deloc dacă se mai joacă mult de-a războinicii, comentă ea pe un ton sec. În ce jurisdicție ne aflăm?

Samshad chicoti.

–Jurisdicție?

–Asta e singura jurisdicție de pe-aici, răspunse Naheed, ridicând pușca pe care o ținea în poală. Oamenii de aici nu recunosc granițe, sau țări. Nu există afgani, ori pakistanezi. Privirea lui urcă la culmile înzăpezite. Aici nu sunt decât clanuri și triburi care se luptă cu natura și unii cu alții pentru supraviețuire. Am face bine să nu le ieșim în cale.

–E blestemul poporului meu, interveni Samshad cu regret, în timp ce convoiul se mișcă într-un final din loc. Ceea ce ar trebui să ne unească, mai degrabă ne desparte.

⌖

Mâncarea se servea din mers. *Chapattis*, pâinea simplă afgană, *kabuli pulau*, orez prăjit cu stafide și legume, spanac iute, și apă din sticle de plastic cu un aspect cel puțin ciudat. Nu aveau altă opțiune decât s-o bea. *Asta ar trebui să fie ultima noastră problemă,* se gândi Alina cu o grimasă, golind jumătate din sticlă.

Un frig pătrunzător cobora din munți și Jeep-ul părea să nu rateze absolut nicio groapă de pe drumul distrus. Samshad schimba în permanență vitezele, cu cârâiturile de rigoare, pentru a ține pasul cu caravana care abia se târa. Soarele apusese, o ceață lăptoasă învăluind drumul și munții din jur. Fulgi de nea începură să se aștearnă cu

delicatețe pe parbriz, acoperind rapid drumul cu un strat subțire de un alb aproape fosforescent.

–Sper să nu ne încetinească și mai mult, comentă Marius.

Întunericul devenea tot mai dens. Samshad își scoase capul afară pe geam, adulmecând aerul.

–Nu cred, conchise după câteva momente. Ninsoarea o să se oprească în curând.

–Acum două mii de ani, Alexandru cel Mare a călătorit pe același drum, comentă Marius, privind afară pe geam.

–Mă întreb dacă a plătit la fel de multe taxe, murmură Alina exasperată în momentul în care caravana se opri din nou.

Strigătele și împușcăturile deja familiare răsunară cu ecou, lovindu-se de pereții stâncoși. Marius o luă de mână.

–Cât mai avem? întrebă pe un ton calm.

–Cel puțin câteva ore de urcat, răspunse Samshad. Când începem să coborîm, o să ne mișcăm mai repede.

Alte strigăte se auziră din fruntea convoiului, numai că de data aceasta, vocile păreau furioase. Insistente. Împușcăturile izbucniră din nou, părând tot mai aproape.

–Ceva e-n neregulă, spuse Marius, instinctul avertizându-l de un pericol iminent.

–Nu-ți face griji, răspunse Samshad pe un ton relaxat. Nu e nicio...

O explozie puternică îi înghiți ultimele cuvinte, făcând pământul să se cutremure violent. Marius o împinse pe Alina pe podeaua Jeep-ului, protejând-o cu trupul lui.

–O mină de teren! strigă Naheed cu voce răgușită.

Strigătele deveniră acum de-a dreptul isterice, apropiindu-se tot mai mult, focurile de armă tot mai dese.

–Ce se întâmplă? întrebă Marius. Înțelegeți ce spun?

–Îmi cer scuze că trebuie să vă spun asta, dar mă tem că am fost prinși într-o ambuscadă, răspunse Samshad, privindu-l peste umăr cu o expresie îngrijorată. Se pare că un trib local nu e mulțumit de taxa obișnuită și jefuiește convoiul.

–Lasă-mă să mă ridic de-aici! se plânse Alina de pe podeaua mașinii.

–Stai acolo, îi ordonă Marius pe un ton ferm. Ce spun? îl întrebă pe Samshad.

Samshad își scoase din nou capul pe geam, ascultând cu atenție.

–Jefuiesc fiecare vehicol în parte și dacă nu le place cu ce se aleg...

–Minunat. Vor bani?

–Bani și nu numai. Sunt... ofticați la culme, scuzați-mi exprimarea.

Unul dintre ei a călcat din greșeală pe o mină de teren și dau vina pe convoi pentru asta.

–Am belit-o, scuzați-mi exprimarea, mârâi Alina.

Marius băgă mâna pe sub *shalwar kameez* și scoase pistolul din buzunarul gecii.

–Rămâi aici și nu lăsa pe nimeni să te vadă, îi spuse pe un ton ce nu admitea alte comentarii. Îi luă pușca lui Naheed din poală și-i puse pistolul în mână, fixându-l cu privirea. Nu are voie să i se întâmple nimic, m-ai înțeles?

Naheed înclină o dată din cap cu o expresie gravă.

Printre strigătele care ajunseseră acum foarte aproape, se distinse o voce tânguitoare, care părea că imploră milă. Se auzi o împușcătură și vocea tăcu brusc.

–Samshad, tu vii cu mine, spuse Marius, deschizând portiera pentru a coborî din mașină.

Samshad îl urmă fără prea mare convingere.

–Ce-o să facem? întrebă nu temător, ci mai degrabă curios.

–Într-un loc unde armele dictează cam tot, cea mai bună apărare e ofensiva.

–Ca la șah, zâmbi Samshad cu subînțeles.

Mai întâlnise tâlhari de genul acela și înainte, știind din experiență cât de imprevizibili puteau fi. În timp ce unii te lăsau să treci cu o simplă taxă și un zâmbet, alții te împușcau cu sânge rece. Strategia americanului era singura viabilă.

Marius deschise portbagajul, de unde scoase un bax cu apă, ocolind apoi mașina pentru a-l pune pe asfalt. Își întoarse privirea către Naheed, făcându-i semn să deschidă geamul.

–Dă-mi brațul stâng.

Naheed îl privi mirat, dar se conformă.

–Hei, de ce nu-l folosești pe-al tău? se plânse atunci când Marius îi scoase ceasul de la încheietură.

Marius îi aruncă o privire încruntată, reducându-l la tăcere.

Câțiva bărbați înarmați își ocupară pozițiile în jurul mașinii. Samshad se sprijini de Jeep, cu pușca pregătită, dar cu țeava îndreptată în jos, pentru a nu-i provoca fără sens. Un bărbat ce părea liderul tâlharilor păși înaintea tuturor celorlalți, turbanul de pe cap nereușind să-i ascundă claia de păr slinos. Ochii lui de un albastru intens îl studiară pe Marius din cap și până în picioare. Cu un gest neașteptat, le ordonă oamenilor săi să percheziționeze mașina. Mâinile lui Marius se strânseră în pumni la exclamațiile mirate. O descoperiseră pe Alina. Sporovăind

excitați, o aduseră în fața mașinii. Privirea liderului se fixă pe fața ei. Îi spuse ceva lui Samshad, rânjind și făcând un gest obscen către testicole.

–Iartă-mă, domnișoară Alina, dar mă întreabă dacă ești bună la pat și dacă mă învoiesc să te împart cu el, traduse Samshad cu o expresie încurcată.

Marius făcu un pas înainte, dar Alina îl apucă de braț.

–Lasă-mă pe mine, murmură. Spune-i că mai bine ar fute o capră decât să-și încerce norocul cu mine, dar suntem dispuși să le dăm apa asta, i se adresă apoi lui Samshad, lovind cu piciorul în baxul cu apă.

Samshad roși vizibil, dar traduse cuvintele. O expresie furioasă apăru pe fața liderului. Își scoase pușca de pe umăr și o îndreptă către Alina, cuvintele revărsându-i-se din gură într-un adevărat torent.

–Spune că ia și apa și pe tine, și nu putem face nimic să-l oprim, explică Samshad. A, și vrea să știe dacă ești englezoaică. Își dorește de mult una în pat.

Alina izbucni într-un râs disprețuitor. Liderul și gloata tâmpă o priviră șocați.

–Spune-i că dacă ne lasă să trecem, îi mai dăm și ăsta, spuse Alina, aruncând ceasul lui Naheed pe baxul cu apă.

Liderul îl înhăță imediat și-l puse la încheietura mâinii stângi, rânjind satisfăcut la exclamațiile admirative ale oamenilor săi. Îi spuse ceva lui Samshad pe un ton amenințător.

–Spune că acum a sosit timpul să ne ucidă, traduse Samshad, ridicând o idee țeava puștii din pământ.

–Încă nu, îi puse Alina mâna pe braț. Spune-i că mai degrabă e timpul să-i ucidem noi pe ei, continuă cu o expresie sfidătoare. Dacă nu ne lasă să trecem, o să detonăm alte mine de teren pe care le-am plantat înainte să ajungă convoiul. Mulți dintre oamenii lui vor muri și supraviețuitorii îl vor învinui pentru ce s-a întâmplat.

O expresie temătoare apăru pe fața liderului în timp ce Samshad îi traducea amenințarea. O rumoare se răspândi printre oamenii lui. Liderul făcu un pas înainte și spuse ceva pe un ton furios.

–Spune că mințI, șopti Samshad. Mă tem că mândria nu-i permite să dea înapoi.

Mintea Alinei lucră rapid.

–Drept mulțumire că ne lasă să trecem, o să-i dăruim ceva ce-l va ridica peste toți liderii din zonă.

Ochii banditului sclipiră atunci când Samshad termină de tradus. Poate exista totuși o cale de-a ieși din acel impas fără să-și calce în picioare reputația în fața oamenilor săi. Tropăi nerăbdător din picioare

și gesticulă furios, adresându-i câteva cuvinte lui Samshad.

–Vrea să știe ce fel de dar, traduse Samshad. Umbra unui zâmbet îi destinse buzele. Sincer să fiu, și eu la fel.

–Nu, clătină din cap Alina. Mai întâi vreau să-și dea cuvântul că ne lasă să trecem fără să mai ucidă alți oameni.

Liderul căzu încruntat pe gânduri. Într-un final, încuviință din cap și-i întinse mâna lui Samshad pentru a încheia înțelegerea.

–S-a jurat pe onoarea lui, răsuflă ușurat Samshad. Îi dăm cadoul și ne lasă să trecem fără alte probleme.

Alina ocoli mașina și deschise portbagajul, scoțând de acolo o geantă din piele neagră.

–Uite, i-o înmână lui Samshad. Un laptop.

Intrând în rol, Samshad făcu un adevărat spectacol atunci când îi explică liderului cu ce avea norocul să se procopsească. Dacă ceasul făcuse furori, laptop-ul era echivalentul pogorârii lui Allah din rai, cu aterizare pe vine drept în mijlocul gloatei căzute în prostație.

–Aaaaahhhh! exclamă liderul, scoțând laptop-ul din geantă. O privi plin de speranță pe Alina. Macintosh? întrebă pe un ton aproape timid.

–Ăăăăă... Alina fu tentată să-l mintă, dar se răzgândi. IBM, răspunse cu o expresie serioasă, ca și cum i-ar fi împărtășit secretul secolului.

Liderul rămase tăcut pentru un moment, apoi ridică laptop-ul deasupra capului ca pe un trofeu de război.

–IBM! IBM!

Oamenii săi preluară sloganul, fericiți peste poate de comoara primită. Cât de grozav era liderul lor să primească un astfel de dar! Îl înconjurară, bătându-l prietenește pe umăr. Liderul își întoarse privirea spre Samshad și strigă ceva.

–Spune că putem pleca, traduse Samshad ușurat. Ai făcut o treabă excelentă, adăugă, privind-o pe Alina cu respect.

Se urcară în Jeep, Samshad strigând și gesticulând către capătul din față al convoiului. Șirul de mașini se puse în mișcare, lăsând în urmă cadavrele însângerate de la marginea drumului înzăpezit.

⌖

Peste câteva ore, ajunseră la baza trecătorii și convoiul își continuă drumul către Jalalabad. Samshad o coti spre nord, exact în sens opus. Era ceva mai cald acum, dar se aflau tot între munți.

Alina înghețase bocnă, aținând din când în când cu capul pe umărul lui Marius. De fiecare dată când deschidea ochii, îl găsea treaz. Stătea la pândă ca un animal de pradă nocturn, profilul lui abia vizibil în

bezna din mașină.

La un moment dat, fu trezită din somn de ceva diferit. Foarte diferit. Apoi realiză: cârâitul schimbătorului de viteze încetase și era o liniște mormântală. Auzi cum se deschiseră portierele, apoi șoapte și lătratul îndepărtat al unui câine.

–Unde suntem?

–Acasă, răspunse Samshad, sărind din Jeep.

Alina alunecă de pe bancheta din spate, împleticindu-se când puse picioarele pe pământ. Marius o prinse de cot, ajutând-o să-și recapete echilibrul. Își strânse geaca în jurul ei, inhalând adânc aerul înghețat în care plutea aroma lemnului ars și a condimentelor. Mult prea obosită pentru a asculta conversațiile din jurul ei, îl urmă pe Marius într-o casă cu un singur nivel. Se deplasară prin întuneric, îndreptându-se spre o cameră din spate. Pături fură așternute rapid peste o saltea așezată direct pe podea.

Șoaptele continuară, învăluite de lumina slabă a unei lumânări. O pereche de mâini o împinse cu blândețe pe saltea, unde se trezi înfășurată în cele mai călduroase pături din lume. Se întrebă amețită dacă n-ar trebui să-și scoată bocancii din picioare, dar gândul își pierdu importanța în fracțiunea de secundă cât dură până când adormi buștean.

⌖

Visez și n-are niciun sens. Imagini îmi apar în fața ochilor și dispar la fel de repede. Frânturi de amintiri, senzații, gânduri. Nu găsesc nimic concret și mintea mea nu le poate aranja într-o ordine anume. Un ceva nedefinit se infiltrează în visul fără noimă. O voce? Nu. O lumină? Nici măcar. Mai degrabă o atingere... ușoară ca un fulg. Marius? Ce naiba...

Atingerea s-a transformat într-o durere ascuțită undeva între coaste. Deschid ochii și văd doi ochi căprui și rotunzi precum două bile, care mă privesc iscoditor. Clipesc și-mi dau seama că ochii aparțin unei fetițe în jur de cinci, sau șase ani. E îmbrăcată într-un costum colorat format din pantaloni și tunică, părul brunet strâns într-o coadă împletită care-i atârnă pe un umăr. Într-o mână ține o lingură mare din lemn și în cealaltă o șuviță din părul meu, pe care-o studiază ca pe un extraterestru picat din cer.

–Bună dimineața, spun, ridicându-mă pe coate.

La auzul cuvintelor fără sens provenite din gura unei femei cu păr de o culoare cel puțin ciudată, fetița izbucnește în râs și o rupe la fugă, părăsind camera.

Arunc păturile de pe mine și mă ridic, privind în jur. Razele soarelui

pătrund prin fereastra mică din spatele meu. Pereții sunt albi și simpli, fără nicio decorație. Lângă saltea e o masă mică din lemn, pe care se află o lumânare stinsă. Alte pături au fost împăturite și așezate într-un colț, cu câteva perne deasupra. Unde e toată lumea? Mă simt ca unicul supraviețuitor al unui conflict nuclear. Pardon, plus fetița, care mă privește pe furiș pe după ușă.

–Am dormit cam mult, nu-i așa? comentez mai mult pentru mine.

Îmi strâng părul și mă ridic în picioare. Fetița izbucnește iar în râs și o rupe la fugă pe coridor, strigând ceva pe un ton excitat. Mă uit la picioare și văd că sunt desculță. Ciudat... nu-mi aduc aminte să-mi fi scos bocancii azi-noapte. Nu-i văd pe nicăieri, așa că decid să mă aventurez în căutarea lor. Spre ușurarea mea, dau peste o femeie care pare versiunea adultă a fetiței. Îmi zâmbește și-mi face semn s-o urmez. Îi zâmbesc și eu și mă conformez.

Într-o cameră zăresc mai mulți copii care o ascultă pe fetiță în timp ce le spune ceva pe un ton entuziasmat. Mai mult ca sigur, le povestește despre întâlnirea cu femeia cu păr ciudat. Stomacul îmi protestează zgomotos atunci când simt miros de mâncare. Când am mâncat ultima oară? Și unde e Marius? M-a lăsat baltă în mijlocul Afganistanului, fără bocanci și cu o fetiță semi-isterică pe cap?

Ieșim într-o curte înconjurată cu un gard din noroi uscat amestecat cu paie. Mirosul de mâncare e mult mai puternic acum. Îmi pun mâna la ochi pentru a mă apăra de lumina puternică a soarelui și zăresc o masă joasă, încărcată cu mâncare. Marius, Naheed, Samshad și alți copii sunt așezați pe perne în jurul ei. Un foc arde vesel în colțul opus și femeia se îndreaptă către oala agățată deasupra, amestecând mâncarea cu ajutorul unei linguri mari din lemn. Marius se ridică de pe locul lui și se apropie de mine.

–Începusem să mă întreb cât mai ai de gând să dormi.

–De ce nu m-ai trezit?

–Nu ne grăbim nicăieri și aveai nevoie să te odihnești. Vino să mănânci ceva.

Îl privesc galeș, observându-i strălucirea din ochi.

–Cred că ar fi cazul să-mi găsesc bocancii mai întâi.

–Lângă ușă, îmi indică Marius. Nimic nu e mai dezgustător decât să te trezești dimineața cu o pereche de bocanci uzi în picioare.

Mă încalț rapid și mă așez la masă lângă el.

–Am pierdut ceva?

Samshad se apleacă spre mine cu fața luminată de un zâmbet uriaș.

–Fii binevenită în casa și familia mea, îmi spune cu mândrie. Soția

mea, Inaara, arată către femeia de lângă foc, copiii mei, fratele meu, soția și copiii lui, cu toții trăim aici.

Întind mâna după cana în care Marius îmi toarnă cafea fierbinte cu lapte.

–Câți oameni, mai exact?

Samshad ridică din umeri.

–Doisprezece, cincisprezece... cine mai știe?

Aproape mă înec cu cafeaua aromată.

–Nu știi sigur?

–Depinde, chicotește Samshad. Cu toți copiii ăștia, cine să mai știe? Ei sunt semințele mele, mândria și bucuria mea. Asta e tradiția noastră.

–Ai noroc că fratele tău rămâne aici atunci când ești plecat, îi spun în timp ce mestec ceea ce pot jura cu mâna pe inimă că este cea mai bună brioșă din lume.

–Așa este, domnișoară Alina, îmi răspunde Samshad pe un ton solemn. Mai ales în timpul ocupației sovietice. Dacă Maseeh n-ar fi fost aici...

Îmi îndrept privirea către casele de dincolo de curtea lui Samshad. Mici, poate ceva mai mari decât coliba în care am fost ținută prizonieră, toate pline până la refuz.

–Unde e Maseeh acum?

–Cu oile la păscut. A plecat împreună cu doi dintre băieții noștri. Nu se întorc decât peste câteva zile.

–Îmi pare rău că n-o să apuc să-l cunosc, spun în timp ce rup o felie de pâine neagră cu semințe. Poate o să am ocazia s-o fac la întoarcere.

Samshad dă din cap, privindu-mă cu ochi triști.

–Așa sper și eu, domnișoară Alina.

–Cred că ar fi timpul să discutăm despre restul călătoriei, intervine Marius.

–Trebuie să ajungem la Kandahar, ne explică Naheed. Aproape de deșertul afgan. Acolo îl găsiți pe Bataine.

În vocea lui se aude tensiunea. Cu cât ne apropiem de destinație, devine tot mai tăcut și mai trist. Poate-l copleșesc amintirile atrocităților comise în serviciul lui Bashir Al-Fadhe. Poate din altă cauză. În timp ce Samshad e îmbrăcat la fel ca atunci când ne-am cunoscut, Naheed și-a schimbat hainele cu unele tradiționale, integrându-se total în peisaj. Are o privire bântuită, pe care o cunosc prea bine. Am văzut-o în ochii mei de fiecare dată când a trebuit să ucid. Știu ce simți și cunosc prețul pe care-l plătești. Toate calitățile care te definesc ca om, sinceritatea, mila, empatia, iubirea, până și frica, toate dispar. Te simți ca și cum ai fi mort și într-un fel chiar ești; o parte din tine e moartă și nu se va mai întoarce

niciodată. În momentul acela, e aproape o ușurare să fii ucis, pentru că dacă supraviețuiești morții sufletului tău, viața e aproape imposibilă.

Și cu toate astea, tristețea lui Naheed mă neliniștește. Nu neg că și-a dovedit buna credință și nu numai o singură dată, dar dintr-un oarecare motiv, n-am încredere în el. E foarte ciudat... aș garanta pentru Samshad cu propria-mi viață, dar îl privesc cu suspiciune pe Naheed. În fine, bănuiesc că acum e cam târziu pentru asemenea gânduri. Cu timpul, adevărul va ieși la iveală... așa cum face întotdeauna.

⌖

Când terminară de servit micul dejun, Samshad rosti câteva comenzi ferme și copiii se retraseră cu părere de rău în casă. Samshad scoase o hartă ponosită dintr-un buzunar, pe care o despături cu grijă și o întinse pe masă.

–Mă gândeam că v-ar ajuta să vedeți pe unde trebuie s-o luați.

Privirea lui Naheed se îndreptă către munții din depărtare.

–De aici și până la Jalalabad e mai mult câmp deschis, împunse Samshad harta cu un deget încovoiat.

–În cât timp putem ajunge? întrebă Marius cu o expresie neutră.

Naheed își întoarse privirea la el.

–Plecăm cam într-o oră, după ce încărcăm Jeep-ul cu provizii și combustibil. Drumul printre munți e dificil, plus că trebuie să fim atenți la eventualele mine de teren și la oamenii lui Bashir. Bataine și Bashir nu sunt în relații prea bune. Cel Ales a postat patrule permanente pe drumurile către Kandahar și deșert, mai mult pentru a sta cu ochii pe fratele său în cazul în care s-ar gândi să-l trădeze, decât pentru a-l proteja. Și să nu cumva să credeți că nu l-ar ucide la primul semn că ceva e-n neregulă. Dacă ținem cont de toate astea, cred că drumul va dura cel puțin trei zile. O să ne deplasăm în Jeep până ajungem la zece kilometri de Kandahar, după care ne continuăm drumul pe jos, la adăpostul întunericului. Naheed își întoarse privirea către Alina. Știu unde-l găsim pe Bataine. Patrulele lui Bashir nu se așteaptă la vizitatori care se strecoară noaptea printre munți.

Alina înclină din cap și se ridică în picioare.

–Mi se pare un plan bun, cu o singură obiecție. Tu rămâi cu Marius la punctul de întâlnire și eu îmi continui drumul singură. Poți să mă înveți pe unde s-o iau și cum să dau de Bataine. Dacă nu mă întorc în două săptămâni, o luați din loc și vă retrageți într-un loc sigur.

Marius își coborî privirea la harta de pe masă și rămase tăcut.

–Stai puțin! obiectă Naheed, fulgerând-o cu privirea. Nu așa ne-a fost înțelegerea.

–Posibil, dar hotărârea e deja luată și nu mai avem ce discuta, răspunse Alina pe un ton ferm.

–Credeam că facem asta împreună.

–Până la un punct. De acolo, e treaba mea. Ordinele mele sunt foarte clare și nu le pot dezvălui nimănui.

–Naheed, n-ai ce face decât să accepți situația așa cum e, interveni Samshad, privind-o pe Alina cu un zâmbet admirativ. După ce-am văzut cum s-a descurcat ieri cu bandiții, sunt convins că știe ce face mai bine decât oricare dintre noi.

Emoții conflictuale se oglindiră pe fața lui Naheed. Ochii lui se mutară de la Alina la Marius, implorându-i tacit ajutorul. Marius își ridică privirea la el, clătinând din cap.

–Apreciem tot ce-ai făcut până acum, dar e deja stabilit. Rămânem.

–Nu înțelegi, insistă Naheed pe un ton aproape disperat. O femeie singură prin părțile astea e ceva cu totul și cu totul ieșit din comun. Dacă atrage atenția patrulelor, se poate întâmpla orice. Măcar dă-mi voie s-o însoțesc până la jumătatea drumului. Cunosc locurile, știu unde sunt plantate minele de teren. Nu vreau decât să mă asigur că ajunge cu bine, în loc să fie ucisă de o explozie, ori, mai rău, de oamenii lui Bashir. Își întoarse privirea către Alina. Lasă-mă să mă asigur că drumul e sigur, după care te las singură, așa cum îți dorești.

Alina îl studie cu atenție, apoi înclină din cap.

–Bine, dar numai până la Kandahar. De acolo sunt pe cont propriu.

–Cred că ar trebui să vin și eu, propuse Samshad. V-aș putea fi de ajutor.

–Nu, Samshad, se grăbi Alina să spună. Tu ai o familie de care trebuie să te îngrijești. Au nevoie de tine, nu-ți poți risca viața fără rost.

–Familia mea are nevoie de pace și stabilitate, de o țară condusă de legi clare, nu de haos, declară încruntat Samshad. Și asta nu se poate întâmpla cât timp mai există fanatici de teapa lui Bashir Al-Fadhe. Crede-mă că n-o fac din pură generozitate, domnișoară Alina, am propriile mele conturi de reglat.

Alina oftă, citind în ochii lui că decizia era deja luată. Nu-i putea refuza asta.

–Bine, fie, acceptă resemnată. Dar ai grijă să nu te lași ucis. Nu vreau să fiu nevoită să-ți cresc eu semințele, adăugă pe un ton ironic.

⌖

După trei zile de condus fără oprire și două nopți albe, micul grup ajunse la locul ales de Alina drept punctul de întâlnire unde avea să se reîntoarcă după îndeplinirea misiunii. Nu întâlniseră prea multe mașini pe drum, doar capre sălbatice, și nu zăriseră nicio patrulă pe câmpiile și serpentinele de o frumusețe aproape sălbatică. Peste tot se zăreau urmele teribilelor bătălii ce deciseseră soarta acelor locuri. Marginea drumurilor era plină de relicve de război: tancuri înnegrite de explozii, camioane militare dezactivate, cartușe goale împrăștiate peste tot ca o ploaie aurie strălucind în lumina soarelui. Stâlpi electrici zăceau prăvăliți la pământ ca niște giganți resemnați, jefuiți de cablurile electrice. Infrastructura de orice fel nu era decât o vagă amintire. La orizont, zona depresionară se transforma în pajiști întinse și stepe traversate de pâraie cu apă rece ca gheața izvorâtă din munții rămași în urmă.

Kandahar se afla undeva printre dealurile acelea, așa că înnoptau acolo, urmând ca a doua zi, Naheed și Alina să-și continue drumul fără Marius și Samshad. Montară două corturi mici și făcură un foc între ele, pentru a fierbe orez cu carne de vită condimentată și apă pentru ceai.

Marius o privi pe Alina, îmbătat de strălucirea ochilor ei în lumina caldă a flăcărilor ce-i aruncau umbre misterioase pe obraji. Era lângă el, dar o simțea departe și îngândurată. Expresia feței ei era acum mereu glacială. Nu vorbiseră prea mult în ultimele zile și știa că în felul ei se pregătea din punct de vedere mental pentru ceea ce urma. O urmărise cum își înăbușea zilnic emoțiile, știind din proprie experiență că nu exista altă cale pentru munca sub acoperire. Așa că acum se agăța de reminiscențele emoționale dintre ei, pe de o parte spunându-și că e suficient, pe de alta temându-se că lumea întunecată care urma s-o înghită cu totul avea să distrugă conexiunea dintre ei, iar ea avea să dispară printre umbre pentru totdeauna.

Imediat după cină, se retraseră extenuați la culcare, Naheed cu Samshad într-un cort, Marius cu Alina în celălalt. *Mâine pe vremea asta, o să fiu fără ea,* se gândi Marius, privind-o pe Alina cum se dezbrăca în întuneric. Ea întoarse capul și-l privi la rândul ei cu o expresie relaxată, în ochii ei citindu-se o invitație. *E o nebunie. Aici, în mijlocul pustietății bântuite de război.* Întinse mâna și o mângâie pe obraz, degetele lui coborând în jos pe gât, apoi pe pielea goală a umerilor. Atingerea aceea, doar o simplă atingere, era ceea ce-și dorise de atâtea zile. Lumea se înclină pe axa ei și, într-o fracțiune de secundă, o luă în brațe. O așeză pe sacii de dormit întinși pe pământul tare, acoperindu-i trupul cu al lui. O simți cum tresare la atingerea pielii pe piele.

Buzele ei se întredeschiseră și respirația i se acceleră, potrivindu-se cu bătăile inimii lui. Marius se sprijini pe brațe și se potrivi între picioarele ei, văzând-o cum închide ochii atunci când îl simte. Buzele li se atinseră într-un sărut atât de pasional încât rămaseră amândoi fără suflare. Șoldurile ei se ridicară cu lăcomie și Marius nu-și putu abține un geamăt atunci când o pătrunse până la capăt.

–Fără gânduri, îi șopti ea pe buze. Fără ieri și fără mâine... suntem aici acum și asta e tot ce contează.

Marius o privi, ochii lui comunicându-i că asta își dorea de la ea în seara aceea. Să o vadă cum își dă frâu liber emoțiilor, cum renunță total la orice fel de control. Vulnerabilă și fragilă, o femeie normală într-o lume a umbrelor. Doar pentru o singură noapte. Cu el.

Atingerea ei era aproape sălbatică, de o moliciune senzuală și totuși pătimașă. Respirația îi șuiera pe buzele întredeschise. Mâinile i se așezară pe soldurile lui, îndemnându-l să o pătrundă tot mai adânc și mai rapid. Îi gemu în gură, încolăcindu-și picioarele în jurul lui.

Marius gemu și închise ochii. *Nu, nu, nu... n-ai voie să gândești, doar să simți.* Fierbințeala trupurilor lor se ridică în aer, amestecându-se cu mirosul pământului și al pomilor înfloriți. Marius deschise ochii, dorindu-și s-o privească, să-și întipărească în minte imaginea ei pe aripile extazului. Jocurile de culise, teama, trădările și moartea dispărură în aburul pasiunii și o urmări cum se lasă în voia simțurilor, abandonându-se complet în mâinile lui. Ori poate el era cel care se abandona, nu mai putea ști cu certitudine. Nu mai conta nimic altceva doar focul crescând dintre ei. *Nu te opri... încă un pic.*

–Acum, Alina, îi comandă pe un ton răgușit.

Acel cuvânt simplu fu suficient. Îi surprinse în ochi momentul în care valurile extazului o cuprinseră, spasmele ei declanșând propriul lui orgasm, smulgându-i un geamăt răgușit și ridicându-l către înaltul cerului.

–Frumos, șopti cu privirea încă fixată în a ei.

Alina își încolăci brațele în jurul lui și-l trase mai aproape, șoptindu-i numele în întuneric ca un legământ pecetluit în arșița pasiunii.

–Te iubesc, Alina, îi șopti el la ureche. Te voi iubi mereu, indiferent ce se va întâmpla.

Nu avea nevoie de un răspuns. Erau împreună, conectați la un nivel aproape ezoteric și asta era tot ce conta. Ziua de mâine dispăruse în ceața densă a nopții fără lună.

⌖

Îmi rearanjez rucsacul pe o măsuță portabilă pe care Samshad a făcut-o să apară din portbagaj cu aerul unui magician de ocazie, incapabilă să mă gândesc la nimic altceva în afară de momentele pasionale pe care le-am împărtășit cu Marius în noaptea trecută. Îmi amintesc cu precizie fiecare mișcare și geamăt în parte, dacă închid ochii, îi simt mâinile lacome pe trupul meu. Ne-am pierdut unul în celălalt, gândurile încetând cu desăvârșire, logica și rațiunea înghițite de simțuri și extaz.

Mi-aș fi dorit să putem vorbi despre ce-am acceptat să fac în misiunea asta, dar vorbele nu i se potrivesc lui Marius. Devine aproape stângaci de fiecare dată când e nevoit să se folosească de ele. Atingerea e limbajul emoțiilor lui, un fel de cod secret pe care m-a învățat să-l descifrez ori de câte ori vreau să privesc în sufletul lui. Încă îi aud geamătul lung și răgușit, ca o prelungire a plăcerii.

Iubesc faptul că pot face asta, că-l pot face să geamă de plăcere, pentru că Marius poate fi un amant tăcut prin definiție. Poate fi și-ți poate dărui tot ce-ți dorești de la un bărbat în pat. Primele dăți când am făcut dragoste, a pus în scenă un adevărat spectacol al plăcerii ridicate la rang de perfecțiune, dar n-am înțeles decât mai târziu cât de controlat și de reținut a rămas, ca și cum s-ar fi temut să nu mă dezintegrez în mii de bucăți la contactul cu pasiunea sălbatică ce-l răscolește în permanență pe dinăuntru. La fel ca și Alex, Marius a fost antrenat să devină amantul ideal, un adevărat artist virtuos al plăcerii. A durat ceva timp până a renunțat la controlul impus și mi-a dezvăluit toată sălbăticia pasiunii lui, dar odată ce s-a întâmplat asta, am descoperit un bărbat de o eroticitate la fel de puternică precum un drog. Noaptea trecută, mi-am dorit cu un egoism aproape feroce să mă scufund din nou în senzualitatea lui arzătoare, să-mi îmbăt simțurile și să nu mă mai gândesc la nimic.

Ne-am ținut apoi în brațe pentru tot restul nopții, până când, inevitabil, gândurile m-au regăsit. Mușchii mi s-au tensionat în semn de protest atunci când mi-am dat seama de distrugerea pe care urmează s-o provoc între noi prin faptul că am acceptat propunerea Consiliului, până când Marius m-a simțit și mi-a șoptit la ureche să încetez să mai gândesc.

Dintr-o dată, absența lui din cort umple spațiul din jurul meu cu o singurătate cleioasă. Mă paralizează cu totul, până când aproape nu mai pot să respir. Marius e steaua după care mă ghidez, ancora care mă menține în realitate, rațiunea mea de-a supraviețui. Dar acum a sosit vremea să-l las în urmă. Am o misiune de îndeplinit. Dacă îngădui iubirii pe care o simt pentru el să-mi înmoaie sufletul, e ca și cum aș rata totul de la bun început.

Am mai fost singură și înainte, puternică și complet stăpână pe emoțiile

mele după așa-zisa moarte a lui Alex... ani întregi, până când Marius a apărut de niciunde în viața mea. Pot regăsi acea putere și acel control, pot trăi și fără să-i doresc atingerea și șoapta fierbinte pe pielea mea. Pur și simplu, n-am voie să-l mai doresc, iubirea ce i-o port e o adicție pe care trebuie s-o exilez în cel mai întunecat colț al sufletului meu. Îmi vine să urlu a jale și dintr-o dată mă îndoiesc că o să pot face așa ceva.

Mă întreb ce se va alege de iubirea noastră atunci când... dacă mă voi întoarce. Cenușă fierbinte. Asta rămâne după ce arzi cu bună știință toate conexiunile și legăturile dintre două suflete. Cenușă fierbinte și doi oameni aflați pe malurile opuse ale unui râu de resentimente, până când apa învolburată spală toată cenușa și, odată cu ea, orice urmă că acolo a existat vreodată ceva. Puterea și determinarea mă părăsesc într-o fracțiune de secundă și mă prăbușesc în genunchi lângă mica măsuță de campanie. Nu pot face asta... și chiar în momentul în care gândesc asta, știu că trebuie s-o fac.

Marius intră în cort și se apropie tăcut de mine, ajutându-mă să mă ridic. Continuăm să împachetăm împreună, pregătind echipamentul de care am nevoie. Pare concentrat, dar simt cum gândurile i se zbuciumă furioase. Întinde mâna și mă atinge. Îmi ridic privirea la el și simt cum inima mi se oprește în piept când văd toată teama, furia și durerea, neputința, îngrijorarea și iubirea oglindite în ochii lui. Mă ia în brațe, trupul meu mulându-se perfect pe al lui.

–Fii atentă, îmi șoptește în păr.

Mă trag înapoi să-l privesc și-i pun un deget pe buze.

–Mă întorc. Pot face asta.

Îi ating ușor buzele cu ale mele. Sufletele ni se contopesc, la fel și temerile, îngrijorările și furia, știind prea bine cât de mult riscăm. Lacrimile mă înecă, aș vrea să pot vorbi, să pot explica și implora iertare. Dar timpul ni se scurge printre degete. Rămânem o vreme cu frunțile sprijinite una de alta, împrumutând putere și control unul de la celălalt.

Mă desprind din îmbrățișare, cu inima zdrobită în mii de bucăți. Nu vreau să-mi iau la revedere, dar știu că trebuie să plec. Trabuie să mă îndepărtez de atingerea lui, ori n-o să mai pot pleca niciodată. Trupul mi se îndepărtează de al lui, dar inimile rămân împreună.

–Trebuie să plec, spun cu voce joasă, luptându-mă cu lacrimile care mă sufocă. Ai grijă de Samshad... până mă întorc, probabil o să se fălească cu altă sămânță de-a lui.

Încercarea de-a destinde lucrurile e falsă și complet nereușită. Marius întinde mâna și mă atinge pe obraz. Închid ochii, abia simțind sărutul lui pe frunte.

–Întoarce-te la mine, Alina.

Păşeşte înapoi, până când degetele noatre intercalate se desprind, apoi iese din cort fără să mai privească în urmă. În curând, voi vâna un alt bărbat, strecurându-mă ca un coşmar în patul lui. N-am încotro, sunt forţată s-o fac şi Marius ştie asta, dar nu mă pot abţine să nu simt la un nivel instinctiv că misiunea asta va schimba pentru totdeauna sentimentele lui pentru mine. Şi va schimba propria mea imagine despre mine pentru totdeauna. Ştiu că mă aflu pe marginea unui hău negru, pregătindu-mă să mă arunc în gol. Mă întreb dacă Marius va fi acolo să mă prindă înainte să mă zdrobesc de stânci.

⌖

Cinci ore mai târziu, Marius se uită la ceas. Oftă, încrucişându-şi braţele la piept, scrutând orizontul în direcţia în care dispăruseră Alina şi Naheed. Echipaţi în haine de camuflaj şi cu rucsaci uşori în spate, sperau să străbată marea majoritate a distanţei până la lăsarea întunericului. Înaintarea avea să fie dificilă, fiind nevoiţi să evite drumurile principale, traversând câmpii minate şi defileuri strâmte. Apoi Alina îşi va continua drumul singură şi totul se va transforma într-un joc al aşteptării până la prima fază a misiunii.

Samshad îşi mai turnă o ceaşcă cu ceai, aruncându-i o privire pe furiş americanului. Îi era milă de el. Văzuse cât de mult suferea pentru faptul că fusese nevoit să se despartă de Alina şi ştia prea bine că şansele ca ea să se întoarcă erau minime. Dar Samshad era obişnuit să se aşeze de-a curmezişul în calea tăvălugului, ştiind prea bine că nu are sorţi de izbândă, fie că era vorba despre războiul de gherilă din trecut împotriva invadatorilor sovietici, ori despre războiul prezent împotriva fanatismului de tip taliban. Ce-ar mai fi rămas din oameni dacă-şi pierdeau speranţa? Ce rost ar mai fi avut viaţa?

Alina se îndrepta cu paşi rapizi către destinul ei, declanşând pe drum mecanismul unui plan complicat ce putea să-şi atingă scopul, ori să se prăbuşească în flăcări, doborându-i în picaj pe toţi cei implicaţi. Vieţile le erau intercalate pe vecie. Şi cel mai trist era că el şi americanul nu puteau face nimic altceva decât să se ascundă şi să spere.

⌖

–Kandahar e acolo, arătă Naheed către nord-vest, unde o licărire de culori tremura ca un miraj în arşiţa insuportabilă. Ne oprim aici până la căderea întunericului.

–Bine, fu de acord Alina, urmărindu-l cu privirea în timp ce strângea

câteva lemne uscate pentru foc.

Merseseră fără oprire de când îi părăsiseră pe Marius și Samshad la punctul de întâlnire, fiind nevoiți să ocolească drumurile principale pentru a se apropia de deșert prin partea de sud-est. Văzuseră patrulele lui Bashir Al-Fadhe de-a lungul drumului, dar reușiseră să rămână neobservați, la fel cum reușiseră să evite minele de teren. Nu fusese ușor, fiind nevoiți să fie cu ochii în patru la grămezile de pietre și numeroasele cratere ce puteau indica prezența unei mine îngropate în pământ. Cu patrulele fusese mai ușor, din moment ce nu părăseau drumurile principale care duceau către Kandahar.

–Apă? îi oferi Naheed o sticlă cu apă pe care o scoase din rucsac.

Alina o acceptă cu o privire recunoscătoare și se așeză pe o piatră, întinzându-și picioarele în fața ei. Își șterse transpirația de pe frunte cu dosul mânecii, rezistând tentației de a-și scoate echipamentul gros de camuflaj.

–De când n-ai mai fost pe aici? îl întrebă pe Naheed în timp ce-și desfăcea rucsacul pentru a scoate un binoclu antic rusesc primit de la Samshad.

–De un an și jumătate. Naheed se întinse pe pământ, sprijinindu-se pe coate, urmărind cu privirea ultimele raze ale soarelui ce apunea pe după munții din depărtare. Dar mi se pare că a trecut aproape o viață de atunci.

Alina studie ce putea vedea din Kandahar cu ajutorul binoclului.

–Oare cât de mult s-a schimbat orașul de atunci? se întrebă cu voce tare.

Orașul în sine părea o versiune ceva mai modernă a satelor pe lângă care trecuseră, casele din noroi și paie fiind înlocuite cu clădiri ponosite din beton, mașini antice luând locul cămilelor și căruțelor trase de cai pe jumătate morți de foame. Primele lumini începură să strălucească la ferestre, în timp ce oamenii se deplasau pe străzile pline de praf.

–Alina... , tonul vocii lui Naheed îi atinse o coardă sensibilă și întoarse privirea pentru a surprinde expresia bântuită din ochii lui. Vreau... vreau să-ți mulțumesc că mi-ai dat voie să vin cu tine, continuă el. Mulțumesc că mi-ai dat șansa să repar ceva din răul pe care l-am făcut.

Alina clătină din cap, privindu-l cu blândețe.

–N-ai de ce să-mi mulțumești, Naheed. N-am fi putut face asta fără ajutorul tău.

–Mă întreb dacă e suficient, comentă el, privirea pierzându-i-se în pata de lumină rămasă la orizont. Am făcut multe greșeli... am ucis, am rănit mulți oameni. Încă îi mai aud noaptea, știi? Spiritele celor pe

care i-am ucis îmi intră în vise, cerând răzbunare.

–Trecutul nu mai poate fi schimbat. Important e că regreți ce-ai făcut și încerci să faci ceva concret acum. Gândește-te câte vieți vor fi salvate dacă reușim ce ne-am propus.

–Știu, admise Naheed fără prea multă convingere. Întinse mâna după o piatră, pe care o aruncă la vale, urmărindu-i traiectoria șerpuită prin praf. Dar tot mă întreb dacă o fi suficient. Mai devreme sau mai târziu, tot o să plătesc pentru ce-am făcut.

Alina îl privi tăcută. Îi înțelegea durerea și nu-l putea ajuta cu nimic. Era clar că făcuse mult rău, dar cine era ea să-l judece? Știa din proprie experiență că niciun tribunal din lume nu l-ar fi putut judeca mai mult decât o făcea el singur.

–Alina, să fii atentă spuse el pe neașteptate, continuând să privească drept înainte. Nimic nu e ce pare a fi.

Un fior rece îi străbătu șira spinării. Îi studie expresia feței pentru un indiciu în legătură cu însemnătatea cuvintelor lui, dar nu descoperi nimic. Își ridică privirea la stelele care începeau să apară pe cerul întunecat, inspirând adânc aerul care începea să se mai răcorească.

–M-ai trădat, Naheed? întrebă pe un ton calm.

–Am fost nevoit s-o fac, oftă el. Bashir...

Alina ridică mâna, oprindu-l.

–Auzi?

În depărtare se auzea uruitul elicelor unui elicopter. Naheed oftă din nou. *Începe,* se gândi cu tristețe. Ordinele lui Bashir fuseseră foarte clare. Trebuia s-o aducă pe Alina singură exact în locul în care se aflau acum. O făcuse, numai că acum era bântuit de îndoială și remușcări. Începuse s-o placă, ba chiar s-o respecte și nu putea îndura gândul că Bashir avea să pună din nou mâna pe ea.

–Elicopter! strigă Alina, sărind în picioare și acoperind rapid focul cu praf și nisip.

Naheed turnă apa care mai rămăsese în sticlă și flăcările se stinseră cu un suspin.

–Vino, repede!

Înhăță ambii rucsaci și o împinse pe Alina în fața lui, făcându-i semn să se târască sub o margine stâncoasă care ieșea din pământ, apoi se strecură lângă ea, încercând s-o apere cât de mult putea cu propriul său trup. Elicopterul ajunsese chiar deasupra lor, bâzâind ca o viespe uriașă.

–Nu te mișca, îi șopti Naheed la ureche.

–Oamenii lui Bashir?

–Da, admise el fără ezitare.

–M-ai vândut lui Bashir?

Aerul începu să se cutremure, pământul din jur ridicându-se într-un dans grotesc, ca și cum ar fi fost lovit de grindină. Numai că nu era grindină, ci gloanțele mitralierei montate pe elicopter. Focurile de armă încetară, înlocuite cu vibrațiile elicei tot mai aproape de pământ. Se auziră pași, alergând pe pietrișul amestecat cu nisip.

–Naheed, trebuie să fugim! strigă Alina, înecându-se cu praful care plutea în aer. Naheed!

Dar nu-i răspunse nimeni. Îl împinse cu toată puterea, rostogolindu-l pe spate. Naheed gemu, respirația ieșindu-i în șuierături sacadate. Se aruncase peste ea pentru a o proteja, trupul său absorbind cel puțin o jumătate de duzină de gloanțe. Alina văzu expresia triumfătoare din ochii lui. Lacrimile o orbiră.

–Naheed, suspină, trăgându-l de hainele năclăite de sânge pentru a-l lua în brațe. Nu trebuia să faci asta, îi șopti.

–Eu... eu te-am trădat... trebuia să-l protejez pe Cel Ales, se forță el să vorbească.

Alina îl mângâie pe obraz.

–Nu mai vorbi, e-n regulă. Te-am iertat deja.

–Nimic nu e ceea ce pare a fi... , se încăpățână el să-i spună.

–Ce vrei să spui? Ce încerci să-mi spui, Naheed?

–Bataine... Bashir...

Naheed se înecă și începu să tușească.

–Spune-mi, îl încurajă Alina. Bataine și Bashir, ce-i cu ei?

–Fii atentă, șopti el, sângele curgându-i pe la colțurile gurii.

–Mi-ai salvat viața, se grăbi Alina să-i spună când văzu că începe să moară. N-o să uit asta niciodată.

–Am plătit pentru tot, își fixă privirea în a ei, un zâmbet larg luminându-i fața.

Alina se forță să-i zâmbească printre lacrimi.

–Ți-ai răscumpărat toate greșelile, îi spuse, susținându-i privirea până când lumina din ochii lui se stinse.

Mâini o apucară și-o smulseră de lângă trupul neînsuflețit, târând-o la câțiva metri depărtare, acolo unde o aștepta un bărbat îmbrăcat în stilul *mujehedinilor*. O duzină de mitraliere se îndreptară în direcția ei, în timp ce bărbatul necunoscut începu să-i strige cuvinte de neînțeles. Privirea Alinei se reîntoarse la trupul nemișcat al lui Naheed. Pe măsură ce imaginea aceea i se întipărea în minte, simțurile și emoțiile îi amorțiră.

Cineva îi legă mâinile la spate și-o împinse în direcția unui camion militar pe care nu-l observase până atunci. Fu luată pe sus și suită în

spatele camionului, urmată de către *mujehedinul* furios și câțiva dintre oamenii lui.

–Cine ești? Ce cauți aici? o întrebă într-o engleză destul de bună.

Alina îl privi cu o expresie impasibilă, fără să-i răspundă. Bărbatul o pălmui cu putere, zburându-i capul într-o parte.

–Ești spion! îi strigă, scoțând un pistol dintr-un toc pe care-l avea prins la brâu.

Alina inspiră adânc, forțându-se să înceapă să funcționeze. Misiunea era tot ce conta în acel moment.

–Nu! clătină din cap cu înfrigurare. E o greșeală! Sunt jurnalist, scriu un articol despre suferințele poporului afgan.

–Minți, ridică bărbatul mâna s-o lovească din nou.

–Ajunge! se auzi o voce din spatele lui.

Mujehedinul se întoarse pentru a privi un alt bărbat îmbrăcat în haine tradiționale afgane, cu un turban pe cap și o mitralieră agățată pe umăr. Ochii îi erau la fel de întunecați ca și pielea, barba deasă acoperindu-i jumătate din față.

–Qasim, e clar că minte! obiectă mujehedinul pe un ton iritat.

–Am spus ajunge, repetă Qasim pe un ton calm, scoțându-și mitraliera de pe umăr și înaintând câțiva pași. Preiau eu de aici, adăugă, fulgerându-l pe *mujehedin* cu privirea pentru a-l face să înțeleagă că nu mai accepta niciun comentariu. Îmi pare rău că te-a lovit, i se adresă Alinei pe un ton politicos. Spune-mi mie, te rog, cine era bărbatul cu care călătoreai?

–Ghidul meu.

–Ghid? Interesant. De unde?

–Din Jalalabad, minți Alina pentru a proteja familia lui Samshad. Editorul meu a aranjat totul.

–Deci ești jurnalist, zâmbi Qasim, arcuindu-și sprâncenele. Și ce-o să scrii despre poporul afgan?

Engleza lui era foarte corectă, chiar dacă o idee cam prea formală, făcându-l să sune ca un elev britanic scos la tablă cu tema nefăcută. Unul dintre *mujehedini* se apropie de el pentru a-i întinde ceva. Inima Alinei începu să bată cu putere. Rucsacul ei.

–Că războiul a distrus totul, mai puțin spiritul liber și blând al afganilor, îi răspunse cu sinceritate.

–Interesant, spuse din nou Qasim, studiind-o cu atenție. Apoi ridică din umeri cu indiferență. Oricum, nu mă interesează foarte tare. Eu m-am născut în Arabia Saudită, nu dau doi bani pe spiritul afgan. Băgă mâna în rucsacul ei și scoase pașaportul fals. Mi se pare foarte ciudat

că spui că ești jurnalist. Deschise pașaportul pentru a citi numele de sub poză. Caroline Stewart, rosti pe un ton amuzat, ridicându-și apoi privirea la ea. Dar ăsta nu e numele tău adevărat, nu-i așa?

Alina continuă să-l privească fără nicio expresie. Qasim se apropie de ea, susținându-i privirea.

–Poți vorbi cu mine, Alina de la Elite, sau poți vorbi cu Cel Ales. Ochii lui străluciră periculos. Te asigur că e mai bine să vorbești cu mine.

Apoi păși înapoi și strigă câteva ordine. Restul *mujehedinilor* se grăbiră să se urce în camion și motorul prinse viață. Alina hotărî să riște și se așeză pe jos, dar n-o băgă nimeni în seamă. Își rezemă capul de peretele din lemn, închizând ochii și încercând să se pregătească sufletește pentru ceea ce știa că avea să urmeze.

Fantasma fără nume

După câteva ore, camionul se opri brusc. Alina fu condusă în ceea ce părea curtea interioară a unui set de case joase și dărăpănate. În jur nu se vedea nimic altceva decât nisipul auriu al deșertului. *Mujehedinul* care o pălmuise îi făcu semn să stea jos lângă un perete. Două picioare se plantară în fața ei. Ridică privirea. Qasim.

–În caz că plănuiești să fugi, ar trebui să știi că suntem în mijlocul deșertului. Sute de kilometri de nisip și scorpioni. N-ai unde să fugi, Alina de la Elite. Dacă încerci, o să mori încet și dureros, arsă de soare și decimată de frigul de peste noapte. N-ai rezista nici două zile.

Cu asta, îi întoarse spatele și dispăru într-una dintre case, lăsând-o afară în soarele puternic.

Primele ore fură suportabile, dar apoi se instală setea. Alina își impuse să doarmă pentru a-și conserva energia și a uita de setea care o chinuia tot mai rău. Seara, *mujehedinii* ieșiră din case. Se așezară pe pături într-un colț al curții, bând cafea și jucând cărți. În ciuda situației în care se afla, Alina aproape zâmbi. Păreau un grup de pensionari plictisiți. Când frigul deveni deranjant, se retraseră din nou în case, lăsând-o tot afară.

Tremura de frig și era foarte obosită, dar își impuse să rămână trează. Probabil era singura ei șansă să încerce să fugă înainte ca sesiunile interminabile de tortură să o incapaciteze fizic. Frecă funia cu care-i erau legate mâinile de peretele zgrunțuros din spatele ei, chiar dacă asta însemna că de multe ori își zgâria și pielea de pe încheieturi. Când simți că funia începe să cedeze, ignoră durerea ascuțită și trase de mâini cu putere. După câteva momente agonizante, funia se rupse.

Își eliberă picioarele și se ridică ușor. Era amețită și înțepenită după ce stătuse atâtea ore în aceeași poziție, dar nu avea timp de pierdut.

Trebuia să se miște repede. Avea două opțiuni: o lua pe jos, sau fura un vehicol. În afara camionului cu care fusese adusă, nu mai vedea decât un Jeep vechi cu roțile dezumflate și parbrizul crăpat. Ușa pasagerului era legată cu sfoară. Erau șanse mari să nu pornească din prima și să fie descoperită, dar cheile erau în contact, ceea ce însemna că era încă folosit. Alese Jeep-ul, găsind un bidon cu apă și un container cu benzină pe scaunul pasagerului.

Acum mai trebuia să scoată camionul din uz, pentru a-i întârzia cât mai mult pe cei care aveau s-o pornească în căutarea ei. Deschise capota, încercând să nu facă prea mult zgomot, și smulse cablurile electrice, după care scoase bateria și o ascunse într-un tomberon cu gunoi.

Se urcă în Jeep și inspiră adânc înainte să învârtă cheia în contact. Se auzi un cârâit prelung, dar motorul nu porni. Alina învârti cheia din nou, apăsând frenetic pe accelerație. De data asta motorul porni, dar răul fusese deja făcut.

Ușa unei case se deschise și trei bărbați ieșiră în fugă. Alina băgă în viteză și acceleră brusc, dar roțile se afundară în nisip. Înjură și mai încercă o dată, de data aceasta accelerând încet și cu răbdare. Roțile prinseră aderență și Jeep-ul o luă din loc cu o zdruncinătură. Văzu în oglinda retrovizoare cum cei trei se opriră pe loc, îndreptându-și puștile către mașină. Lăsă capul în jos, conducând orbește. Un glonț nimeri în parbriz, care explodă într-o ploaie de sticlă pe scaune și pe brațele ei.

Se îndreptă și privi peste umăr. Doi dintre bărbați alergau acum spre camion, în timp ce al treilea încă avea pușca la ochi, țintind cu atenție în direcția ei. Trase de volan, dar simți mușcătura glonțului care o nimeri în brațul drept. Mașina încetini și se clătină. Alina se forță să-și recapete controlul. Sângele împroșcase bucățile de sticlă din jurul ei, curgând acum în voie din rana deschisă. Nu putea face nimic altceva decât să accelereze și să dispară de acolo cât mai repede, chinuindu-se să schimbe vitezele cu mâna stângă, din moment ce mâna dreaptă fusese deocamdată scoasă din uz.

Continuă să conducă mult timp, fără să știe încotro, cu excepția faptului că se îndrepta către est. Când consideră că trecuse suficient de mult timp, decise să oprească pentru a se ocupa de rana din braț. În față zări o adâncitură între două dune de nisip și opri acolo. În secunda următoare leșină, prăbușindu-se peste volan.

⌖

Deschid ochii, clipind des în lumina puternică. Îmi simt capul greu și fierbinte, și rana din braț mă doare ca naiba. Soarele e deja sus pe cer

și mă bate drept în cap. Îmi cobor privirea la rană. Glonțul a intrat prin spate și a ieșit prin partea din față a brațului, lăsând în urmă două găuri care încă mai sângerează. Rana e suficient de gravă și emană valuri de durere care mi se întind în tot corpul ori de câte ori încerc să mă mișc.

Îmi scot geaca de camuflaj și încerc să curăț sângele cât pot de bine. Nu e ușor să aplic presiune cu un singur braț, dar reușesc să opresc sângerarea. Inima îmi bate foarte repede, semn că mă deshidratez. Sângerarea abundentă de azi-noapte nu face decât să înrăutățească lucrurile.

Iau bidonul cu apă și cobor din mașină, așezându-mă pe nisip în partea umbrită. Mă forțez să înghit încet și beau aproape jumătate din apa clocită. Nu contează că-mi doresc să golesc tot bidonul în câteva secunde. Habar n-am unde sunt și nici cum pot ieși de aici, așa că trebuie să trag de apa asta cât mai mult timp. Efortul depus a fost prea mare și simt că în curând îmi voi pierde din nou cunoștința. Înainte ca întunericul să mă înghită din nou, reușesc să ascund bidonul cu apă sub mașină.

⌖

Nu știu cât timp a trecut când mă trezesc din nou... poate ore, poate secunde. Aud bâzâitul muștelor în jurul gecii de camuflaj pline de sânge, foșnetul șopârlelor printre pietre, și-mi aud propria inimă.

Deschid ochii, dar lumina soarelui e de nesuportat și-i închid imediat la loc. Toate simțurile îmi sunt ascuțite la maximum: aud totul cu o claritate aproape înfricoșătoare, miros și chiar simt gustul nisipului. Arșița pare să-mi penetreze pielea, ajungând ca un drog până la cea mai îndepărtată celulă a corpului meu, curgându-mi prin vene și invitându-mă la letargie. Delirul mă cuprinde și-l accept cu brațele deschise. Sunt complet singură. Fără supraveghere, camere video și microfoane ascunse care să-mi înregistreze fiecare gest și fiecare cuvânt, fără analiști care să-mi disece fiecare semn de slăbiciune. Aici pot plânge în voie, bucurându-mă de lacrimile amare.

Încerc să-mi mișc brațele pentru a-mi apăra ochii de soarele necruțător, dar nu pot mișca deloc brațul drept. Ridic ușor brațul stâng și cercetez dacă brațul drept e încă acolo. Este. La fel și bandajul plin de sângele acum uscat și lipicios. Bag mâna sub mașină și trag afară bidonul cu apă. Beau încet. E caldă, amară și are gust de stătut, dar e minunată. Păcat că se termină.

Încerc să mă ridic, greața și amețeala convingându-mă rapid s-o las baltă. Știu că ar trebui să plec de acolo, dar numai gândindu-mă la asta și deplasarea devine o noțiune abstractă. Pe de altă parte, dacă rămân, există posibilitatea de a mă pune măcar puțin pe picioare. Am nevoie de o armă, ceva cu care m-aș putea apăra în caz de nevoie. Îmi adun toată puterea care mi-a mai rămas și mă ridic pe picioarele tremurânde. Poate

cu ce găsesc prin Jeep, pot improviza ceva. Încerc să păşesc cu grijă, dar mă împiedic şi cad ca o plăcintă pe nisipul cald.

–Auuuuuuuu!

Durerea e imensă şi e localizată deasupra genunchiului stâng. Lacrimi de durere îmi ţâşnesc din ochi şi nu pot face nimic să le opresc. Mă răsucesc să văd pe ce-am căzut şi zăresc un scorpion de culoare bej, care se refugiază sub o piatră. N-am nici cea mai mică îndoială: am fost înţepată de un scorpion care pare extrem de veninos.

Instinctiv, ştiu ce trebuie să fac. Îmi sfâşii pantalonii şi pun gura pe înţepătura deja roşie şi umflată. Sug cât pot de tare, scuipând apoi pe nisip, sperând să extrag cât mai mult venin înainte să-mi ajungă în sânge. Trebuie să găsesc ajutor. Repede.

Mă târăsc până la maşină şi mă sui la volan, pornesc motorul şi demarez într-un nor de nisip. În mai puţin de cinci minute, tot corpul mi se acoperă cu o sudoare rece, respiraţia îmi devine tot mai greoaie. Încerc şă ţip, dar îmi simt limba umflată în gură şi nu pot scoate niciun sunet. Vederea mi se înceţoşează şi sunt înfricoşată de rapiditatea cu care lucrează veninul. Simptomele mă copleşesc şi-mi dau seama că nu mai pot conduce. Pun o frână bruscă. Jeep-ul derapează şi se înfige într-o dună de nisip, aruncându-mă înainte, cu pieptul pe volan. Aud un sunet ascuţit şi încerc să privesc în jur, gândindu-mă ce să fac. Sunetul ascuţit provine de la claxonul maşinii, aşa că mai întâi mă ridic cu pieptul de pe volan.

Halucinaţiile se adaugă simptomelor de până acum, pentru că o fantasmă albă apare ca din neant, într-un fel de scenă din Lawrence al Arabiei adusă în mijlocul deşertului, special pentru mine. Închid ochii şi-i deschid din nou, dar arabul îmbrăcat în veşminte albe şi lungi care se apropie de mine pe un cal alb ca spuma laptelui nu dispare, aşa că probabil veninul mi-a ajuns la creier şi-şi bate joc de mine. Cred că încep să mor, reuşesc să formulez gândul în minte.

⌖

Călăreţul descălecă, şocat de imaginea femeii frumoase din Jeep-ul vechi şi ruginit, în mijlocul deşertului. Avea în jur de treizeci de ani, pielea măslinie şi ochi negri arzători, părul negru şi lung împletit într-o coadă ce-i atârna pe un umăr. Îmbrăcat în veşminte albe şi lungi, părea o entitate care aparţinea mai degrabă legendelor şi lumilor trecute.

Deschise portiera, aproape venindu-i să zâmbească la vederea picioarelor ei lungi. Şi probabil chiar ar fi zâmbit dacă n-ar fi fost clar că ceva era în neregulă. Femeia încerca cu disperare să-i spună ceva. Îi puse o mână pe umăr, încercând s-o liniştească. În ochii ei se citea

groaza, lacrimile alunecându-i una după alta pe obraji.

–Sssssscoooo... sssscoooorpppp.... sssssscooooorrrrrpiii... , încercă ea să vorbească, fără să fie în stare să spună ceva inteligibil.

Nu părea beată și, oricum, unde ar fi putut bea în așa hal în mijlocul deșertului? Bărbatul îi puse o mână pe frunte, simțind că ardea mai ceva ca un vulcan în plină erupție. Îngrijorarea îl făcu să se încrunte, observând cracul sfâșiat al pantalonului și umflătura roșie de deasupra genunchiului.

–*Al'aqran*? întrebă pe un ton alarmat. Scorpion? încercă din nou, de data asta în engleză.

Femeia dădu din cap frenetic, după care gemu prelung și-și pierdu cunoștința.

Alina se trezi, întrebându-se cât timp trecuse de când leșinase. Deschise ochii și privi în jurul ei. Era lungită într-o parte pe un munte de perne moi, în ceea ce părea a fi un cort imens. Aerul răcoros îi evaporase transpirația de pe frunte. Era acoperită cu o pătură subțire din bumbac și deasupra genunchiului stâng simțea ceva foarte rece. Întinse mâna pentru a cerceta ce se întâmplă.

–E o pungă cu gheață, spuse vocea unui bărbat într-o engleză impecabilă. Dacă vrei, am și medicamente împotriva durerii.

Alina înlemni. Probabil se afla în mijlocul unui vis extrem de ciudat. Își amintea cerând ajutorul unui arab pe un cal alb, dar nu-și dădea seama cum ajunsese într-o versiune modernă a poveștii *O mie și una de nopți*. Una completă cu *room service*, după toate aparențele. Încet și cu foarte mare grijă, se întoarse pe spate pentru a privi în spatele ei, de unde auzise vocea. Și iată-l acolo, arabul ei înalt de o frumusețe exotică care nu avea niciun sens, așezat pe un fel de scăunel cu picioare scurte, chiar la marginea mormanului de perne.

Își drese vocea.

–Ăăăă... probabil delirez, așa că nu mă mai ciupesc să văd dacă sunt trează, sau nu. Tu chiar exiști?

Bărbatul râse încetișor.

–*Insha'Allah*. Cu voia lui Allah, chiar exist. Ca să fiu sincer, mă întrebam același lucru despre tine. Să fim serioși, o femeie frumoasă care are nevoie de un salvator în mijlocul deșertului? Și eu am fost convins că mai degrabă delirez și nu ești decât o Fata Morgana. Cum te simți? Poți să-mi spui câte ceva despre scorpionul care te-a înțepat? Ce culoare avea?

Ridică pătura care o acoperea pentru a privi înțepătura, dar Alina îi aruncă o privire iritată și trase pătura la loc.

–Parcă era bej și mai multe nu știu. A refuzat să se prezinte înainte să fugă ca un laș sub o piatră. Dar tu ce căutai în mijlocul deșertului, îmbrăcat așa și călare pe un cal alb? Joci într-un film?

Mintea începu să-i lucreze cu repeziciune, cuprinsă de suspiciuni întunecate. Unde naiba era? Cu o mișcare neașteptată, sări în picioare și smulse pumnalul cu mâner ornamental de la cingătoarea necunoscutului.

–Te rog, fără mișcări bruște, că poți să-ți faci rău, comentă el, rămânând foarte calm. Cine te-a împușcat în brațul drept? Ai o rană foarte urâtă.

–Ce-i cu locul ăsta? Unde suntem?

–Calmează-te, beneficiezi de ospitalitatea locală. Noi suntem Beduini, *habibtee*.

Bărbatul își înclină capul cu o mișcare grațioasă, fără să-și ia însă ochii de la creatura care părea la fel de periculoasă precum scorpionul care o înțepase.

–Pari mult prea stilat pentru un simplu nomad, comentă Alina pe un ton sec.

–Am fost educat la Oxford.

–Minunat. Acum știu sigur că delirez.

–Te rog, pune *Khanjar*-ul jos. E moștenire de familie și nu vreau să se întâmple vreun accident.

–Nu pun nimic jos, până nu primesc o explicație cât de cât logică.

–Una dintre tradițiile noastre e ca gazda să ofere în dar orice obiect admirat de un musafir. Sunt dispus să-ți ofer orice, dar nu pumnalul ăla, care se află în familia mea de generații întregi.

Bărbatul aruncă o privire îngrijorată în jur, sperând să nu aibă vreo pușcă pe undeva la vedere.

Alina îi oferi un zâmbet glacial.

–Un discurs de milioane, dar nu sunt atât de ușor de prostit. Dacă ești băiat cuminte, e posibil să-ți primești pumnalul înapoi.

Bărbatul râncji.

–După câte văd, lipsa hainelor nu te deranjează, dar când vine vorba despre arme, lucrurile stau cu totul altfel. Interesant.

Alina privi în jos, descoperind că era doar în maieu și chiloți. Ridică privirea și roși ușor.

–Ăăăă... poți să-mi împrumuți niște haine? întrebă în timp ce se apleca pentru a lua pătura cu care fusese învelită, înfășurându-se cu ea.

–Te rog, nu te simți jenată. Sunt foarte tolerant când vine vorba

despre cultura occidentală.

–Nu dau doi bani pe toleranțele tale. Mi-e frig. Și, oricum, cine naiba ești?

–Mă numesc Bataine Al-Fadhe, se înclină ușor arabul. Tu cine ești?

Alina fu cel puțin șocată. Bataine! Fratele lui Bashir Al-Fadhe! Absurditatea situației în care se afla o izbi ca un pumn în plexul solar. Singură și aproape goală, împreună cu bărbatul pe care trebuia să-l seducă, în mijlocul pustietății. Bărbat care, apropo, o salvase de la moarte și acum părea extrem de protectiv în ceea ce-o privea. Își controlă cu grijă expresia facială, pentru a nu da de gol toate gândurile care i se învălmășeau în minte. Brett ar fi rămas cu gura căscată. Nici în cele mai sălbatice scenarii n-ar fi putut coace așa ceva.

Își forță un zâmbet ușor pe buze, studiindu-și ținta. Da, acum vedea asemănarea. Singura diferență era că imaginile pe care le văzuse la Elite înfățișau o versiune foarte tânără a lui Bataine. Bărbatul din fața ei era deja matur, cu o expresie ceva mai dură în ochi, atitudinea lui trufașă inspirând putere și un ceva pe care nu-l putea identifica.

–Alina, răspunse într-un final. Numele meu e Alina și atât. Deocamdată. Și acum, ce zici de niște haine?

Bataine se ridică de pe scăunelul ciudat și deschise un cufăr, de unde scoase o *dishdasha*, cămașa albă și lungă, la fel ca cea pe care o purta.

–De obicei, nu se cade ca femeile să poarte haine bărbătești, dar probabil e mai bine decât nimic. La fel, nu se cade ca musafirii să-și amenințe gazdele cu un pumnal furat la numai câteva minute după ce și-au revenit dintr-o serie de accidente care i-ar fi putut costa viața, dar cum nu pari o femeie obișnuită, sunt pregătit s-o înghit și pe asta.

Îi aruncă cămașa și Alina o prinse din zbor cu mâna sănătoasă, în care ținea și pumnalul. În același moment, Bataine se mișcă cu o rapiditate și o agilitate care o luă prin surprindere, ajungând lângă ea din doi pași. Îi seceră picioarele de sub ea, prinzând-o de umeri pentru a atenua căderea pe pernele moi. O imobiliză, punându-i un antebraț pe gât, cu cealaltă mână dezarmând-o de pumnal.

–Și acum, ascultă-mă cu atenție. O să încerc să-ți dau o explicație care să-ți fie pe plac, îi spuse simplu și la obiect. Îmi cer scuze că te-am atacat, dar nu reacționez prea bine la amenințări. Am o oarecare problemă cu femeile dominante... se aseamănă cu niște cai sălbatici și nu pot rezista impulsului de-a face tot posibilul să le îmblânzesc.

Alina îi răspunse cu o privire furioasă, confirmând faptul că era la fel de sălbatică și periculoasă pe cât își imagina.

–În primul rând, dă-mi voie să te asigur că ești în siguranță. Te-am

salvat din mijlocul pustietății pentru că nu avem obiceiul să ignorăm sufletele care au nevoie de ajutor. O să-ți aduc niște întăritoare, după care putem sta de vorbă.

Bataine se ridică în picioare, introducând pumnalul în teaca lui, apoi îi întoarse spatele și părăsi cortul. Se întoarse câteva minute mai târziu, fără pumnal, dar cu o tavă încărcată cu bunătăți: cafea și suc de portocale în două recipiente de metal, fructe și un sortiment destul de variat de prăjituri și produse de patiserie.

–Nu mânca prea mult, prea repede, dar trebuie să mănânci ceva ca să-ți recapeți puterile. Mai întâi o să ne ocupăm înțepătura scorpionului, după care trecem la rana din braț.

–N-aveți vreo plantă, sau ceva de genul ăsta, care să anihileze veninul? întrebă Alina în timp ce-și turna puțină cafea.

Bataine zâmbi amuzat.

–Nu prea. Sugem veninul cât se poate de empiric, după care folosim gheață și medicamente împotriva durerii. În cazuri extreme, victimele ajung la spital, dar o femeie puternică și sănătoasă ca tine își revine cam în douăzeci și patru de ore fără probleme și efecte secundare majore.

–Serios? îl privi Alina cu neîncredere. Și ce făcea poporul tău înainte de apariția spitalelor?

–Trăiau, sau mureau, în funcție de rezistența fiecăruia. Din câte am observat, tu beneficiezi de o constituție extrem de puternică.

Alina sorbi cu grijă puțină cafea. Era tare și chiar mai aromată decât cea pe care o băuse în Yemen. Nu putea identifica fiecare aromă în parte, dar o făcea să se simtă bine și asta era tot ce conta.

Bataine îi zâmbi ca și cum era deținătorul unui secret știut numai de el.

–Familia mea a fost binecuvântată cu avere și mult noroc, explică pe un ton răbdător. Avem multe palate, dar în esență aparținem deșertului. Viața comodă de la oraș ne înmoaie spiritul și câteodată prefer să mă întorc la origini. Își arcui sprâncenele cu o expresie oarecum ironică. Mama mea a fost englezoaică, așa că am fost educat în Aglia. Am studiat biochimia la Oxford, dar asta n-a făcut decât să-mi creeze probleme cu partea de familie de origine arabă, care are vederi extrem de înguste. Așa că nu mi s-a îngăduit să-mi termin studiile. Acum îmi petrec timpul în Afganistan, Arabia Saudită, ori Dubai, în funcție de cerințele afacerilor de familie de care trebuie să mă ocup. Dar mă întorc în deșert ori de câte ori am ocazia. Îmblânzesc cai sălbatici și-i antrenez pentru călătorii îndelungate în deșert. Asta e tradiția noastră, a Beduinilor, să călătorim liberi prin deșert, cu toate că, după cum vezi, lucrurile

s-au mai schimbat și nu ezităm să ne folosim de beneficiile tehnologiei moderne. Afară există un generator portabil de electricitate, datorită căruia avem frigidere și aer condiționat. Zâmbi cu o expresie amuzată. N-am făcut să apară o pungă cu gheață în mijlocul deșertului datorită puterilor mele magice... sper să mă crezi pe cuvânt când îți spun că n-am zburat niciodată cu ajutorul unui covor fermecat și nici n-am o lampă fermecată pe care să o scot din cufăr atunci când am nevoie de ceva. Singurul cuvânt fermecat pe care-l cunosc e unul foarte simplu: bani.

Alina îl privi pe sub sprâncene.

–Sincer, dacă mi-ai fi turnat povești din astea, chiar aș fi fost tentată să te cred.

Făcu o grimasă, masându-și zona de deasupra genunchiului. Fără gheața care avea un efect de amorțire, durerea revenise cu forțe noi.

–Îmi permiți? arătă Bataine în direcția piciorului.

Alina înclină din cap, privindu-l în timp ce ridica pătura în care rămăsese înfășurată.

–Te doare? își ridică el privirea la ea.

–Acum mă doare destul de tare, recunoscu, străbătută de un frison.

–Ai extras veninul?

–Da, imediat ce mi-am dat seama ce s-a întâmplat.

–Probabil nu l-ai extras pe tot, ceea ce înseamnă că trebuie s-o facem cât mai repede.

Înainte să-i poată răspunde, Bataine se aplecă și-și presă buzele în jurul înțepăturii. În timp ce ea supsese veninul într-un mod total haotic, ghidându-se doar după instinct, Bataine avea o adevărată tehnică, păstrând un ritm constant și folosind o presiune mult mai puternică, exact în epicentrul durerii. Scuipă într-un castron, apoi repetă tot ritualul de încă trei ori.

–E mai bine? o întrebă la final.

–Mult mai bine, mulțumesc, oftă Alina. Ești sigur că nu ești vreun prinț fermecat? N-aș refuza o raită cu un eventual covor fermecat.

Bataine își dădu capul pe spate și râse cu poftă, apoi o privi cu o lumină jucăușă în ochi.

–Poate mai târziu... covorul e la atelier. Am avut ceva probleme cu el la ultimul zbor. Expresia lui deveni serioasă. Sper să nu te superi, dar nu pot să nu remarc ce picioare frumoase ai. Lungi și puternice... ca cele ale unui armăsar nerăbdător să fie călărit pentru prima oară de către un călăreț experimentat.

Alina se strâmbă în sinea ei. O vrăjeală impecabilă. Ceea ce însemna că sosise timpul să intre în joc.

–Sper să nu te superi, dar nu pot să nu-ți remarc exprimarea grafică, spuse pe un ton sugestiv. Sună foarte interesant.

–Ți-aș putea demonstra și te asigur că n-am face nimic din ce nu ți-ai dori cu adevărat. Bataine o privi cu o intensitate arzătoare, după care oftă resemnat. Dar acum trebuie să te odihnești, decise pe un ton ferm.

Se ridică în picioare și părăsi cortul, fără să mai adauge nimic altceva.

⌖

Rămasă singură, încerc să-mi fac puțină ordine în gânduri. Bun, mi-am îndeplinit primul obiectiv și încă într-un mod cu totul neașteptat. Și acum ce urmează? Știi prea bine ce urmează, îmi spun iritată în sinea mea. Ai acceptat misiunea și acum trebuie să mergi mai departe.

Ca să fiu sinceră, Bataine e un bărbat foarte interesant, misterios și chiar senzual într-un mod cât se poate de exotic, dar n-am niciun chef să mă culc cu el. Inima și trupul meu îi aparțin lui Marius. Pe de altă parte, știu prea bine că dacă vreau să îndeplinesc toate obiectivele misiunii, trebuie să acționez conform profilului deja stabilit. Doar un ultim sacrificiu, cel mai mare de până acum, și poate ceea ce-mi doresc se poate îndeplini.

Sunt cuprinsă de o senzație caldă și plăcută, ca și cum aș fi băut puțin mai multă șampanie decât ar fi trebuit. Îmi dau seama că am fost drogată. Da, probabil cafeaua aia cu arome ciudate conținea vreo esență misterioasă care-ți pune mintea pe butuci, în timp ce-ți incită simțurile. Bine, o accept și pe asta... poate mă ajută să merg mai departe fără să fiu nevoită să mă forțez. Ar părea mult mai natural și exact asta urmăresc. Credibilitate. Trebuie să-l fac pe Bataine să se îndrăgostească de mine, ca să-l pot convinge să-și trădeze propriul frate.

✦

Să nu privești în urmă

După o săptămână, când rana din braț se vindecase cât de cât, Bataine o invită pe Alina în Dubai, la una dintre vilele lui de pe malul Golfului Persic. O ofertă pe care n-o putea refuza, dar trebuia să confirme mai întâi cu Elite. Îi servise povestea agentului de voiaj în căutare de locuri exotice, așa că sub pretextul obligației de-a contacta agenția de voiaj pentru care lucra și a-i informa despre schimbarea intervenită în planurile ei de călătorie, îi ceru să-i împrumute telefonul lui mobil. Bataine i-l întinse fără niciun comentariu, îndepărtându-se câțiva pași pentru a-i oferi puțină intimitate.

–Agenția de voiaj Elite, răspunse Oliver. Cum vă pot ajuta?

–Bună, Oliver, Alina sunt. Te-am sunat să te informez că-mi schimb planurile de călătorie. Mă îndrept către Dubai mai întâi.

–Alina, mă bucur să te aud. Începusem să ne îngrijorăm că nu mai dai niciun semn de viață. Cum merge? Ai găsit ce căutai? întrebă Oliver pe un ton oarecum îngrijorat.

–Merge bine. Am reușit să fac rost de suvenirul ăla important pe care mi l-ai cerut. A, și m-am întâlnit cu Marius, prietenul tău vechi. Îți trimite toate cele bune.

–Serios? Ce drăguț din partea lui. Ascultă, Brett e aici și vrea să-ți transmită ceva.

–Alina, urmă vocea lui Brett. Ce bine că în sfârșit primim ceva vești de la tine. Unde e Marius? Pot vorbi puțin cu el?

–Nu e aici. Petrece prea mult timp în soare. Am încercat să-l avertizez că poate avea probleme, dar insistă s-o facă. În momentul ăsta, e plecat într-un tur misterios prin zonele de lângă Kahdahar. Poate cauți tu excursiile disponibile și dai de el ca să-l informezi în legătură cu noile mele planuri de călătorie.

–O să văd ce pot face. Apropo, ai reușit să găsești suvenirul?

–Da, am avut succes. Îl am la mine, dar nu știu dacă pot garanta pentru siguranța lui.

–Lasă-mă să ghicesc... vrei un fel de protecție.

–Cam așa ceva.

–Nu prea știu ce pot oferi de aici. Ești o idee cam departe, dacă înțelegi ce vreau să spun.

–Da, știi cum e viața câteodată... plină de surprize.

–Pun pariu. Așteaptă o secundă, se pare că Oliver a găsit o soluție.

Alina aşteptă nerăbdătoare, privindu-l pe Bataine cu un zâmbet liniştitor.

–Ce coincidenţă fericită, reveni vocea lui Brett. Se pare că Marius se îndreaptă tot către Dubai. Vă puteţi întâlni şi te ajută el cu tot ce e nevoie.

–Dar... , începu să protesteze Alina.

–O să trimitem pe cineva la aeroport, o întrerupse Brett. Transmite-i toate cele bune lui Marius. Ne auzim în curând.

Cu asta, legătura se întrerupse. Alina închise telefonul mobil, reflectând la vehemenţa cu care i se ordonase să-l păstreze pe Marius pe aproape. Un alt joc bolnav de-al lui Brett? Nu de asta avea nevoie acum.

–Totul e-n regulă la muncă? întrebă Bataine.

–Da, se forţă să-i zâmbească. Dar trebuie să mă întâlnesc cu un reprezentant local când ajungem la aeroport.

–Cine e bărbatul despre care vorbeai? o privi Bataine cu o expresie oarecum suspicioasă.

–Unul dintre colegii mei, îi răspunse, luându-l în braţe pentru a-şi lipi buzele de ale lui.

Bataine se relaxă imediat.

–Înseamnă că putem pleca? o întrebă plin de speranţă.

Alina îşi suprimă un oftat.

–Oricând doreşti.

Bataine era un bărbat atât de bun şi de decent, ura să trebuiască să-l trădeze în felul acela. Emana ospitalitate şi căldură prin toţi porii, la fel ca soarele, dar ea tânjea după lumina difuză a lunii care reprezenta esenţa lui Marius.

Dubai, Emiratele Arabe Unite

Avionul îşi începu coborârea şi Alina zări flăcările portocalii ale platformelor petroliere care se oglindeau în apa albastră. Când trecură pe deasupra zonei de coastă, Dubaiul se dezvălui în toată grandoarea sa. Clădirile aurii şi rubinii, verzi precum smaraldul şi albastre ca safirele păreau o cutie cu bijuterii aparţinând unui sultan obsedat de aur şi pietre preţioase. Întoarse capul pentru a-i zâmbi entuziasmată lui Bataine, care o privea cu o mândrie nedisimulată.

–Bine ai sosit la Hong Kong-ul Estului Mijlociu, dulceaţa mea.

Reuşi să-l convingă că trebuie să se întâlnească numaidecât cu reprezentantul agenţiei ei de voiaj, rămânând să-l sune când termină. Se îmbrăţişară scurt şi rapid, din moment ce afişarea în public a afecţiunii dintre un bărbat şi o femeie era strict interzisă.

Alina se îndreptă cu pași rapizi spre o femeie care ținea la vedere un carton pe care era scris: *Agenția de voiaj Elite*. Femeia îi întinse un plic, apoi se întoarse și se pierdu în mulțime fără să-i adreseze niciun cuvânt. În plic găsi un cupon care-i oferea o reducere de până cincizeci la sută dacă vizita cafeneaua *Saint Cinnamon's Coffee House* aflată în incinta mall-ului *Bur Juman*. Pe spate cineva scrisese: *Ai chef de ceva fierbinte, aromat și prea bun ca să fie adevărat? Ne vedem acolo.*

În fața aeroportului era o aglomerație de nedescris. Poliția, înarmată până în dinți, dirija fluxul continuu al pasagerilor în sălile destinate sosirilor, dar părea mulțumită cu haosul general din restul aeroportului. Șoferii de taxi se certau pe clienți, mai ales pentru cei care nu cunoșteau orașul și puteau fi duși la destinație după un ocol considerabil ce rezulta într-o notă de plată pe măsură. Alina surprinse privirea unui șofer care părea ceva mai cumpătat și se strecură rapid pe bancheta din spate a Mercedes-ului înainte să poată obiecta cineva.

Traversarea celebrului *Creek* era într-adevăr spectaculoasă. Apele azurii sclipeau vesel, soarele oglindindu-se în ferestrele zgârie-norilor ce păreau mai degrabă sculpturi în metal și sticlă decât simple clădiri care adăposteau diferite birouri și hoteluri. Un amestec ciudat de vechi și nou, lumi complet diferite între care nu exista nicio legătură aparentă. Alina privi absentă pe geam, rămânând imună la frumusețea navelor tradiționale arabe cu vele, denumite *dhow*, ce alunecau grațios pe apele calme.

Într-un final, taxiul opri la intrarea în mall-ul *Bur Juman*, o construcție monstruoasă de culoare roz pal, împodobită cu tot felul de bannere colorate. Strecurându-se cu greu prin mulțimea pestriță, Alina reuși să ajungă în timp util la cafeneaua indicată. Își alese o masă în apropierea vitrinei imense și se lăsă copleșită de aroma promițătoare de plăceri nebănuite a scorțișoarei. Comandă o cafea mocha și un rulou cu scorțișoară. Imediat ce ospătarul puse comanda pe masă, o brunetă tânără și atractivă cu ochi căprui și un trup de invidiat se strecură pe bancheta din fața ei.

–Bună, sunt Heena Mahjabeen, se prezentă într-o engleză foarte bună. Se pare că lucrăm pentru aceeași agenție. Din câte-am auzit, ești o adevărată pacoste la casa omului, adăugă pe un ton amuzat.

–Depinde cu cine stai de vorbă, răspunse Alina în același fel, plăcându-o instant pentru felul ei deschis de-a fi.

–Probabil, încuviință Heen din cap cu un aer cunoscător. I-am luat urma prietenului tău Marius, spuse cu voce joasă, aruncând priviri discrete în jurul lor. S-a aflat la bordul unui avion care a aterizat

acum două ore la Ras Al Kaimah, un emirat la nord de Dubai, aflat la aproximativ două ore de condus. A închiriat o mașină și a luat-o către sud. Te așteaptă la Sharjah, în zona de est a aeroportului. Când plecăm, iei geanta de voiaj pe care am adus-o cu mine. În ea găsești toate informațiile de care ai nevoie, plus câteva obiecte folositoare. Știi tu, chestii cu care nu poți trece prin vamă.

–Mulțumesc, îți rămân datoare, îi zâmbi Alina.

Se ridică în picioare și luă geanta indicată, o privire rapidă confirmând faptul că era din nou înarmată și pregătită pentru acțiune. Găsi un telefon public în apropierea cafenelei și se căută prin buzunare pentru a găsi cartea de vizită pe care i-o dăduse Bataine înainte de a se despărți. Formă numărul de telefon și el răspunse după primul apel, ca și cum ar fi păzit aparatul, așteptând să sune.

–Bataine?

–În sfârșit! Începusem să mă tem că m-ai abandonat. Trimit șoferul să te ia. Unde ești?

–Mi-e teamă că nu pot veni în seara asta la tine. Agenția mă trimite la Sharjah.

–Pot să te duc eu, se oferi el imedit.

Alina ezită pentru un moment. Oricât și-ar fi dorit să poată fi singură când se întâlnește cu Marius, nu-l putea refuza. Ar fi bătut prea tare la ochi.

–Sigur, dacă vrei...

–Normal că vreau. Ai vești despre colegul tău? întrebă Bataine și Alina știu instinctiv că se referea la Marius.

–Da. De fapt, el e motivul pentru care trebuie să plec la Sharjah. Mă întâlnesc cu el, să mă ajute cu un client nou.

–Nu poate merge altcineva în locul tău?

–Chiar dacă ar avea cine, e foarte important pentru mine să mă duc personal.

–Acest Marius... e ceva mai mult decât un coleg?

–Bataine, am mai discutat despre asta, răspunse Alina cu reproș, simțindu-se ultima mizerabilă de pe planetă.

–Iartă-mă, am înțeles, se grăbi el să bată în retragere. Unde ești?

–Ai vreo mașină deșteaptă?

–Cred că pot să fac rost de una. Bataine chicoti. Unde ești?

–La mall-ul *Bur Juman*.

–Ajung în cincisprezece minute.

⌖

Alina intră în primul magazin de îmbrăcăminte care-i ieși în cale și-și cumpără o pereche de blugi, o helancă și o jachetă din piele, toate de culoare neagră. Își schimbă hainele cu cele noi într-o toaletă publică, introducând Glock-ul primit de la Heena la spate în betelia blugilor, acoperindu-l apoi cu helanca și cu jacheta. Coborî la parter și ieși în fața mall-ului, rămânând în umbre și observând fluxul continuu de mașini luxoase. Îl zări pe Bataine la volanul unui Ferrari roșu ca focul și râse amuzată. Normal. Un Don Juan arab cu bani nu putea conduce decât un Ferrari. Roșu, nu altfel.

Se desprinse din umbre și se strecură pe scaunul pasagerului. Bataine se întinse pentru a o săruta, apoi apăsă pe accelerație și mașina țâșni în noapte.

–Am zis o mașină deșteaptă, dar nu m-am gândit chiar la asta, comentă Alina pe un ton ironic. E drăguță.

–Mulțumesc. Văd că ți-ai schimbat hainele, observă el, aruncându-i o privire.

–Și tu la fel, arcui ea o sprânceană. Blugi și tricou... pun pariu că familia ta cu vederi înguste n-ar avea o părere prea bună despre asta. Ce s-a întâmplat cu tradițiile Beduinilor și tot discursul pe care mi l-ai servit?

–Nu mă îmbrac așa decât atunci când am de salvat femei frumoase din deșert. Fac o impresie de milioane de fiecare dată.

–Sunt convinsă. Alina se întoarse pentru a pune geanta de voiaj pe bancheta din spate, observând pușca cu lunetă de pe podeaua mașinii. Chiar ai nevoie de asta?

–O altă tradiție de-a noastră... în caz că merg la vânătoare. Să știi că sunt campion olimpic la tir.

–Nu știu de ce nu mă mir. Există ceva pe lumea asta în ce nu excelezi?

Bataine îi puse mâna pe genunchi, trăgând o linie cu degetul pe interiorul coapsei ei.

–Te las pe tine să-mi spui, răspunse cu un zâmbet enigmatic.

Alina îi zâmbi complet fals, întrebându-se cum avea să se abțină să nu-i sară în brațe lui Marius imediat ce dădea cu ochii de el.

Când părăsiră Dubaiul, Bataine indică un grup de zgârie-nori ce se zărea în depărtare.

–Acolo e Sharjah. Încă te mai gândești la un răspuns? o întrebă pe un ton glumeț.

Alina zâmbi, dar rămase tăcută.

–Ce se întâmplă cu adevărat, Alina? De ce am impresia că-mi ascunzi multe lucruri?

Alina simți cum i se strânge inima. Oare era prea devreme să aibă încredere în el? Putea să-i dezvăluie cine era cu adevărat?

–Oprește mașina, spuse cu voce joasă. Trebuie să stăm de vorbă.

Bataine parcă fără niciun cuvânt. Era spre binele lui s-o mulțumească pe femeia asta, decise. Atitudinea ei avea ceva periculos. Întoarse capul s-o privească, așteptând o explicație. Alina rămase tăcută pentru o vreme, apoi oftă și se întoarse cu fața la el.

–Nu ți-am spus tot adevărul în legătură cu mine și cu Marius. Chestia e că suntem... un fel de agenți guvernamentali, dacă vrei. Nu mă întreba pentru ce guvern lucrăm, că nu pot să-ți răspund la asta.

Bataine o privi mirat, dar nu spuse nimic.

–Suntem pe urmele unui bărbat care a ucis și continuă să ucidă mulți oameni nevinovați continuă Alina, observând că privirea lui se întunecă. În timpul liber otrăvește mintea altora, făcându-i să devină la fel ca el. Rezultatul e o adevărată armată a terorii, pregătită în orice moment să contamineze un oraș cu un virus letal, ori să arunce în aer clădiri și locuri publice. Trebuie opriți înainte să facă o prostie care ar putea costa mii de vieți omenești.

Bataine întoarse capul și privi drept înainte prin parbriz.

–Te referi la fratele meu, Bashir. Totul n-a fost decât o înscenare pentru a ajunge la el prin mine. O privi din nou cu ochi întunecați. M-am tot întrebat ce căuta o femeie împușcată în mijlocul deșertului. Acum se explică totul.

Alina nu răspunse, dar îi susținu privirea.

–Cine te-a împușcat?

–Oamenii fratelui tău.

–Știu că ești aici și vor să te ucidă?

–Da.

–Ce trebuie să faci la aeroport? întrebă Bataine, pornind motorul mașinii.

–Asta înseamnă că o să ne ajuți?

–Discutăm mai târziu despre asta. Deocamdată, hai să te scoatem vie de aici și să-l găsim pe prietenul tău, dacă se poate. Vrei să dăm o tură în recunoaștere?

–Da, dar încet, ca să pot vedea ce e pe-acolo.

Bataine conduse cu grijă pe străzile dosnice din Sharjah, depășind zeci de magazine auto. Pe strada indicată pentru întâlnire, văzură o dubă parcată la marginea drumului.

–Condu pe lângă ea și nu opri, îl instrui Alina. E posibil să fie oamenii lui Bashir.

Bataine se conformă. Marius nu se zărea pe nicăieri, dar doi bărbați se sprijineau de dubă și fumau, părând că așteaptă pe cineva. La colțul străzii, Bataine parcă mașina și stinse farurile.

Alina închise ochii pentru câteva secunde, inhalând adânc pentru a-și calma bătăile accelerate ale inimii. Scoase Glock-ul și-i atașă un amortizor pe care-l extrase din geantă, apoi îi verifică încărcătorul și deschise portiera.

–Unde te duci? o întrebă Bataine pe un ton panicat.

–La vânătoare. Tu rămâi aici până mă întorc. Dacă lucrurile o iau razna, vreau să pleci imediat.

Bataine o privi fix pentru câteva momente, apoi dădu din cap în semn că a înțeles.

Alina puse pistolul în buzunarul jachetei de piele și coborî din mașină, îndreptându-se către dubă. Ridică mâinile în aer, făcând semne disperate.

–Ajutor! Vă rog, ajutor!

Unul dintre bărbații care fumau întoarse capul și o privi, apoi se dezlipi de dubă și se apropie de ea.

–Vă rog, ajutați-mă! îl imploră Alina. Prietenul meu nu se simte bine. Cred că a făcut un atac de cord!

–Îmi pare rău, nu te pot ajuta, încercă bărbatul să scape de ea.

–Dar, vă rog! Familia lui e foarte bogată și vă va răsplăti, spuse Alina, întorcându-se și făcând câțiva pași în direcția mașinii lui Bataine.

Bărbatul o urmă, intrigat de aerul ei neajutorat, dar își aruncă țigara și își băgă mâna în buzunarul pantalonilor, probabil după arma pe care o avea acolo. Oricum, nu mai conta. Era deja prea târziu.

Mâna Alinei se strecură în buzunarul jachetei. Pivotă brusc și ridică Glock-ul, ținându-l cu ambele mâini. Bărbatul nu mai avu timp decât să caște ochii cât cepele înainte ca ea să apese pe trăgaci de trei ori, continuând să se apropie de el cu fiecare glonț. Genunchii bărbatului se înmuiară, dar reuși să scoată pistolul din buzunar. Alina îi mai puse un glonț în tâmplă din mers, trecând pe lângă el în timp ce se prăbușea la pământ.

Al doilea bărbat o văzu venind înspre el, cu Glock-ul pe lângă corp. Reacționă imediat, vârând mâna în interiorul hainei. Alina ridică Glockul și-i ținti pieptul, apăsând pe trăgaci. Bărbatul se clătină pe picioare. Alina continuă să se apropie de el cu pași rapizi. Ajustă pistolul o idee și-l împușcă în ochiul drept. O rupse la fugă, apropiindu-se de dubă și deschise ușile din spate. Încă doi bărbați stăteau față în față pe două bănci din metal. Marius zăcea la picioarele lor. Sângele i se

scurgea din partea dreaptă, dintr-o rană în zona coastelor. Alina îl împușcă în cap pe bărbatul din stânga. Celălalt bărbat nu avu timp decât să ridice mâinile, într-un gest ce putea însemna că încearcă să se apere, ori să se predea. Alina pivotă puțin și-l împușcă între ochi fără să clipească, sărind în dubă și trecând de el înainte ca trupul inert să lovească podeaua.

Se lăsă pe genunchi lângă Marius și-l atinse pe obraz. Avea cearcăne întunecate sub ochi și părul răvășit. Auzi mișcare în spatele ei și se întoarse cu arma deja pregătită. Bataine stătea în dreptul ușilor deschise, cu pușca în mâini, privind cu ochi mari la cei doi bărbați morți de pe podea. Alina oftă și lăsă Glock-ul jos, apoi se întoarse înapoi către Marius, care deschisese ochii.

–Oamenii lui Al-Fadhe? întrebă, privind în jur.

–Morți. Ești în siguranță.

Marius își mută privirea la ea.

–Prietenul tău? o întrebă cu voce joasă.

–Bataine Al-Fadhe, îi răspunse, evitându-i privirea. *Mai târziu, Marius... discutăm mai târziu...*

–Ți-ai atins... obiectivul? șopti el, durerea cuvintelor oglindindu-i-se în ochi.

Alina îl privi, realizând că înțelesese totul mai bine decât dacă i-ar fi explicat.

–Cum ai ajuns aici? îl întrebă, nefiind în stare să-i dea un răspuns.

–Ne-au atacat la scurt timp după ce-ați plecat. Samshad e teafăr. Am reușit să scăpăm și-am contactat Elite. M-au trimis aici să mă întâlnesc cu tine, dar oamenii lui Al-Fadhe știau cumva că vin. M-au așteptat.

–Naheed e mort... ne-a trădat. Dar mi-a salvat viața în ultimul moment, îi explică ea cu vocea încărcată de durere.

Îl luă în brațe, fără să-i pese de sângele cald care-i pătă hainele. Își presă mâna pe rana lui. Trebuia să-i oprească sângerarea, altfel risca să intre în șoc.

–E ok, Marius... rezistă, îi șopti la ureche.

El se sprijini de ea, lăsându-se în mâinile ei pentru un moment, slab și vulnerabil. Nu doar trupul lui avea nevoie urgentă de îngrijiri, ci și sufletul.

–Are nevoie imediată de un doctor, spuse Bataine din spatele ei.

Sări în dubă și se lăsă pe vine lângă ea.

–Îl iubești, spuse, zâmbind la tăcerea ei. Ceea ce unește două suflete nu e menit să fie înțeles de niște simpli muritori. N-am nici cea mai mică îndoială că ai fi în stare să miști munții din loc ca să-l salvezi, dar,

dintr-un motiv sau altul, bărbatul ăsta nu crede că te merită... nici pe tine și nici iubirea ta. Am văzut-o în ochii lui.

⌖

Îl întindem pe Marius pe podeaua dubei și mă sui la volan. Conduc înapoi spre Dubai, ținându-mă după Ferrari-ul lui Bataine. Nu văd nimic în jurul meu în timp ce trecem pe lângă șosele largi și zgârie nori cu gemuri mate, străzi dosnice și garduri din oțel forjat.

În apropierea plajei, dăm peste vile opulente și oprim în fața unui adevărat palat. Bataine le spune ceva gardienilor care păzesc poarta electrică, arătând în spate către dubă. Poarta se deschide și ni se face semn să intrăm. Doi servitori așteaptă deja la ușa de la intrare. La indicațiile lui Bataine, îl ridică pe Marius din dubă și-l cară înăuntru.

–Doctorul meu ne așteaptă deja, l-am sunat de pe drum, îmi spune Bataine, punându-mi o mână pe umăr. Nu-ți face griji, îmi pot permite să-i plătesc tăcerea.

Vreau să urmez servitorii, dar Bataine îmi blochează calea. Mă ia de mână și mă conduce într-o cameră cu vedere la mare. Mă așează pe un fotoliu, îngenunchează în fața mea și-mi ia mâinile în ale lui.

–Trebuie să te odihnești și să te calmezi. Nu-l poți ajuta cu nimic acum. Lasă doctorul să-și facă treaba în liniște.

Îi zâmbesc, recunoscătoare pentru tăria lui și pentru cuvintele cu care încearcă să mă liniștească. Îl privesc cum se ridică și se îndreaptă spre un bar aflat într-un colț al camerei. Îmi toarnă Scotch într-un pahar, pe care îl strecoară între mâinile mele înghețate.

–Bea, o să te încălzești, îmi spune cu blândețe.

Beau cu lăcomie, strâmbându-mă atunci când alcoolul tare îmi arde gâtul. O căldură familiară mi se întrinde prin tot corpul și-mi dau seama că am fost din nou drogată. Până să deschid gura ca să protestez, sunt deja adormită.

⌖

Când mă trezesc, sunt tot pe fotoliu. Cineva m-a învelit cu o pătură. Un schimb de haine împăturite cu grijă mă așteaptă pe celălalt fotoliu. Sar în picioare, primul gând zburându-mi la Marius. Aud o bătaie în ușă și Bataine apare în prag.

–Te-ai trezit?

–Cum se simte? răspund cu o întrebare.

–E conștient și are ceva dureri, dar în rest spune că e bine.

–Bineînțeles că asta spune, comentez pe un ton iritat.

Bataine mă privește confuz. Mă conduce spre camera lui Marius, dar o găsim goală. Pe pat e doar un bilet:

Mă întorc în Italia să pun lucrurile la punct. Nu e nevoie să ne scufundăm amândoi în umbre. Bucură-te de soare cât mai poți.

M

Înțeleg mesajul. Îmi ordonă să-mi continui relația cu Bataine până când reușesc să-l livrez pe Bashir. Mă cutremur ușor, încercând să nu mă gândesc ce include asta.

–Îl iubești, spune Bataine simplu.

Rămân tăcută și închid ochii.

–Pot să te fac să-l uiți pe acest bărbat.

Îi îngădui să mă ia în brațe. Îmi dă părul într-o parte, buzele lui alunecându-mi pe gât. Trebuie să fac asta… trebuie să duc trădarea până la capăt.

⌖

Hotelul *Al Kamelia*, o construcție ieftină cu arhitectură în stil arab, era genul de loc unde puteai face rost de o cameră fără prea mare agitație în cazul în care nu aveai un act de identitate valabil. Localizarea oarecum centrală era convenabilă, dar cele două căi de acces separate, una pe *Al Maktoum Hospital Road* și cealaltă pe *Yousuf Baqer Road* în cartierul Deira, la câteva minute de mers pe jos de mall-urile *Sahara* și *Wafi City*, plus *Creek Park* și *Zabeel Park*, aflate în apropiere, reprezentau un bonus de neprețuit.

Camera nu avea prea multă mobilă: un pat, o masă cu o lampă, o comodă cu câteva sertare și o oglindă. Ventilatorul montat în tavan făcea un zgomot infernal, dar nu prea reușea să răcorească aerul fierbinte. O geacă din piele zăcea pe podea lângă o geantă de voiaj, cu mâneca îndreptată spre baie, ca și cum ar fi invitat niște vizitatori nevăzuți. Pe chiuvetă era un Glock, o sticlă cu alcool sanitar și un prosop mânjit cu sânge.

Așezat pe capacul închis al vasului de toaletă, cu tricoul negru ridicat într-o parte, Marius mârâi înfundat a frustrare, mâinile tremurânde forțându-l să se oprească după ce-și aplicase copci doar pe jumătate din rană. Închise ochii și inhală adânc, întinzând mâna după prosop pentru a șterge surplusul de sânge. Dezinfectă rana și aplică un bandaj curat pe tăietura închisă doar pe jumătate. Își lăsă tricoul în jos, înghițind în sec împotriva unui nou val de greață. Se ridică în picioare și făcu câțiva pași nesiguri, controlându-și slăbiciunea până când ajunse în cameră.

Deschise geanta și scoase un laptop, apoi un telefon mobil din

buzunarul gecii. Îl conectă la laptop, pe care-l porni pentru a intra imediat în email-ul securizat. Scrise un mesaj scurt și-l trimise persoanelor avizate. Mulțumită lui Oliver, era imposibil ca mesajul să dea de gol locul în care se afla.

Închise laptop-ul și se lungi pe pat, acoperindu-se cu pătura. Trupul îi fu cuprins de frisoane tot mai puternice. Era obosit, chiar extenuat, dar gândurile continuau să-l bântuie. Alina probabil se aflase în brațele lui Bataine atunci când fusese împușcat. Trăise s-o vadă în brațele altui bărbat. Nu meritase să moară într-o binecuvântată ignoranță. Moartea îl scăpase printre degete, forțându-l să fie martorul trădării ei. Mintea i se răzvrăti. *Care trădare?*

Alina nu făcuse decât să respecte profilul misiunii... cel pe care-l acceptaseră amândoi cu mult înainte de-a părăsi Elite. Se pregătise pentru asta, crezând că era în stare să suporte, dar acum că se afla în fața faptului împlinit, nu putea îndura nici măcar gândul. Se simțea trădat, gelos și furios pe el pentru că-și permitea să se simtă în felul acela.

Închise ochii într-un târziu, căzând într-un somn neliniștit care nu-i oferi nici măcar un moment de pace.

⌖

Stau pe terasă, bucurându-mă de briza călduță în timp ce urmăresc soarele cum apune în mare. Pete de aur lichid se împrăștie peste apele calme ale Golfului Persic. Oftez, știind prea bine ce trebuie să fac. E timpul. Am decis să-i spun tot adevărul lui Bataine... nu mai pot juca rolul iubitei lui, acum că l-am văzut pe Marius. Sper să mă ajute să-l localizez pe Bashir și fără să-l mai ademenesc cu dragostea mea.

Mă întorc și intru în casă pentru a-l căuta. Rătăcesc prin încăperile goale și intru în biroul lui, dar nu e nimeni acolo. Laptop-ul e deschis, ceea ce înseamnă că ar trebui să fie pe undeva prin apropiere. Decid să-l aștept. Ocolesc biroul, ajungând în fața laptop-ului. Îmi ridic privirea la ecran și înlemnesc, uitând să mai respir. Sângele îmi îngheață în vene.

Pe ecran se află poza lui Bataine, deasupra căreia un slogan cu litere roșii ca sângele pare că-mi strigă în față:

Allah să-l binecuvânteze pe Cel Ales, Bashir Al-Fadhe!

Mintea începe să-mi funcționeze cu rapiditate, punând totul cap la cap... fiecare bucățică de puzzle. O, Doamne! Nu se poate... n-are niciun sens, nicio logică. Numai că are. Acum înțeleg ce încerca să-mi spună Naheed înainte să moară. Un plan absolut strălucit și cea mai desăvârșită păcăleală din câte mi-a fost dat să văd în viața mea. E genial.

–Căutai ceva, dulceața mea? aud vocea lui Bataine în spatele meu.

Mă întorc, forțându-mă să-i zâmbesc.

–Nu, vreau doar să mă duc la culcare. Sunt puțin cam obosită, îi răspund, sperând să nu-mi audă bătăile nebunești ale inimii. Te căutam să-ți spun noapte bună.

–Prea bine, îmi zâmbește cu bunăvoință. Vin și eu imediat.

Mă întorc pe picioarele tremurânde și fac câțiva pași în direcția ușii. Trebuie să scap de aici și să informez Elite. Și pe Marius. Unde e Marius?

Un sunet înfundat îmi explodează în urechi și-mi dau seama că am fost lovită în cap cu un obiect tare. Culorile încep să se disipeze. Întunericul mă înghite, ștergând treptat toate temerile și îngrijorările. Adevărul rămâne uitat în mintea mea.

Marius... îmi pare atât de rău...

✦

Epilog

Milano, Italia – Șase luni mai târziu

Programul de urmărire implementat în sistemul satelitului afișă o hartă a lumii pe ecran, peste care computerul trasă o grilă formată din diferitele seturi de coordonate. Nimic. Alina dispăruse fără urmă.

–Îmi pare rău, Marius, clătină Oliver din cap, privindu-l peste umăr. Satelitul n-a recepționat niciun semnal de la transmițătorul Alinei. Poate că e timpul să accepți că de data asta chiar e moartă.

E moartă... moartă... moartă... moartă... moartă...

Elite trăia, respirând prin toți porii în jurul lui, într-o fuziune de sunete și mișcare, dar ea era moartă. Marius privi în jur, fără să vadă nimic. De câte ori îi ceruse lui Oliver s-o caute? Cât mai putea pretinde, chiar și în mintea lui, că e vie? Că nu fusese îngropată de mult într-un colț neștiut de deșert? Cât mai dura până când inima i se transforma complet într-o piatră?

Cu fiecare zi care trecea, cu fiecare lună, cu fiecare efort zadarnic de a o găsi, agonia creștea în el. În fiecare zi, sângera pe dinăuntru. Gaura pe care absența ei i-o crease în suflet se lărgea pe zi ce trece, viața scurgându-i-se încetul cu încetul. Nu mai dura mult până când agonia îl consuma cu totul și nimeni nu avea să știe ce s-a întâmplat, nimeni nu avea să realizeze măcar că se întâmplase ceva.

O vedea peste tot... pe coridoarele de la Elite, acasă, de fiecare dată când era trimis într-o misiune. Peste tot. Aproape ajunsese în punctul în care nu-i mai păsa dacă se întoarce viu. Dar în adâncul inimii, spera aproape împotriva speranței că, într-un fel sau altul, va ști dacă trăiește, va simți dacă e moartă. Că indiferent unde se afla ea și unde se afla el, rămâneau conectați, uniți de un fir invizibil.

Nu putea opri imaginile care îl bântuiau... ultima dată când o văzuse alergând prin deșert, desfigurată de tortură, rănită, imagini cu ea moartă. Nicio zi nu trecea, nicio oră, niciun minut în care să nu se gândească la ea și nu îngăduia nimănui să-i aline suferința. O jelea singur și în tăcere. Precum moartea.

–Mulțumesc, spuse într-un final.

Se întoarse și se îndepărtă, o durere ascuțită întinzându-i-se prin tot corpul. Își simțea picioarele complet amorțite și se controlă din răsputeri numai pentru a continua să pună un pas în fața altuia. Se trezi în fața mașinii, fără să-și dea seama când ajusese acolo. Parcă s-ar fi aflat acolo dintotdeauna. Se urcă la volan cu mișcări automate și porni motorul, fără

să știe unde se duce.

Când parcă o oră mai târziu, realiză că ajunsese acasă. Casa lui... casa lor. Refugiul lor în toată nebunia, singurul loc unde reușiseră să fie cu adevărat singuri. Rămase în mașină pentru un timp, privind fără să vadă prin parbriz.

Timp de șase luni se reîntorsese acasă, sperând într-un miracol. Sperând că avea s-o găsească acolo, așteptându-l. Și acum la fel. Intră în casă, ținându-și respirația, dar nimeni nu-i ieși în întâmpinare, nimeni nu-i sări în brațe. Privi în jur, amintirile cinelor la lumina lumânării, a nopților pasionale de dragoste zdrobindu-l sub greutatea lor dulce. Când se despărțiseră în deșert, nu realizase ce însemnase cu adevărat acel la revedere.

Amintiri fericite îi invadară mintea... stând lângă foc cu ea în brațe, dormind împreună, făcând dragoste... Gândul îl izbi în moalele capului. Alina nu se mai întorcea niciodată. Nu-l va mai săruta și nu-l va mai ține în brațe niciodată. Nu va mai avea șansa să-i spună cât o iubește niciodată. Fără cine târzii, fără zile libere în care să nu facă nimic altceva decât să fie împreună. Extenuarea îl copleși, controlul i se împrăștie în cele patru zări. Se învârtea într-o spirală neagră, ca apa într-o scurgere al cărui dop fusese scos dintr-o dată.

Se lăsase întunericul și odată cu el un fel de percepție a finalității. Luna plină se zărea printre copaci, lumina ei rece și curată părând aproape albăstruie. Atârna ca un lampion și în acel moment știu cu certitudine că Alinei i-ar fi plăcut s-o vadă. Plină și strălucitoare. La fel ca zâmbetul ei.

O privi cu ochi arzători, lumina oglindindu-se în adâncurile lor. Dar până și lampa celestă perfectă nu putea lumina întunericul ce-l consuma pe dinăuntru. Nu mai rămăsese nimic din viața lui. Nu se mai bucura de nimic, nu mai spera nimic, nu mai avea nimic pentru care să vrea să trăiască. Doar durere.

Lacrimile îi alunecară pe obraji, fiecare dintre ele mimând sângele ce-i picura din inimă. Murea cu fiecare lacrimă în parte. Mâinile i se ridicară la față, un suspin scăpându-i printre degete și încă unul. O strigă adânc în suflet, jelind-o cu hohote tremurate. Încălecă durerea și îi permise să-l poarte în adâncul iadului. Angoasă, pură agonie... întuneric. El fusese cel care o părăsise acolo, ordonându-i să-și ducă misiunea până la capăt. El o ucisese.

Ce-am făcut? O, Doamne, ce-am făcut?

VA URMA

Urmează

ABIS

Seria Alina Marinescu - volumul 5

Seria Alina Marinescu include următoarele volume:

1. **Asasin la feminin**
2. **Identități secrete**
3. **Balanța puterii**
4. **Bariere de fum**
5. **Abis**
6. **Recviem pentru un asasin**